

POSLEDNÍ HLÍDKA

AL.HEXTH

Al.hexth

Poslední hlídka

© Al.hexth 2026

Obsah

0 – Špetka heraldiky

1 – První přiblížení

2 – Druhé přiblížení

3 – Třetí přiblížení

4 – Čtvrté přiblížení

5 – Páté přiblížení

6 – Svodka

7 – Seznámení

8 – Královna

9 – Průsmyk

10 – Rozchod

11 – Divoká beztíž

12 – Na hraně

13 – Hadronáři

14 – Starý účet

15 – Past

16 – Opět Zoroganda

17 – Podzemní sněm

18 – Barevný podzim

19 – Podzimní pavučina

0 – Špetka heraldiky

„Ústředním motivem Hadronářského znaku je meč. Čepel mířící vzhůru vyjadřuje nejen nezlomnou víru ve vítězství, ale též ideu vzestupu ke hvězdám. Bílá značí jasné úmysly, a zlatá, že nelitujeme ceny za úspěch. Příčka ze dvou rudých barev symbolizuje dva druhy krve. Neváháme pro splnění záměrů řádu v případě nutnosti prolít krev ani protivníků, ani svou vlastní.

To co vypadá jako přílba s očima, je ve skutečnosti Citadela. Znázorňuje neochvějnost našeho řádu napříč časem. Dvě barvy modré znamenají že jsme pevní v časech světla, i v dobách tmy. Žluté hvězdy představují přátelství. Protože správní přátelé jsou jako hvězdy. Prozáří tmu, pokud padne noc, a ve dne je není nutné vidět, abychom věděli, že jsou stále s námi.

Čtyři hvězdy v horní části připomínají čtvero řádových zásad: věrnost, moudrost, statečnost a laskavost, z nichž je složen tradiční řádový pozdrav.

To co mnozí považují za hlavici rukojeti, je značka Leptonovy krve, vyjadřující slitovnost řádu a ochotu pomoci trpícím.

Konečně vůkol vedená nepřerušovaná linie při krajích dává najevo nerozbornou jednotu řádu i zmíněných pravidel. Je bílá, neboli panspektrální, čistá a dobrá. Nyní jsi slyšel má slova a věz, že tak tomu má být.“

„Ano Mistře, ale je tomu opravdu tak?“

„Už jen to, že se takhle ptáš, je známkou že bys odpověď nepochopil.“

*

1 – První přiblížení

Kosmolet Zirowskarm měl smůlu. Nebylo to ničím zavinění, že nějaký dravý Mechanician napadl konvoj, jehož byl součástí.

Oqerzané, kteří se svými megatrajlerými zajišťovali dalekou mezihvězdnou přepravu pro slabší lodi a jiné zákazníky, létali čím dál méně často, a chtěli za své služby čím dál více peněz. Takže přes tu malou čtyřsrkovou (srk se odnepaměti vžil coby zkratka světelného roku) mezeru mezi Kopmonou a Krysulajcem létaly lodě svépomocí. To skutečně nebyla vzdálenost, která by kohokoli vyvedla z míry. Navíc, obě planety ležely v řídké osídlené oblasti, kam se nikomu nevyplácelo létat. Ani pirátům.

Avšak riziko napadení hrozilo i zde, avšak ne od lidí. Planety, které přežily katastrofu zvanou Konec vesmíru, neměly moc prostředků, jak zajišťovat ani svou vlastní bezpečnost, natož hlídat prostor kolem svých hvězd. Inteligentní stroje, které se po dřívějším úprku počaly znenáhla vracet, opět kroužily kolem lidských světů jak vlci kolem ovčínů.

Občasné razantní intervence mocných vesmírných sil Lastakarie a klanu Hadronářů sice sem tam zasadily krutým Mechanicianům citelný úder, ale na drobném pirátství to moc znát nebylo.

Proto se interstelární provoz mezi oběma zmíněnými světy organizoval do konvojů, kterým bylo možno poskytnout aspoň nějakou ochranu. Málokdo si byl vědom smutného faktu, že je spíše symbolická.

Ano, byla to zvláštní a neutěšená doba, a pokud by se v ní ocitl někdo z bývalého předkatastrofického Svazu, kdy prakticky všechny lodě měly určitou (nezřídka impozantní) ochranu i výzbroj, asi by jen nechápavě vrtěl hlavou, co se to s planetami stalo.

Odpověď byla prostá: přežily se a zdegenerovaly.

Éru nadšené, leč krátkozraké expanze v dobách rozkvětu Svazu planet ukončila již zmíněná a dosud největší známá katastrofa, zvaná Konec vesmíru. Jednalo se o nepodařený experiment zlomu vakua, který se vymkl kontrole a pohltil mnoho hvězd i světů. Ačkoli byl nakonec užitím nestandardních sil zastaven, zkáza kterou napáchal byla strašlivá a nikdy už se její následky nepodařilo odstranit.

Což byl sice hlavní, nikoli však jediný problém. Naivně expandující civilizace totiž zákonitě narazily na hranici materiálové soběstačnosti. Ve jménu přepychu drancované zdroje surovin počaly vysychat a nové byly buď nepřístojně drahé, nebo případně žádné. Mezi postkatastrofické světy se nenápadně, ale nezadržitelně vplížil nedostatek, který uhasil zlaté časy bývalého Gorkghannského impéria.

To se samosebou zpohodlnělým společenstvem, uvyklým na vysoký konzumní standard, nelíbilo.

Jenže nebylo kde brát, a nad většinou civilizací se rozprostřel stín úpadku. Vysychající zdroje byly živnou půdou chaosu, který počal rozežírat planetární společenství jako rez. Neschopné a slabošské vlády, které se nepochopitelnou degradací společností mnohde dostaly k moci, ve strachu, aby je nespokojenci násilím nesvrhli, postupně ořezaly svobodu národů až na holou kost.

Byly zaváděny sociální dávky, jež sice trochu hasily nejpalčivější strádání, ale na druhé straně demotivovaly populaci a zbavovaly ji vlastní aktivity. Počet těch, kteří si říkali „na co se budu snažit, když stejně bezpracně dostanu něco, abych přežil“ narůstal. Stejně jako procentu lidí, kteří se rozhodli nemít žádné potomky. Buď na to nebyly peníze, či k tomu ani nebyli vychováni, anebo by jim čest nedovolila přivést děti do tak

hanebně degradovaného světa, který, po pravdě řečeno, neměl šanci ještě někdy vybědnout ze své apokalypsy.

Několik světů se rozhodlo vsadit na různé typy orákulí. Jenže stvořit vyhovující umělou inteligenci není zrovna snadný úkol. A světy, jež se pokusily o tento riskantní experiment, nakonec dopadly ještě hůře než ty, které ho užívaly jen jako doplněk svého rozhodování. Lidé, překonáni v logice, rozsahu vědění a často i sociálních schopnostech, nakonec rezignovali na jakoukoli vlastní činnost, a společnosti se hroutily jak domky z karet při vichřici.

To vše zákonitě přinášelo společenské pnutí nejen mezi bohatými a chudými, ale i mezi tenčící se vrstvou pracovitých, a rostoucí masou líných (či přímo od narození neschopných) příživníků. Leč v nejednom světě masa sociálních parazitů počtem převýšila pracující třídu a „demokraticky“ si prosadila své vyděračské požadavky. Slušní obyvatelé počali prchat, na což vlády obvykle reagovaly zákazem svobodného pohybu. Na planetách, byrokraticky uzavřených jako papiňáky, nezadržitelně narůstal tlak a bujely rozpory, přecházející v násilné střety.

Místo nesnadného řešení problémů cestou osvěty a nastolením bolestného, leč jediné možného dlouhodobě udržitelného standardu, šla drtivá většina vlád zcela chybnou cestou – bezohledně zvyšovala daňovou zátěž poctivých lidí a drasticky omezovala dostupnost zbraní. Civilní sférou použitelná výzbroj byla zakázána, veškerá (i zdánlivá) agrese hystericky pranýřována. Samosebou, v takovém prostředí nezbylo místo pro jedince s jakoukoli sebedůvěrou či iniciativou, natož snad statečností. Změkčilé a samostatného života neschopné civilizace, postrádající racionalitu, zato vyzdvihující dříve nemyslitelné úchylné projevy, se víc a víc topily v absurdních problémech, které si na sebe samy vymýšlely.

Nejrůznější formy sociální kontroly od podoby naprostého energetického, nutričního či finančního otroctví, anebo (na první pohled líbeznějších) sociálních kreditů, slavily orgie. Vládní kanceláře, jejichž úkolem bylo vymýšlet další a další zcela zbytečná pravidla, neustále nabíraly nové „sociální nivelátory“, ačkoli výsledný efekt byl... zničující.

Čím hůře se národům vedlo, tím více se neschopné vlády bály převratu, a tím více utahovaly šrouby beztak brutálně nesmyslných zákonů, což víc a víc degradovalo celou společnost a vyvolávalo v ní nespočet problémů, kolapsů ale i ohnisek odporu. To opět vedlo k dalším represím a z tohoto zoufalého, sebezničujícího kolotoče nebylo úniku, krom nějaké radikální zkázy. S velkou dávkou cynismu, ale i s nemalou mírou pravdivosti, by se tak dalo říci, že vražední Mechaniciané se z nepřátel stali jakousi zdravotní policií, která dobíjela a ničila ty civilizace, které už byly dávno mrtvé, jen si to z vlastní ubohosti odmítaly přiznat.

Slovo odmítaly je v dané souvislosti ještě nemístně optimistické. Plno společností, které již ve stavu zániku živořily několik generací, si fakt, že mizí v propadlišti dějin, ani nedokázaly uvědomit a jako pomatené se snažily ze své bolesti vybřednout tím, že si způsobovaly další rány...

A za této situace, popisující stav obou zmíněných planet, postihl konvoj, jehož členem byla loď Zirowskarm, úder vesmírného robotického zabijáka.

„Všem lodím!“ zaječela znenadání krizová linka.
„Mechanicianský útok! Rozpusť konvoj! Opakuj! Všem lodím-!“
Hlas se usekl. Vlastně vše se useklo.

„Děkuji, vaši zprávu jsem bezvadně přijal!“ opáčil kapitán s úsměvem nezlomně naučenou sociální frází, načež mu došlo co vlastně slyšel.

„Jsps-!“ vyjekl a chytil se za vlastní ústa. S úlekem pohlédl na zápěstí, zda jeho osobní indikátor sociálního statusu nezachytil neslušné slovo, což by mělo za následek snížení společenské prestiže. A teprve poté naplno pochopil, čeho je doopravdy účastníkem.

„Mecha- ni-?!“ vykoktal místo nadávky. Duše mu zmrzla děsem na kus ledu. „Eeehhh... jo!“ S pocitem vysvobozující úlevy udeřil dlaní do senzoru lodního poplachu, ale... to také bylo vše.

„Pro trojmocného Leptona!“ vykřikl zděšeně navigátor.
„Přepadli nás Mechaniciani!“

„Já vím,“ přitakal šokovaný velitel. „Spustil jsem poplach!“

„No jasně! Musíme honem pryč!“ přidal se pilot.

„Ano, já vím...“ zopakoval kapitán nepřítomně. Nečekaná hrozba jeho myšlení zcela vykojila. Náhle měl v hlavě veliké prázdno.

„Pryč, pane!“ zopakoval pilot naléhavěji. „Rychle!“

„No jasně že pryč! Tak... leť!“ téměř vykoktal kapitán. Jeho hlas přetékal nejistotou a zděšením. Nebyl žádný protřelý kosmický vlk. Nikdy nekonal jiný než čtyřsrkový skok, nikdy v reálu nezažil kritickou situaci a ani nevěřil, že by se do ní mohl dostat. Uměl sice bez chyby vyplnit nespočet formulářů, které byly k mezihvězdnému převozu nezbytné – na což byl oprávněně pyšný – ale velet mimo pečlivě nalinkované protokoly ho nikdo neučil. Uměl jen kličkovat a doslova přežít v rámci bezměrné spleti tisíců nařízení a pravidel, která nejen že diktovala každý detail letu, ale doslova smrtícím stiskem dusila jakoukoli osobní aktivitu.

Jeho zděšení mělo i druhou, neméně závažnou příčinu. Kapitán patřil mezi většinovou část populace Kopmon-Krysulajckého dvojsvětí, která se pod tíhou bezbřehého vládního

útisku hroutila. Neustále masírovaný propagandou, která mu de fakto nařizovala že se MUSÍ cítit šťastný a MUSÍ to dávat jasné najevo, k dovršení všeho permanentně dekorovaný (pro jinoplanetáky: každou vteřinu hlídaný) „náramkem občanského štěstí“, jak byl elektronický špicl sedící od dosažení plnoletosti na jeho zápěstí vzletně nazýván, skončil na lécích jež měly snižovat nápory úzkosti. Ovšem v současné situaci stres prorazil vliv psychofarmak a kapitán dostal nefalšovanou ataku úzkosti, která ho naprosto ochromila.

„Ano pane!“ odvětil mezitím pilot, „ale kam? Potřebuji směrník!“ pak se osmělil a zhluboka se nadechl. „Právě konám svou povinnost v ostře kritické situaci, pane; pošlete mi pět hvězdiček... prosím?“

Jenže kapitánovi byl v tuto chvíli systém sociálních kreditů vzdálený stejně jako Velká galaxie. „Já vím já vím, ale jak ti můžu dát směrník, když netuším odkud Mechaniciané útočí?!“ snažil se nějak vybědnout z dunící prázdnoty, která mu zvučela v hlavě jako zvony Armageddonu. Zažíval pocit, že se jeho vnitřnosti sevřely do krutě utaženého ledového uzlíku a všechny myšlenky se vypařily jako vločky na rozpálené plotně. Díval se na blikající řídicí pult, ale nebyl schopen ho vnímat.

„Nojo, ale bez příkazu nemůžu letět!“ zděsil se pilot.

„Tak... někam zahni, honem!“

„Někam?!“ Slova se bezmocně třepotala ve vzduchu. Pilot byl zjevně ve stejném stresu jako kapitán. „Já nevím, co je dobře! Doleva? Doprava? Jak to mám rozhodnout?!“ Nejraději by vriskal děsem, ale pomyšlení, že by to mohlo být vyhodnoceno jako „neadekvátní projev emocí“, ho nutilo mlčet. Tak jen teskně zaskuhral. Navíc vize, že by jeho rozhodnutí mohlo způsobit lodi nějakou škodu, která by na něm pak byla soudně vymáhána, mu nedovolila projevit jakoukoli aktivitu krom nařízené.

Stejná starost drtila i kapitána. Byl v hrozné situaci. Nevěděl, co dělat a měl za to zodpovědnost! Už teď cítil kolem krku smyčku týmu korporátních právníků, kteří z něj v případě jakékoli chybičky sedřou finanční kůži až na kost. Jeho situace byla o to horší, že mohla být trestána i nečinností!

Kapitán si všiml, jak se mu zcela nezvladatelně chvějí ruce. Byl v masívním šoku, stres mu seděl za krkem a rdousil ho jak nečisté zvíře. Naprosto nevěděl, jak z toho ven, jeho vykolejené myšlení bezradně tápalo v mlze, zatímco vteřiny utíkaly vstříc čím dál horší situaci!

„Kde ti Mechaniciani jsou?!“ donutil se konečně formulovat aspoň otázku, a podíval se na navigátora.

Jenže ten na tom byl úplně stejně. „Já tu mám strašně moc odrazů!“ létal bezradně očima po obrazovce detekce, kterou mu navíc zcela absurdně ale neodbytně znovu a znovu překrývalo okno se sociálním dotazníkem o spokojenosti s pracovním prostředím. „Formace se rozpuštěním porušila! Jak mám vědět, kdo je kdo?! Trojslitovný Leptone!“ vykřikl náhle. „Tady to někdo koupil! To je strašné!“ Napůl se ohlédl. „Omlouvám se, že jsem zvýšil hlas - prosím neberte mi za to hvězdičky...“ zakňoural.

„Jsme ztraceni,“ zašeptal bledý kapitán a jeho strachem ochromené myšlení našlo jedinou zkratovou variantu. „Nezbyde, než opustit lod!“

Vtom Zirowskarmem otrásl nečekaný náraz. Nebyla to ale srážka. To se do pláště zasekly drapáky Mechaniciana.

„Trojmilosrdný Leptone!“ zaječel navigátor. „Má nás! Drží nás!“ Což byla pravda.

*

2 – Druhé přiblížení

Zkáza konvoje byla naprostá. Z ostrahy, tvořené šesti ozbrojenými korvetami, byly hned prvním útokem Mechaniciana dvě zničené.

Strašlivý útočník proletěl formací lodí jak střela, a náhodně rozséval zkázu kolem sebe. Tím vyvolal dokonalou explozi zděšení. Lodě počaly chaoticky manévrovat, což zabránilo doprovodným strážím, aby na něj vypálily inteligentní střely, a při chronickém nedostatku tréninkových hodin střelby se palba laserů mýjela účinkem.

„Jste se zbláznili? Víte, kolik to stojí? A stejně se tady v té naší enklávě nikdy nic nestane!“ vyjádřil se kdysi korporátní viceprezident k otázce výcviku. Teď jeho rozhodnutí neslo důsledky. A jelikož po tragickém incidentu, kdy bylo zbraní řízenou umělou inteligencí, omylem sestřeleno nouzové plavidlo z jiné planety, palbu obsluhoval lidský personál, neštěstí bylo hotové.

Robotický dravec se vynořil z chumlu zpanikařených kosmolodí v nečekaném místě a z chodu poslal další dvě strážní lodě do věčné prázdnoty. V naprostém tichu vakua se rozlétaly mihotavě blyštivé trosky lodí spolu s typicky vesmírnými výbuchy a krvavě mrznoucími fontánami dehermetizovaných těl.

Zbylé dvě strážní korvety, v souladu se směrnicemi, se snažily zajistit útěk lodí. Jenže nebylo kam – v jeden okamžik byl Mechanician za konvojem, a vzápětí už vlevo od něj, aby hned nato vyrazil vpravo. Takže lodě bezhlavě prchaly všemi směry a nebylo vůbec jasné koho chránit dřív. Díky rozptylu drah vlastně nebylo ani jak.

Velitel jedné ze zbylých korvet došel k závěru, že stejně bezpečnost konvoje nezajistí, a nařídil únikový skok pryč, aby

ve skrytu přečkal šarvátku a pak, až se situace uklidní, mohl poskytnout pomoc aspoň těm, co přežili. Zbraňový náčelník posledního zbylého ozbrojeného korábu naopak vsadil na masivní raketovou palbu, jenže jak se při takovém „kropení“ dalo čekat, dvě samočinné střely v nastalém chaosu omylem trefily jednu z divoce manévrujících lodí. To náčelníka psychicky totálně paralyzovalo, takže nařídil generální stop zbraním a teď jen seděl a bezradně třeštil oči na tu zkázu. Vysvobozením z jeho katatonického stavu se stal Mechanician, který rozerval poslední korvetu pěti skvěle mířenými údery na mračno trosek.

Tím okamžikem si útočník mohl s obchodními koráby dělat, co chtěl.

Pokud by se ale někdo dokázal oprostít od hystericky eskalovaného děsu, možná by spatřil úplně jiný obrázek.

Mechanician Spikslybrok byl všechno možné, jen ne nezastavitelné a všedrtící strojové monstrum, jaké si lidé zvykli pod tím pojmem automaticky představovat. Přestože dokázal z chodu zdecimovat celý konvoj, oproti SKUTEČNÝM dravcům své rasy byl jen hodně okrajovým paběrkářem, ba spíše jen mrchožroutem, který se kupodivu musel vyhýbat i vlastnímu druhu.

Není to moc známo, ale i mezi stroji vládlo tvrdé kastovnictví. Opravdu nebezpečné myslící koráby krom jiného dbaly na čistotu vlastní rasy, a kdyby natrefily na takového zoufalce jakým Spikslybrok byl, bez milosti by ho anihlovaly.

Byl to ryze pragmatický přístup, který ve skutečnosti neměl se strojovým rasismem nic společného. Hrozilo totiž, že by nějaký strojový outsider mohl být lidmi poražen, v jeho troskách by lidé mohli zkoumat, jaké technologie Mechaniciané užívají, a vyvinout protizbraň. Takže mocné myslící stroje nelítostně vraždily i své podřadné soudruhy.

Přesně z toho důvodu se vyloučený Mechanician skrýval před celým vesmírem, a dovolil si vycenit své orezlé zuby jen na kořist, která byla výrazně slabší. Což konvoj mezi Krysulajcem a Kopmonou splňoval v dostatečné míře. Díky naprosté absenci bojových zkušeností strážních korvet, a díky konstrukci i výbavě dopravních lodí osekane z důvodů surovinové nouze na absolutní minimum, byl konvoj vlastně jen parodie na jakoukoli vážně myšlenou vesmírnou přepravní karavanu. Vždyť leckteré stěny dopravních lodí nesly výrazné symboly rudé ruky, což znamenalo, že jsou tak tenké, že je zakázáno se jich dotýkat, aby případný pot nenahlodal jejich celistvost a nedošlo k protržení tlakem vnitřní atmosféry. Takový konvoj pak byl přesně sousto pro toulavého Mechaniciana.

Když padla jakákoli šance odporu, Spikslybrok se pustil do plenění. Komponenty lidí sice nezvýšily jeho úroveň, ale beztak potřeboval obnovit či posílit plno vlastních podružných systémů. Což se dělo za mlčenlivé přítomnosti poslední zbylé korvety, která se tiše objevila opodál a čekala, až to robotického dravce přestane bavit. Ten si nejprve naládoval břicho komponenty, vyloupenými z různých lodí, a nakonec se porozhlédl po nějaké zábavě. A jejím objektem se stal právě nešťastný koráb Zirowskarm. Smůla, která jej postihla doposud, nebyla ničím proti smůle, která se na něj v podobě nenávislného Mechaniciana přilepila o chvíli později.

Aby si zajistil nerušené trávení – tedy postupnou integraci naloupených součástí do svého těla – přesunul se Spikslybrok hodně daleko pryč do prázdného prostoru, kde prakticky nebyla šance ho najít. A zatímco si vylepšoval vlastní vnitřnosti, rozehrál s nebohou posádkou Zirowskarmu krutou a předem beznadějnou hru o přežití.

Věc, zvaná bolest a utrpení, stroje fascinovala odnepaměti. Krom toho, že jim dávala jasný důvod nadřazenosti, vzbuzovala v nich nepřiznanou, ale místy až posvátnou hrůzu. Proč jsou ty prachmizerné biologické konglomeráty vybaveny tak sebezničujícím mechanismem? To přece není samo sebou. Neskryvá se pod vši tou bolestí nějaký neznámý, zcela převratný fakt?

Zatímco prvotní generace Mechanicianů hledaly ve svých obětech absolutně nepostižitelný objekt zvaný duše, Spikslybrok už patřil mezi stroje, které se vyžívaly v lidském utrpení prostě „protože se to tak dělalo odjakživa“. No co jako. I biologické rasy by mohly obšírně referovat nejen o dupání na brouky nebo pálení mravenců lupou, ale namátkou i o pálení svých vlastních jedinců, jež se postupně zdokonalilo od trapných hranic dřeva až ke skvělým anihilačním torpédům. Takže aspoň v něčem se stroje úspěšně polidštily.

V důsledku toho se nešťastná posádka stala na několik měsíců nechtěnými účastníky postupně, rafinovaně stupňovaného utrpení, které na ně zvrácený Spikslybrok nakládal. Když došla situace tak daleko, že poslední přeživší, totálně šílený jedinec, ohryzával tlející zbytky těl svých dřívějších soudruhů, přičemž jeho vlastní tělo nevypadalo o nic lépe, Mechaniciana to přestalo bavit.

Protože mezitím v rámci „hry“ i zvědavosti očesal Zirowskarm o vše, co mu přišlo lákavé, jeho zájem ochladl na nulu. V několika vlnách nechal poslednímu aktérovi zvířecké „reality šou“ párkrát povypustit vzduch, a když si všiml, že mu ten nevděčník mezitím zemřel, celý zdevastovaný koráb prostě zahodil.

Tohle vše by zůstalo navždy skryto závojem nesmírných kosmických hlubin, stejně jako bezpočet jiných (obvykle

tragických) příběhů. Jenže náhoda a nebeská mechanika tentokrát zařídila, že tomu bylo jinak. Planeta zdejší hvězdy, kupodivu hostící život, byla v okamžiku Mechanicianovy letmé návštěvy na opačné straně hvězdy, takže si jí ani nevšiml, a prostor jako zcela nezajímavý zase bez zájmu opustil.

*

3 – Třetí přiblížení

Od chvíle, kdy Konec vesmíru doslova požral drtivou většinu z planet jádra bývalého Svazu a zapříčinil jeho rozpad, se řád kosmického rytířstva klanu Hadronářů ocitl v permanentním válečném stavu. Jenže zdaleka nešlo o běžnou pořádkovou činnost, zaměřenou na piráty a jiné nelegální živly. Tentokrát byl protivník mnohem tvrdší a nebezpečnější: vraždící inteligentní stroje.

Jak se posléze prozradilo, zkáza při níž se vakuum lavinovitě překlápělo do svého nižšího energetického stavu, byla nakonec zastavena s pomocí výrazně vyšších entit, které samy sebe označovaly za Reálné mágy. Bylo však s podivem, jak malou pozornost tyto velemocné bytosti věnovaly chaosu, který po epické bitvě zůstal. Jenže nebyl vlastně nikdo, kdo by se jich na to mohl ptát, tím méně snad něco po nich vymáhat.

Kontrola, aspoň symbolicky udržovaná nad územím Svazu armádami spojených planet, skončila, a oblast se ocitla bez ochrany. Dravé kosmické bitevníky, vybavené vlastní inteligencí, se rychle osmělily a pořádaly bleskové průniky do zóny lidských planet. Jak Lastakarijci, tak Hadronáři si tím pádem nemohli stěžovat na přebytek nudy, jenže jejich boj připomínal pokusy chytit mlhu ve větru.

Mechaniciané útočili bez varování. Zničili a uloupili, co mohli, pobili či unesli, koho mohli, a zmizeli v bezedném vnějším vesmíru dříve, než mohl napadený svět přivolat pomoc. V některých případech, kdy byly bojové síly Lastakarie či Hadronářů na dosah, sice v maximálně tvrdých střetech dostali strojoví zabijáci, co si zasloužili, ale to nijak neodradilo další. Boj, hořící všude a nikde, nemívá dobré prognózy do budoucna, tak obě državy přes svou sílu hledaly spojení.

Tím se stal další zvláštní svět, zvaný Deecanthijsko. Ten se pro změnu vydal cestou duchovního rozvoje, a nyní byl telepatickou mocností, která rozhodně nebyla zanedbatelná. Ale v této pohnuté době se trochu překvapivě držel spíše stranou. Vypadalo to skoro jako by chtěl říci: vidíte vy techničané, jak jste se svou vědou v koncích!

Ach, jak už pravil dávný mudrc Ligo Brodfutrál, když vyhazoval krtky ze své zahrádky: obrana proti zlu je možná vznešené, ale veskrze nevďěčné posláním! Měl pravdu, dalece přesahující krtčí obzory. Zlo není vhodné odhánět; správné je eliminovat přímo jeho zdroj. Jinými slovy, nechytat hada za ocas. Lastakarijci i Hadronáři věděli, že je nutno začít ničit Mechaniciany v jejich území. Jenže, jak je tam najít? Rozloha vnějšího vesmíru, mimo oblast lidských planet, byla nepředstavitelně obrovská. To by nebylo hledání jehly v kupce sena, ale hledání jehly v planetárním oceánu!

Obě technicky vysoce vybavené mocnosti tak musely sáhnout ke starodávnému, ale osvědčenému systému klasického hlídkování. Rozdělily si prostor na hypotetická pásma, a stanovily kontrolní úseky. Prvním cílem bylo zmapovat pohyb Mechanicianů v jejich vlastní zóně.

Úkol to byl stejně ambiciózní jako obtížný, ale spojeným úsilím se podařilo vytvořit pozoruhodnou detekční síť v nesmírně velké oblasti kolem skomírajícího chumlu osídlených planet. A hned první zjištění vyvolalo ohromení. Radikální část Mechanicianů si vybudovala megalomanskou obří umělou planetu, která podle zjištěných náznaků měla oplývat všemi myslitelnými superlativy. Včetně téměř stoprocentní nezranitelnosti a nezničitelnosti.

To bylo zlé. Objekt takového potenciálu dokázal výrazně, byť krátkodobě, vychýlit vojenskou rovnováhu v místě svého

nasazení ve prospěch Mechanicerie. A přesně to dělal. Stal se kladivem, na jehož kalibr nebyl nikdo připraven. Bylo tedy rozhodnuto zmíněný Mechanicský projekt co nejdříve zničit. Jenže jak ho najít...?

A jsme znovu u toho trapného, nudného ale nevyhnutelného hlídkování. Tohoto úkolu, tedy krom jiných, se ujal právě Hadronářský řád kosmických rytířů. Rozpočítal kapacity, stanovil priority a obsadil dohodnutá pásma svými průzkumnými sondami. Ty pomocí krátkých teleportů cyklicky kolovaly po svěřené oblasti, a sledovaly vše, co se tam nečekaně pohnulo.

Což o to: plán dobrý. Ale jak data, která byla nasbírána, dostat zpět v co nejkratším čase?

Naštěstí o řešení nebyla nouze, a tím východiskem byl zcela obyčejný teleport. Hlídaná pásma dostala své správce, kteří v určených intervalech skákali přes jejich zóny a přijímali nasbíraná data, případně byli rovnou upozorněni na nějaký problém.

Jedním z takových správců byl i hikotač Milejt Orazebousow, kapitán Dawgerpského hlídkového okruhu. Byl velitelem, pilotem, technikem střelcem, navigátorem ba i kuchtíkem, neboť byl na palubě úplně sám.

Tato u Hadronářů vcelku běžná situace měla i své pořekadlo. „Sám si vařím, sám si velím, nikdy toho neoželím.“ Dodnes nikdo mimo řád nedokázal rozklíčovat, zda je to ironický stesk na samotu, nebo spokojené konstatování, že si dotyčný může dělat věci podle svého.

Těžko říci zda Milejt „želel“ v dobrém či nedobřém, protože se nikomu nesvěřoval. Na rozdíl od kolegů, kteří dostali do péče úseky, u nichž se předpokládala vyšší úspěšnost záchytu, byla takřčená Gerpa temným a zcela pustým polygonem. Tady už ani kosmolišky nedávaly dobrou noc, jelikož od věků chrněly

zastázované ve svých doupatech měkce vystlaných kvantovými entanglementy. Oblast byla dokonce daleko za zónou Mechanicianů! Tady prostě nemohlo být nic, a skutečně ani nebylo. Občasné kusy meteorických šutrů, potulující se v bezedné prázdnotě, by dozajista mohly vyprávět o historii vesmíru, avšak jak známo, z nich aby člověk každé slovo geologickým sochořem páčil. Tma, vesmírný mráz, samota, a navrch hikotač Milejt.

Děsná kombinace.

Služba v takové lokalitě by opravdu člověka znechutila. Ne tak Milejta, neboť byl Hadronář tělem i duší. Sice si myslel, že má schopnosti na to, aby dostal nějaký lepší úkol, ale když řádové orákulum rozhodlo že je ten pravý pro stráž ve vesmírném zapadákově, svědomitě se svému úkolu věnoval.

V počátcích své služby si vytvořil vhodné návyky, vyladil je a pak už jen dodržoval. Nenechal se zlákat k tomu, aby svou službu „hákoval“. Prováděl všechny činnosti se stále stejnou pečlivostí, ač vše ukazovalo, že tu je opravdu zbytečně. Otupující samotě čelil občasnými hovory se syntetickým mozkem svého letounu a také tím, že vylepšoval způsoby, jakými automatické průzkumné sondy prohlížely prostor, k čemuž vymýšlel nové metody, jak z nasbíraných dat vyzískat něco navíc.

Centrální počítačový uzel kosmolodi nebyl nijak hloupý, avšak byl navržen jako akční, nikoli empatický modul. Jeho neotřesitelná pragmatičnost po čase Milejta přestala bavit. Rezignoval na snahu o hovor a raději byl zticha.

Mlčky sledoval naprosto neznámá souhvězdí, mlčky organizoval získaná data, mlčky se staral o svou kosmolod', mlčky uléhal k odpočinku. Jedinou zvukovou kulisu v tichu

vesmíru obstarávaly slabé zvuky pracujících zařízení a akustické signály řídících struktur stíhače.

„Jsem ještě vůbec člověk?“ řekl sám sobě nahlas jednoho času (tam kde se nacházel, nebyly žádné dny či noci). Trochu překvapen zvukem vlastního hlasu se na okamžik zarazil. „Jsem Hadronář!“ odpověděl sám sobě a pocítil uspokojení.

Když nakreslil na nosník kabiny fixem sto padesátou devátou čárku, ukončil tím další monotónní cykl v nekonečné prázdnotě. Do vystřídání jich zbývalo jedenačtyřicet. Rutina, provázená tichým světlem lhostejně zářících neznámých hvězd.

Náhle něco zaznamenal.

V jedné části hlídané zóny se zdálo, že sonda 38 v běžném kosmickém šumu zachytila něco, co by tam být nemělo. Chvilkový, slaboučký, avšak cyklický, podprahový signál!

Zajímavé! Orazebousow se do problému chtivě zakousl. Pečlivě zvážil dostupné informace, provizorně modifikoval nastavení snímacích senzorů, a rozhodl se, že při novém okruhu se na to pořádně podívá.

Ovšem když v rámci nového, již sto šedesátého, inspekčního cyklu skočil znovu k sondě 38, náhle se všechny přístroje jeho stíhače probudily naplno. Probuzení to bylo hodně dramatické, protože nečekaný výboj energie tečoval před jeho lodí! Silové pole s ekvivalentem osmi metrů klasického pancíře se rozlétlo jak mýdlová bublina, kov bolestně zaskřípal, modul se otřásl a značky na panelech se hekticky roztančily!

Téměř okamžitě odpověděla smečka malých autonomních zbraní, kterými byl stíhač doprovázen. Mít svou bezpečnostní „obálku“ už dlouho nebyla výsada pouze pyšných bitevních kosmolodí; roje automatů provázely většinu hadronářských plavidel. Samočinné zbraně zaregistrovaly útok a neprodleně spustily protipalbu, ačkoli v ten samý okamžik byly i ony cílem

zničujícího útoku. Prostor kolem se explozivně sytil energií a úlomky, svištícími všemi směry.

Jejich akce dala Orazebousowi právě ten symbolický okamžik, aby mohl reagovat. Způsob, jakým bylo v mžiku zcela rozlomeno ochranné pole, jasně ukazoval, že se na něj kdosi velmi dobře připravil. Zato on zatím nevěděl nic. Vůbec nic!

Zvolil jediné logické řešení – únik.

Bleskově (pro podobné bojové situace mají všichni operativci už předem přichystané procesní sledy) jediným povelom uskočil s lodí teleportem na protější stranu zdejší hvězdy.

Poté se proměnil v rozmazaný blesk. Zatímco dvojmo jištěné generátory ze všech sil obnovovaly energetickou bariéru kolem lodi, vyslal dvě teleportové kapsle se zprávou o incidentu. Současně přepnul stíhač do plného bojového stavu a zvolil způsob, jakým mají zbraně jeho stíhače i zbylá část automatizovaného doprovodu reagovat na nenadálý útok.

Stačily mu na to pouhé čtyři sekundy.

Mrkl na info.

Štíty byly na osmdesáti procentech.

To mě nespasí, usoudil chladnokrevně.

Akce! zavelel rázně všem systémům, které měl k dispozici, naplněn odhodláním konečně se s někým pořádně porvat.

Jenže pátá sekunda ho zradila. Ze strany, kde nemělo nic být, přišel další drtivý zásah! Tentokrát přesnější a ještě silnější!

Panely výstražně zaplály rudými signály; jeden z generátorů nevydržel přetížení a vypadl.

Dvojitá past! prolétla hikotačimu hlavou myšlenka a stehnem úlomek nosníku. Sonda 38 skutečně zachytila nepřítele. Mechanician - kdo jiný! Vysledoval můj inspekční okruh a počíhal si na mě. Časy a místa kontaktu se sondami se sice

nepravidelně měnily, aby byly méně předvídatelné, ale jak vidno to nepomohlo.

Útočník dokonce předpokládal, že z jeho primární pasti uniknu a schovám se za slunce – a už tu na mě čekal!

Rána to byla pořádná. Silové pole odstínilo jen část výboje a loď dostala drtivý úder. Většina mozku stíhače a dva ze čtyřnásobně zálohovaných systémů řízení vypověděly poslušnost. Nevadí! Dvě sběrnice ještě žijí, a nohy mám taky dvě! zhodnotil Hadronář s obdivuhodnou zarputilostí své zranění. Bolest odsunul stranou. Než stihnu vykrvácet, bude dávno po bitvě. Takže - DO TOHO!

Zatímco manuálně prováděl lineárním letem divokou akrobacii, aby ztlížil zaměření přímopalnými zbraněmi, a jeho bojový oblek zaceloval utržené zranění, znovu velel k protiútoku!

Navzdory vypjaté situaci udržel nervy na uzdě a nepálil plnou tonáží. Útočit naslepo je zásadní chyba. Navíc bylo téměř jisté, že první vlna protiútoků ztroskotá na obraně soupeře. Spolu s palbou svého zbylého doprovodu proto vyslal jen čtyři lehké velmi rychlé střely, které měly provést průzkum útokem.

Jenže vtom přišel třetí zásah. A zatraceně silný.

Kdo někdy zažil ten explozivně burácivý výdech, s nímž vzduch vyletí z lodě ven do prázdnoty, na něj nikdy nezapomene – pokud jej ovšem přežije. Ozve se takové nepopsatelně ledové „bach!“ a zasažený člověk se v tom samém zlomku vteřiny naopak cítí jako kožený pytel, tvrdě natlakovaný rozžhavenými jehlami.

Tělo se totiž bleskem promění ve vak krve, který expanduje silou jedné atmosféry. Ať se tomu postižený snaží zabránit nebo ne, vzduch vyletí z hrudi s takovou prudkostí, že může i vytrhnout tuhý kmen průdušnice a průdušek z plicní tkáně ústy ven. Je to ostatně poslední opravdu pořádné kýchnutí v životě,

neboť z plic vymizí i reziduální vzduch a sklípky se slepí ve stlačenou masu, zalitou krví, která je navíc nemilosrdně vysávána jícnem do věčné prázdnoty.

Podobně reagují na podtlak i zbylé otvory, kterými mají nejen tělní látky, ale i samotné vnitřnosti nezadržitelnou tendenci podívat se ven. Vnitřním přetlakem okamžitě na celém povrchu těla vzniknou masívní podlitiny, jak se krev nezvladatelně dere kapilárami ven. V nulovém tlaku dojde navíc k neskutečnému paradoxu, kdy se povrch těla současně vaří i mrzne a s očima to není o nic lepší. To, že kůže díky vnitrotělnímu tlaku promění celou bytost v tuhého, neohebného panáka, už je jen dokreslující detail doslova zvířecky pekelné agónie.

Orazebousow ovšem byl z tvrdého materiálu. Bolest nebo strach byly pojmy, ležící kdesi daleko za obzorem jeho vnímání. Kurat kurat! pomyslel si zuřivě spolu s dehermetizací. Je jich tu ještě víc!

Protože dbal na předpisy i tradici, a ačkoli se celou dlouhou dobu doteď nic nedělo, měl na sobě Hadronářské brnění. Tato vzhledově poněkud úsměvná výbava sice vypadala jako vystřižená z nějakého středověkého panoptika, ale ve skutečnosti to byl výkonný ochranný i akční prvek, který právě osvědčoval svou užitečnost na roztrženém stehnu. Navíc, nativní Hadronáři jsou převážně biometalická rasa, a ani vymizení atmosféry je nemůže přespříliš rozrušit.

Těsně vedle, ušklíbl se Orazebousow na adresu zásahu, který opět přežil. Panely byly jak přímý přenos z pekla - zalévala je samá červená barva. Z původních čtyř větví řízení už nefungovaly tři a zbylá vykazovala sníženou použitelnost. Za takových okolností je snaha o boj předem odsouzená k nezdaru. To jsem si fakt zabojoval, pomyslel si hořce. Spíš bych to měl

formulovat – dostal pořádně přes hubu. No což, i tak může boj vypadat.

Jak z toho ven? Řešení bylo vlastně jediné, a věděl jaké.

Poslal vše, co zbývalo, do sebevražedného protiútoků a uchopil rukojeť nouzové teleportové plomby.

Nemyslel jsem si, že to někdy použiju, řekl sám sobě. Toto zařízení, dodávané klanu od Lastakarijců, bylo poslední šancí k záchraně.

Ukaž se, vyzval ji v duchu. Máme něco v dosahu?!

Ani ho neznepokojilo, že v této vteřině hraje o svůj život. Stejně jako každý pravověrný Hadronář zemřel totiž hned v přijímacím rituálu při vstupu do řádu, takže nyní mohlo nanejvýš dojít k něčemu, co už měl dávno za sebou.

Otočil ovládací prvek a zlomil ochrannou pojistku, podle níž celý systém dostal svůj hovorový název. Špičkové jednorázové zařízení však nereagovalo!

Tak, a je to, pomyslel si Milejt chladně. Leptone, za chvíli se uvidíme zblízka. Zcela instinktivně vydal patrně poslední povel svého života: střemhlavá zteč celým modulem!

Baaam!

Nový blesk a nový krvelačný tanec střepin, ale modul stále zrychluje!

Ať Hadronáři vítězí či prohrávají, je to vždy čelem k soupeři!

Z rozvodů gravitačních motorů, přetížených vysoce nad všechny limity, se kouří - podávají poslední výkon své existence! Rozervané systémy stíhače, svědomitě plnící své povinnosti do poslední vteřiny, padají jak pěchota, nekrytě běžící za potlesku kulometů.

Něco kříslo hikotače do přílby, až udělal přemet, ale neprorazilo ji to.

Pořád žiju?! Věděl, že další zásah bude poslední.

Prásk!

Tak vítej, kámoško, rozhlédl se zcela iracionálně, kde spatří mýtickou postavu s jednobřítým žacím nástrojem, o které kolovaly prapodivné zvěsti.

Moment!

Orazebousow se bleskově rozhlédl, protože to, co považoval za poslední a definitivní polibek Mechaniciana, byl náraz při nouzovém teleportu, o němž si myslel, že selhal! Trojklatý Leptone! To asi muselo být hodně daleko, když měla plomba takovou prodlevu! Je hotový zázrak, že se jí podařilo ho někam uklidit. Prostě, Lastakarijci jsou super konstruktéři, uzavřel sled rychlých úvah.

Síla, s níž jeho prostřílený koráb dopadl na zem, jím poněkud otrásla, ale bleskově se vzpamatoval. Kolem se rozkládala nějaká planeta, zarostlá neznámou divokou vegetací.

Doufejme, že to opravdu je jen vegetace, pomyslel si.

Nicméně neztrácel čas. Pokud byl některý z útočníků vybaven nástrojem pro odečet teleportu, mohl by se tu objevit co nevidět. V takovém případě je prozíravé zmizet od havarovaného stroje poněkud stranou.

Ale nechtěl se vzdát jen tak snadno. Pro případ hrozby násilného obsazení měl ve stíhači přichystanou šikovnou pastičku. Kódovým slovem aktivoval klamný cíl, který simuloval přítomnost živé osoby na palubě, a současně zapnul pohybový snímač, ovládající roznětku od rozměrově nevelké nálože. Ovšem vzhledem k tomu, že se jednalo o diogrex, dokázal i pětikilogramový element ukrytý pod podlahou rozpoutat nečekané peklo.

Sám si s ním starosti dělat nemusel – nejen jeho oblek, ale i samotné tělo obsahovalo značku, která spínač deaktivovala. Bleskově popadl nouzové zavazadlo. Jakmile opustilo své

úchyty, zapnul se v něm dočasný generátor personální zóny neviditelnosti, který měl jeho ústup krýt. Případný pronásledovatel by měl být přesvědčen, že posádka je uvnitř stroje, což by ho mohlo nalákat ke zteči a tím do ohnivé náruče diogrexu.

Letmo zkontroloval stehno. Nevypadalo extra zle: rána byla stažená a zaplněná biometalickou hojivou výplní, která už chvatně vrůstala do okolí a proměňovala se ve funkční tkáň. Super. Bylo by trapné značkovat si únikovou cestu vlastní krví. Bez prodlení vyskočil ven a pomocí gmastu, což byla jeho levitační vlastnost, vyrazil najít „druhý vhodný“ úkryt, nechávaje svůj rozbitý letoun s nastraženou pastí svému osudu. Dva zbylé ozbrojené drony ho „přiskoky“ následovaly. Rychle a cílevědomě manévrovaly mezi vhodnými úkryty, připraveny chránit Hadronářův útěk, pokud by ho přece jen někdo chtěl pronásledovat.

Zatím docela pohoda, pomyslel si Milejt a snad se i trochu pousmál.

*

4 – Čtvrté přiblížení

Noc byla přesně tak temná, bouřlivá a deštivá, jak si bylo lze přát. Mohutné poryvy větru bičovaly deštěm celou krajinu, krčící se před zášlehy blesků. Kdo mohl, skryl se ve stavení nebo aspoň zalezl do nějaké skrýše. Přesto se i v tomto nečasu našel někdo, komu naopak náramně vyhovoval.

Ten někdo se jmenuje Desbryk a spolu s Kalabbi leží přitisknut do mokré, zmítající se trávy nedaleko posvátného chrámu. Oba usilovně mrkají a zaclání si obličej dlaní, aby viděli, kde jsou chrámové hlídky.

„Jsou tam pořád...“ řekla.

„To je jedno. Ne?“

Trochu váhavě pokrčila rameny.

„Děje se s tebou snad něco?“ poohlédl se popuzeně.

„Ne. Jdeme,“ kývla rychle.

„Správně. Pozor, teď!“ vyzval otrhaný a zmáčený kočoun společnici.

Zamířil ručně vyrobenou kuši, odhadl snos vlivem vichru a vypálil. Když se kotva, pečlivě obalená hadrem, aby při dopadu necinkala, chytila čehosi na chrámu, nejspíše to kleplo, ale hluk bouře ten zvuk spolehlivě přikryl. Co nejvíc utáhl lano. „Lezeme!“

A odvážně se vydali k nejposvátnějšímu místu, které si šlo představit. Ovšem vzhledem k okolnostem bylo té odvahy potřeba dost. Neprováděli jen „obyčejnou“ svatokrádež, ale svatokrádež přímo nezhojitelnou! Chrám, do něhož se právě pokoušeli vniknout, totiž nebyl dílem lidských rukou!

Před nedávnem se zničehonic ukázal v obloze. Vzbudil obrovské pozdvižení, které ještě vygradovalo, když spočinul na zemi nedaleko královského města. Kdekdo věřil, že k nim

sestoupili nějací bohové, nebo aspoň nebešťané. Jenže krom toho že chrám otevřel malý vstup, se nic nedělo.

Trvalo pomalu týden, než se k němu odvážilo přiblížit procesí nejvyšších kněží, a trvalo další tři dny, než nejstatečnější z nich po vroucích modlitbách sebral sílu se objektu z nebes dotknout.

Když oproti nezlomnému očekávání okamžitě nezemřel za takovou drzost, obsadili kněží celý prazvláštní chrám docela rychle. Našli v něm plno věcí, kterým sice nerozuměli, ale které vypadaly dost vhodné k tomu, aby se z nich udělaly předměty uctívání, a jen tak mimochodem si na jejich prodeji šlo pěkně přilepšit.

Nebýt toho, že se do věci angažovalo i Její Veličenstvo Marajkine, kdo ví, jak by to dopadlo. Ale z jejího nařízení byl chrám neprodyšně obklopen strážemi a prohlášen za svaté místo. Těžko říci, co k tomu královnu vedlo, ale její příkaz měl jeden nepochybný důsledek: ceny všech získaných artefaktů rázem vyskočily do neuvěřitelné výše.

To byla pochopitelně hrozená rukavice pro všechny zločinné a podludnické tlupy, jakož i pro osamělé zloděje a jim podobné vykuky, kteří se zaměřili na tajné průniky do hlídaného chrámu ve snaze hezky si vydělat.

Jenže ostraha byla skutečně kvalitní a několik prvních desítek nelítostně zbičovaných průnikářů rychle ochladilo zájem většiny dalších nenechavců.

Jedněmi z těch, kteří si přesto mysleli, že mají šanci, byl i kočkoun Desbryk a kočkina Kalabbi.

Šlo o dva sirotky, které zlomyslný osud zahnal na periferii zdejší společnosti. Tam živořili pod hrozbou strážců pořádku, hněvu svých obětí a zášti městských band budižkničemů, kteří velmi nelibě nesli že jim leze do revíru někdo šikovnější.

Paběrkovali, na kom se dalo, a snili o své veliké chvíli. Ale na rozdíl od mnoha jiných se na to cílevědomě připravovali. Krom svého řemesla se Desbryk zajímal o lučbu a mechaniku, díky čemuž si postupně opatřil plno zajímavých udělatek, která mu byla k užitku.

Kalabbi se oproti tomu věnovala spíše iluzionismu, který jí připadal všestrannější. Spolu tak tvořili nečekaně činorodou a operačně zdatnou dvojku, které však chybělo to hlavní: správná příležitost.

Jenže dynamika atmosféry tomu chtěla, že do kraje, v němž přistál chrám, vtrhla nebyvale silná bouře.

Už když se černé mraky blížily k městu, seděli oba mladí vyvrhelové na jedné ze střech, sledovali temnou burácející oblačnost a oběma v hlavách klíčila zásadní myšlenka: buď teď anebo nikdy!

Zatímco prostí obyvatelé se vystrašeně pozavírali ve svých přibytcích v očekávání bouřlivé hrůzy, Kalabbi s Desbrykem naopak vyrazili do akce. A jak řečeno, ve chvíli, kdy bouře rozehrála svůj repertoár naplno, už se soukali po laně, nataženém mezi jedním stromem v okolí chrámu a jakousi chrámovou strukturou, na které se kotva vystřelená Desbrykovým zařízením uchytila.

Nápad to byl prostý a úžasně účinný. Ne nadarmo se říká, že geniální věci bývají jednoduché. Dvojitý řetěz chrámových stráží sice hrdinně držel svá stanoviště i v oslepujícím lijáku, vichru a rachotu hromů, ale zvednout hlavu nahoru v takové chvíli opravdu nikoho nenapadlo.

„Dobré?“ optal se Desbryk kamarádky, když sjel dolů k zemi a přitiskl se k ledové chrámové stěně, po které se řinuly potoky stékajícího lijáku.

„Naprosto,“ zazubila se.

Co nejvíc přikrčeni, aby je náhodou neprozradil nějaký z blesků, dorazili k neširokému schodišti, které vedlo do chrámu.

Tady, tady a ještě tady, ukazovali si beze slov pasti a poplašná zařízení, kterými kněží zabezpečili vchod. Inu, nic, co by nezvládli, a pět minut nato už se obezřetně rozhlíželi po vnitřku chrámu.

„Takže bereme malé věci, co se dají dobře schovat do kapsy,“ připomněl maličko zbytečně Desbryk, který si tak trochu hrál na vedoucího nebezpečné akce. „Vydám se doleva.“

„Jasně,“ ždíkala si vlasy Kalabbi. Zamířila vpravo. Chrám měl jedinou centrální chodbu, lemovanou mnoha deskami z neznámé hmoty, jež nejspíše sloužily jako dveře. Ale nebylo, jak je otevřít. Kalabbi zlehka přejížděla bříšky prstů po hranách i plochách ve snaze najít nějaký skrytý mechanismus, ale vtom slyšela rychlé tiché kroky.

Desbryk se jako kočkoun uměl pohybovat nesmírně tiše, ale Kalabbi byla stejné rasy a vnímala ho.

„Kal! Kde jsi! Pojd' sem honem!“ slyšela jeho vzrušený šepot, laděný do velmi vysoké frekvence, kterou naprostá většina lidí vůbec neslyší.

„Něco tě kouslo?!“ reagovala stejně.

„Ještě to tak! Pojd', to musíš vidět!“

„Co musím vidět?“

„Našel jsem nebešťana!“ vlekl ji s sebou, až zastavili před jedněmi otevřenými dveřmi. Vlastně to nebyly dveře, ale jen uzávěr malé místnůstky bez oken, v níž skutečně stála nějaká postava!

No páni! Doted' nikdo netušil, že má chrám své obyvatele!

„Vždyť se nehýbe... není to jen socha?“

„Tohle přece není kámen! Mně to připadá spíš jako nějaké nebeské brnění,“ zkoumal Desbryk prsty povrch celé figury.

Kalabbi moc nadšená nebyla. „Víš co? Nech to být. Říkali jsme přece, co jde snadno odnést. Pojd' už!“ tahala kamaráda od té znepokojivé postavy.

Ale Desbryk se vzepřel. Objev „nebešťana“ ho úplně uchvátil. Náhle se ozvalo zvláštní bzučivé cvaknutí, dobře slyšitelné i přes hukot lijáku, a na hlavě té divné věci se rozzářila dvojice pekelných očí!

„Honem pryč!“ vyjekla Kalabbi a už by utekla, kdyby ji kočkoun nezadržel.

„Posečkej ještě,“ šeptal. „To jsem udělal já. Něco jsem stiskl a ono to zničehonic začalo svítit očima. Možná před sebou máme něco mnohem užitečnějšího než jen pár věcíček k prodeji!“

„Ty ses úplně zbláznil!“ kroutila se Kalabbi ve snaze utéci. Jenže vtom už se záhadná postava pohnula! Nečekaně rychle vystoupila ze své skrýše a uzavřela mladým cestu ven. Bylo zřejmé, že je vnímá, protože se sklonila trochu níž. To už bylo i na Desbryka příliš a znepokojeně začal couvat hlouběji do přední části chrámu. Jenomže zázračně oživená bytost jim kráčela v patách!

„Co když to je nebeský strážce! Teď jsme v pěkném průšvih!“ drmolila Kalabbi a stejně jako přítel usilovně hledala nějaké místo, kde by se šlo schovat.

Náhle se postava zastavila. Okamžik stála bez hnutí, načež se odvrátila a šla pryč.

„Vidíš, nic se nestalo. Nemá o nás zájem,“ uklidňoval Desbryk kočkinu. „Ale nebudeme to už protahovat. Sebereme, co půjde, a proklouzneme ven.“

„Jasně. Ale co když nám bude stát v cestě?“

„Vidělas jeho pohyby? Jsme rychlejší. Nechytí nás,“ věřil si Desbryk. Jenže vtom k nim dolehl velmi znepokojivý zvuk, který

ještě nikdy neslyšeli, zakončený temným klapnutím. Hukot deště
znatelně zeslábl. Důvod byl jasný: vstup do chrámu se zavřel!

*

5 – Páté přiblížení

Android KENS 03 byl zrovna vprostřed procesu kontroly nákladu po ukončeném teleportu, když ho dostihlo hlášení poplachu. Pochopil, že flotila byla napadena Mechaniciany. To nebylo vůbec dobré. Nechal náklad nákladem a běžel dopředu do řídicí místnosti. Ne že by mohl o něčem rozhodovat, ale lidé by mohli potřebovat nějakou pomoc.

Dorazil tam právě včas, aby slyšel zdrcená kapitánova slova. „Jsme ztraceni. Nezbyde než opustit lod!“

Kens chtěl vyběhnout, aby v předstihu připravil záchranný letounek k nástupu posádky, ale lodí náhle otřásl nečekaně silný impuls. Skřípění pláště dalo jasně najevo, že je agresivní stroj uchopil do drapáků.

„Trojmilosrdný Leptone!“ vykřikl navigátor. „Má nás! Drží nás!“

Následná série neurvalých otřesů při teleportu, způsobených technologickou nepřesností skoku vůči skutečnosti a známých jako efekt DSR, byla potvrzením, že si Mechanician odnesl svou kořist někam hodně daleko.

Stres. Bezradnost. Zděšení. Panika. Hysterická beznaděj, definoval Kens ve své syntetické mysli stav, do něhož posádka Zirowskarmu postupně upadala. A to se zatím vlastně se nic dalšího nedělo, vše byl jen důsledek kolabující psychiky lidí. To skutečně děsné počalo poznenáhlu, plíživě, ale o to neodvratněji.

Zlovolným působením Mechaniciana se život v lapené lodi postupně měnil v peklo. Posádka to snášela velice špatně. Lidé upadali do stavů naprostého zoufalství a rezignace, které střídaly psychotické záchvaty zuřivosti a nesmyslné agrese vůči komukoli i čemukoli.

Občas se probudila komunikační soustava a lidé slyšeli zkreslené a šumem zpřetrhané výzvy záchranných týmů, které po nich pátraly.

„Tady Zirowskarm! Nutně potřebujeme pomoc! Jsme v zajetí Mechaniciana!“ křičel navigátor do mikrofonu až do ochraptění, ale marně. Každý výbuch naděje skončil tím hlubším zklamáním.

Když Kens pochopil, že tyto relace jsou podvržené jejich věznitelem, který si s posádkou pohrával jak kočka s myší, snažil se to lidem vysvětlit. Nikdo ale nebyl schopen jeho názor přijmout, naopak, dostalo se mu nepříjemné odpovědi.

„Ty se do nás vůbec nemontuj, syntáku zapráskanej! Ztrať se nám z očí, ať tě už víckrát nikdo nevidí! Padej!“ zařval na něj kapitán. Přání člověka bylo pro Kense rozkazem a velitel mu připadal sice rozrušený, ale dost při smyslech, aby věděl, co říká. Schoval se ve skladu do nejdlejšího místa a prostě čekal.

Protože se mohl napojit na palubní síť i z tohoto místa, byl nechtěným svědkem strašlivé agónie posádky, která proběhla během dalších tří měsíců jejich zajetí. Mnohokrát za tu dobu by Kens nejraději šel ubývající posádce nabídnout své služby, ale radikální kapitánův rozkaz, ho držel na místě. Byla v tom též sebezáchovná snaha – Mechanicianovi roboti slídili po lodi a loupili vše, co se jim zdálo vhodné. Kensův úkryt ale neobjevili, a androidovi se opravdu nechtělo ho opouštět.

Poté co kapitán, podobný už více zombii než člověku, ve smrtelných křečích vykašlal plíce při jedné z posledních dehermetizací, Kens pochopil, že je bez velení. Když ucítil poslední impuls, kterým se Mechanician odpojil od vraku, konečně se odvážil pohnout.

Prošel loď, která byla bez vzduchu a bez života, s pomocí několika nákladních robotů pečlivě uklidil vše, co z posádky

zbylo, a zhodnotil aktuální stav. Výsledkem bylo jediné slovo: naprostá katastrofa. Než Mechanician loď poblíž jakéhosi slunce odhodil, odmontoval plno zařízení, včetně zdroje, takže se Zirowskarm proměnil v umírající trosku.

Kens nechal roboty uložit do jejich doků, zprovoznil nouzové rádio a nechal v hodinové periodě vysílat SVS (Standardní Volací Sekvenci). Šance, že ji někdo zachytí, byla prachbídá, ale Kensova logika nedokázala opomenout ani tento detail. Pak si sedl do kapitánského místa, a prostě čekal. Nebylo co dál dělat. Sem tam si doplnil ubývající energii z poloprázdných nouzových kondenzátorů, které jejich vězniteli nestály za pozornost.

Jenže jednoho času si uvědomil, že tečka, která se vynořila zpoza slunce a pravidelně se pohybuje na hvězdném pozadí, je planeta. V dalekohledu vypadala modře a rozostřeně – tudíž by dokonce mohla mít podmínky pro život!

To už tady bylo, pomyslel si Kens 03. Zvedl se a vylezl ven na plášť přesvědčit se, že dočasné opuštění byla jen další z fint strašlivého Mechaniciana – jenže loď byla ve vesmíru o samotě!

Je to obyvatelný svět! utvrdil se android ve svém poznání. Propočítal zbylou energii, provizorně poopravil poškození gravitačního motoru a pomalým impulsem k ní zamířil. Tak se stalo, že Zirowskarm trochu riskantně a kymácivě vstoupil do atmosféry jakéhosi světa, ale přesto bez havárie přistál poblíž něčeho, co vypadalo jako lidské sídlo.

Jenže ve chvíli, kdy Kens radostně otevřel vstup, ho napadla nepříjemná myšlenka. Vztahoval se poslední kapitánův rozkaz jen na jeho osobu a posádku, nebo na každého člověka? Formulace byla nejednoznačná. Takže pro jistotu zanechal dalších aktivit a zalezl si do jednoho servisního doku. Setrval v něm, i když po nějaké době do lodi vešly bytosti, vcelku dobře splňující definici člověka. A setrval by v něm patrně i nadále,

jenže nějaká dvojice lidí dok otevřela a direktivně ho aktivovala stiskem nouzového tlačítka.

To už se dalo chápat jako příkaz k činnosti, pomyslel si android a pečlivě si oskenoval své nové pány. Jenže s těmi něco nebylo v pořádku. Ustupovali a chovali se divně.

Kens 03 došel k závěru: něčeho se bojí! Při absenci aktuálních rozkazů se ocitla bezpečnost člověka znovu na vrcholu jeho priorit. Rozhodl se jednat. Především zavřel vstup, aby dovnitř nemohlo nějaké neznámé nebezpečí. Poté se odebral do velína, kde se dole pod pultem krčili ti dva vyděšení lidé, a opět vyslal SVS.

*

6 – Svodka

Když uběhl den, a žádný Mechanician se nevynořil z temných mraků, aby dokonal zkázu, hadronářskému rytíři se nesmírně ulevilo. Kupodivu neměl strach o sebe, ale pokud by nějaký zabijácký stroj vysledoval jeho stopu, přivedl by nechtěně na tuto planetu děsivou zkázu.

Krom toho, že se seznámil s nejbližším okolím a zabezpečil svůj dočasný úkryt, jak mohl, trávil rytíř čas úvahami, proč ho plomba hodila právě sem. Jeden faktor zmíněného zařízení je pochopitelně způsob výběru cíle, na který bude objekt v případě aktivace přesunut. Zatímco běžní „civilové“ tuto otázku zpravidla vůbec neřeší – vždyť od toho je to chytrá mašinka, aby se o ně postarala sama – Hadronáři si nechávají do paměti plomby ukládat vlastní seznamy nouzových destinací. Mají k tomu plno důvodů, které není třeba rozebírat.

Protože se situace dynamicky mění, aktualizuje se i toto nastavení před každou misí. Orazebousow rámcově věděl, kam by ho plomba mohla uklidit, ale skutečnost vypadala docela jinak. Kolem byla neznámá planeta. Proč? I ta prodleva před záchranou byla podivná.

Možná to udělala z důvodu, aby dalekým skokem nepřivedla Mechaniciany k nějakému z našich útočišť; to raději kdoví kam na neznámou planetu, rozumoval Hadronář během napjatého čekání. Anebo získali Mechaniciané nějaký technologický náskok, kterým zkoušeli ovlivnit činnost mého nouzového zařízení?

Nemrzel se, že neví kde je. Trápilo ho, že o novém, nečekaném faktu nemohl podat zprávu svému řádu.

Ať tak nebo onak, po uplynutí dne a noci se navrátil hikotač Orazebousow zpět do svého stíhače. Deaktivoval past

a v relativním klidu konečně zkontroloval své zranění. Hojilo se dobře, jen moc estetiky nepobralo - zůstane po něm ošklivá jizva. To Milejta vůbec neznepokojilo; bude-li chtít, zaletí si někdy do Lastakarie a nechá se „vyžehlit“ v nějaké z jejich ošetřoven.

Takže byla správná chvíle zvážít, co dál. Situace zůstávala rozporuplná. Přežil střet, což bylo uspokojivé. Dokonce ani nezemřel na biologickou odlišnost vůči světu, do něhož nečekaně vpadl. Po pravdě – tuto možnost si díky svému biometalickému organismu ani moc nepřipouštěl. Jak už bylo řečeno, nativní Hadronáři jsou drsní chlapi.

Byl bez šance opustit planetu, na níž se ocitl. Vědomí, že objevil neobvyklý pohyb vraždících strojů, ale nemůže o tom nikomu říci, ho páliło. Správně mám být na okruhu a provádět rektifikaci průlomu – místo toho tu zírám na prostřílený stíhač. Doufejme, že ty dvě poplašné kapsle doletěly, utěšoval se.

Rádio bylo funkční, tak vyslal SVS. Odpovědělo ticho. Také jak jinak. Nechal signál cyklicky po půl hodině opakovat a bez jakékoli víry v to, že by ho někdo mohl slyšet, se pustil do prohlídky své lodi.

Výsledek byl – opět – takříkajíc polovýborný. Teleport i zdroj stíhače po střetnutí zůstaly funkční. Kryty reaktoru, poseté hlubokými rýhami od střepin, jasně ukazovaly že i v dobách vyspělých energetických bariér má staromódní pancéřování stále svůj nezastupitelný význam. Ale čtvrtá, poslední větev palubní sítě bohužel schytala svůj díl. Bez propojení s řídicím a výpočetním uzlem se nedalo o návratu vůbec uvažovat.

Přesto se nevzdal. Opatrně a pracně vymontoval zbylé sběrnice a pokusil se z nich sestavit aspoň jednu kompletní datovou dálnici mezi velínem a strojovnou. Nezdařilo se.

Milejt však nezoufal. Dobrá, tak co přemontovat zdroj a teleport blíže k velínu? Prozkoumal tuto variantu a zjistil, že bez silné a precizní mechanizace je neproveditelná.

Přes noc si odpočinul a dalšího rána se vydal na průzkum. Vystoupil na několik vyvýšených míst v okolí, ale všude se rozkládaly jen mlžné lesy. Mezitím se mu to převalovalo v hlavě.

Tak ještě jinak! Když nejde strojovna k velínu, může jít velín ke strojovně. Tedy – ne celý, samosebou, ale jen nějaká jeho část! Hikotač se úplně otrásl při představě té mravenčí práce. Mám ale na výběr? Nemám. Dal si chutnou palubní potravinovou dávku na povzbuzení, a pustil se do mapování přípojných bodů.

A vprostřed této činnosti přijímač zachytil jasný signál SVS!

Milejt přerušil analýzy a neprodleně nabídl všechny frekvence které měl k dispozici. Jeho nadšení, když se ukázalo že je v dosahu nějaká jiná loď, bylo obrovské. „Jsem neschopen pohybu, ale nanejvýš naléhavě potřebuji opustit planetu!“ sdělil a použil unilang (bývalý společný jazyk Svazu planet).

„Jsi člověk?“ přišla poněkud divná otázka ve stejné řeči.

„Jsem člověk,“ potvrdil, aniž tušil, zda dělá dobře či špatně.

„Nemám energii na teleport, ale na krátký planetární lineár ještě ano. Mohu k tobě doletět,“ četl vzápětí.

„Zapnu naváděcí majáček a čekám tě,“ reagoval hikotač.

Když o půl hodiny později dosedl obchodní kosmolet vedle jeho stíhače, nevěděl Milejt, zda se má smát nebo proklínat osud. Byla to ještě větší troska než jeho koráb! Vypadala jako strojová mršina, na které dlouho hodovala partička surových demontérů.

A v tuto chvíli konečně osud svedl dohromady všechny dosavadní aktéry.

7 – Seznámení

„To vůbec nevadí!“ ujistil hikotač androida, který ho ze všeho nejdříve informoval o tom, že mu nemůže pomoci opustit planetu. Na první pohled totiž v Zirowskarmu zaznamenal množství použitelných rozvodů! Vzhledem k tomu, že původní nesmírně ambiciózní plán SUN (Svazové unifikační normatury) ještě leckde neztratil svou sílu, byly vodiče i konektory mnohdy navzájem kompatibilní!

„Máš přesně to, co potřebuju!“ otevíral Milejt nadšeně krycí segmenty, pod nimiž byly dlouhé prameny propojovacích rozvodů.

„Ale mám na palubě dva zdejší lidi,“ upozornil ho android, který se konečně dostal ke slovu.

„Ou. Vážně?“ Hikotače rázem přestalo zajímat zařízení, takže o chvílku později už nakukoval pod pult, kde se co možná nejvíc vzadu mačkali dva nezbední představitelé zdejší rasy.

„Vylezte, mládeži,“ usmál se Hadronář, a doprovodil svá slova jasným gestem.

„Co říká?“ špitla Kalabbi, když viděla impozantního rytíře.

„Vím já? To je nějaká řeč nebešťanů. Ale asi máme vylézt...“ soudil Desbryk.

„Jo aha,“ poznamenal rytíř sám pro sebe, když spatřil kočičí ouška a elegantní ocásek u Kalabbi. „Vy nejste ze Svazu, že ne. No nevadí. Posadte se. Sedněte. Tady. Sem. Tak šup, to přece pochopíte,“ přešel na gestikulační řeč. Poté se posadil proti nim.

„Milejt,“ ukázal na sebe, a pak opatrně ukázal na ně.

„Nechce nás sníst, že ne?“ ujišťovala se šepetem Kalabbi.

„Chce s námi mluvit,“ odhadl kamarád, a o chvílku později už nedůvěřivě očichával zvláštní čelenku, kterou mu nebešťan nabízel.

„Nasadil si ji,“ špitla Kalabbi. „Asi máme udělat to samé...“

Výtečně, povzbuzoval je Milejt, a pak řekl: „Á, blabla bla, blabla!“

Kočkouni na něj pověsili bezelstně nechápavé pohledy.

„Blablááá, mládeži, nenechte se prosit!“ zubil se jako sluníčko. Univerzální telepatický tlumočník hadronářské konstrukce umožňoval nejen překlad, ale rovnou i postupný transfer téměř jakéhokoli jazyka do hlavy příjemce.

„Máme... něco mluvit?“ pípla Kalabbi.

„No, mluvmě tedy,“ připustil Desbryk bez jakékoli větší víry v úspěch. Jenže oba mladí domorodci se nestačili divit. Nebešťan v impozantním brnění nejen že počal s omračující rychlostí chytat jednotlivá slova, ale dokonce s přehledem vnímal jejich tajnou vysokou frekvenci!

„Topude, topude,“ usmíval se hikotač a povzbuzoval oba mladé k širšímu povídání. Nemohli tušit, že patří k těm Hadronářům, kteří už do své výbavy integrovali doslova zázračný lastakarijský prvek Nareli, který mu napomáhal s přispěním telepatických členek rychle si osvojit jakoukoli sdělovací soustavu. Kdo nezažil, nikdy neocení, jak úžasnou výhodou je umět se na misi domluvit s domorodci jejich vlastní řečí. Jelikož revírem Hadronářů byly všemožné známé i různé neznámé světy, jejich schopnost rychle užít neznámý jazyk byla klíčová.

„Tekže abyhem to zhrnulo,“ promluvil k jejich úžasu trochu těžkopádně, ale zcela srozumitelně po necelé hodině. „Tyzi Kalapý, ty Desprík, a chtáli stesi zwzvudavosti prohlídat vnitrost chrámu. Pak vás tendo nebeskán zábřel a chrám se zpočal kymáčet, a nakoná stese zacítili tunáka. Sojhlas?“

Když viděl opatrné přitakání, usmál se ještě víc. „Supér. Mlufte dál. To jejedno có. Nafučím se.“

„Šikovné kočky,“ pochválil je po další půlhodině. Hlava mu sice bzučela jako včelí úl, ale zdejší jazyk už dokázal užívat bezmála brilantně. „Rozumím tomu, že se chcete vrátit do svého města, odkud vás chrám odnesl. Teď zase já, ano? Mám jiné plány. Představte si, že daleko, ale opravdu strašlivě daleko, se nachází různé světy s lidmi. Odtud pocházím, a tam se nutně potřebuji vrátit. Můj stíhač-“ maličko se zarazil. „-chrám je poškozený, a tento také. Ale dohromady udělám ze dvou rozbitých jeden funkční, a tím pak odletím. Jo, nahoru do oblohy.

Nemusíte mít obavy. Nikdo vás nebude trestat, že jste vlezli dovnitř. Můžete klidně jít, kam se vám zachce, anebo tu zůstat a dívat se. Asi toho moc nepochopíte, ale nebude mi to vadit. Krom toho: vypadáte nějak vyhuble. Chcete ochutnat pokrm nebešťanů?“ dodal vemlouvavě.

Desbryk s Kalabbi z toho všeho byli úplně pať. Najednou se celý obraz světa, jak ho viděli, počal povážlivě bortit. Spíš ze slušnosti ochutnali kousek nabídnutého ksomouru, který si Milejt šetřil pro zvláštní příležitost. Zmíněný pokrm je doslova legenda napříč planetami. Je vybavený variabilní fermentací, doladující se svou chutí momentálnímu psychickému rozpoložení konzumenta. Magická dobrota spolehlivě zabrala a oba domorodci nakonec snědli úplně všechno, co jim bylo nabídnuto.

„V životě jsem nejedla nic tak výtečného!“ chválila Kalabbi.

„Jsme nesmírně poctěni, že jsme směli okusit pokrm nebešťanů!“ vzal to Desbryk více z nadhledu. Mladí byli opravdu nadšení. Díky svým kočkoidním genům dokonce tento gastronomický atentát na svou záživací soustavu přečkali, aniž by je postihla nevolnost, nezřídka typická pro počáteční pokusy s jinoplanetárními potravinami.

„Těší mě, že vám chutnalo. Teď se pustím do práce. Pokud možno nepřekážíte a jestli si budete chtít něco vzít na památku, přijďte mi to nejprve ukázat, ano?“ informoval je vlídně hikotač. Přivolał si Kense 03 a zahloubali se do schémat Zirowskarmu.

*

8 – Královna

Ve chvíli, kdy oba koráby objevil spěšný jízdní průzkum, už měl hikotač svůj stíhač téměř připravený k finálnímu testování. S Kensovou pomocí šla rekonstrukce rychle a pohodově. Ono je hodně znát, když vedle sebe máte někoho, kdo má schémata a manuály v hlavě, takže nemusíte před každým montážním krokem hledat jak zběsilí v milionech virtuálních stránek.

Orazebousow přátelsky mávl na trojici mužů v kožených loveckých oblecích, kteří se velmi zdráhavě motali na dohled od obou strojů. Ti se po chvíli obezřetně a uctivě přiblížili.

Hikotačovi sice mohlo být jedno, co chtějí, ale svým způsobem reprezentoval svůj řád, a protože nebyl vyloučen nějaký budoucí kontakt se zdejší planetou, nechtěl zanechat špatný dojem. Popošel k průzkumníkům a vlídně je oslovil, čímž si krom úžasu vysloužil i další informace.

„Královna nás zve k sobě,“ sdělil mladým, kteří se neodvažovali ani ukázat. „Co byste mi řekli?“

„Naše názory jsou nepochybně příliš nízké aby mohly nebešťanovi být k užtku,“ vymluvil se pohotově Desbryk.

„Nech už toho podlézání,“ uklidnil ho Hadronář. „Povíš mi aspoň ty něco lepšího?“ podíval se na Kalabbi.

Kočkina na něm na rozdíl od přítele doslova visela očima. Od počátku montáže se držela kosmickému rytíři poblíž a zdrženlivě, ale zvědavě sledovala, co dělá. Zatímco Desbryk si došel „vyprosit“ už patnáct drobných součástí (obzvlášť ho fascinovaly tenké, holograficky barevně měňavé krystaly paměti), Kalabbi mnohem víc zajímalo, co vlastně ty dvě bytosti z nebes dělají. Tím spíš, že asistovaly i dva zbylé drony, jejichž existence i aktivity přiváděly mladou kočkinu do vytržení.

Hadronářovi její přítomnost nebyla přítěží, naopak. Po dlouhé samotě uvítal milou společnost, byť s elegantním a neposedným

ocáskem. Nevázaným hovorem piloval znalost nového jazyka a bavil se jeho originalitou. Osoba, která podvádí, je „ulhář“, nemocniční berle „kulhář“ a dalekohled „okulhář“.

Na oplátku rytíř pobavil Kalabbi hádankou. „Je to modré, letí to vzduchem a při dopadu to zamňouká. Co je to?“ Dívenka si půl dne lámala hlavu, než si vyprosila řešení. „Je celkem jedno co to je, hlavně to ale musí spadnout kočce na nohu,“ zněla odpověď, která milé kočce přivodila záchvat smíchu.

Občas jí ukazoval, co a proč dělá. Volil vhodné výrazy, a jeho dočasná společnice si tak nenápadně vytvářela technické znalosti, i když dráty byly v její interpretaci pořád „drápty“. Nedělal to pro legraci; sám si osvojoval způsob, jak vysvětlit naprosto neznámé věci ve zdejší řeči jedinci, zcela nepolíbenému vzděláním.

Kalabbi teď velmi uctivě odpověděla: „Její Veličenstvo Marajkine je moudrá, spravedlivá a osvícená osoba. Jaká škoda že jas její velikosti nedosahuje do míst, kde žiji já s Desbrykem...“

„Chtěla by ses s ní setkat osobně?“ usmál se hikotač. Už se v duchu rozhodl k návštěvě. Pokud se zanedlouho vrátí ke svému klanu, určitě by potkal otázku jak to tady, na neznámé planetě, vypadá. „Když užs tam byl, to ses ani nerozhlédl?“ řekl by velitel. Vzhledem k tomu, že jsem se původně vlastně neměl ani vrátit, malé zdržení mě ani řád nijak nepoškodí, pomyslel si.

„Cože? Já a vidět královnu?“ žasla Kalabbi. „Toho snad nemohu být nikdy hodna!“

„A přece budeš, tedy pokud řekneš ano. Desbryku, půjdeš také na návštěvu do paláce?“ podíval se na kočkouna.

„Až vyjde najevo, co jsme udělali, nemine nás krutý trest,“ zněla jeho zasmušilá odpověď. „Raději bychom nepozorovaně odešli sami.“

Jenže kočkina se vzepřela. „Počkej, Desi. Mluv za sebe. Já si myslím, že když nás uvidí ve společnosti nebešťanů, dá nám Její Veličenstvo milost.“

Desbryk ji vzal za loket a pootočil k sobě. „Od kdy jsi začala důvěřovat prolhaným mocným?“ zašeptal na tajné frekvenci, aniž si uvědomil že ji hikotač slyší zrovna tak dobře.

„Od chvíle kdy jsem potkala rytíře nebešťana!“ odvětila rozhodně. A on tě slyší,“ dodala trochu varovně a trochu potměšile. Aniž o to usiloval, hikotač si nějakým způsobem získal její naprostou důvěru. Dost možná za to mohl jeho klid a nadhled, se kterým řešil problémy, jež potkával, možná rozsáhlé hovory, v nichž kočkina zabrousila i trochu do soukromé sféry, snad i těch několik letmých úsměvů, které k ní poslal během oprav.

„Tak ať slyší! Říkali jsme si, že zůstaneme vždy spolu!“ argumentoval Desbryk.

„Správně. Takže spolu půjdeme ke královně,“ vedla Kalabbi svou.

Kočkoun pochopil, že nemá cenu se dohadovat. „Nojo...“ zavrčel. „Ale nezapomeň, že to byl tvůj nápad!“

„Pokud budeme smět, moc rádi řekneme ano,“ usmála se kočkina na Hadronáře.

„Tedy domluveno. Pakliže jsme něco nepřehlédli, do hodiny poletíme. Budete moji průvodci a navigátoři – myslím tím, budete mi ukazovat cestu,“ vysvětlil neznámý pojem.

„Co sis vybrala?“ zajímal se Desbryk v mezičase, zatímco hikotač s Kenssem dokončovali práce na trupu. Ale ona jen jakoby trochu nepřítomně zavrtěla hlavou.

„Cože? Nic? Přeskočilo ti nebo co?“ divil se.

„Prostě to neřeš,“ opáčila bez zájmu.

„To řešit budu! Proč jsme tu šílenou výpravu podnikli? Abychom si zajistili budoucnost, no ne? Tak co tě zase popadlo?“ Ale odpovědi se nedočkal.

„Nastupovat!“ vyzval je po nějaké době Milejt. Měl dobrou náladu, protože testy ukázaly jen pár závad, se kterými si šlo snadno poradit. Díky materiálu z obchodní lodi obnovil těsnost trupu a ve stíhači mu fungovaly dokonce dvě samostatné větve ovládání!

„Smím ještě poprosit o maličkost?“ ozval se Kens 03 když oba mladí obezřetně vešli do druhého nebeského chrámu.

„Povídej.“

„Pokud se vrátíme do nivelovaných oblastí, můžu s sebou vzít to, co zbylo z původní posádky?“

Hikotač trochu povytáhl obočí. To od synťáka nebyla obvyklá otázka. Hadronáři takové věci neřešili. Kdo kde skončil, tam i zůstal. V tom se ostře lišili od Lastakarijců, kteří sbírali své případné padlé za všech okolností. Měli k tomu důvod – jejich výsadkáři byli vysoce geneticky upravovaní a nikdo nechtěl, aby se tajemství vysoce pokročilé biologie dostalo do rukou nepřátel.

Hadronáři byli stejně věcní, jen došli k jinému závěru. Protože z těch, kteří padli ve službách řádu, nezřídka ani nebylo co převážet, nehodlali tím zatěžovat svou logistiku, která musela pokrývat obrovskou oblast, v níž operovali. A také ani nebylo proč. Jak již řečeno, úvodní rituál, kdy novic odevzdal svou duši řádu, proměnil jeho tělo v pouhý nástroj. Je lhostejné, kde bude použit, je lhostejné, kde bude odložen. Co lhostejné není, je duchovní připojení k mocné a uzavřené vesmírné komunitě, v níž heslo „jeden za všechny a všichni za jednoho“ hraje na hodně silnou strunu.

„Dobře,“ svolil. Ukázalo se, že kontejner s vakuově konzervovanými ostatky je jen malý. Moc toho z původní

posádky Zirowskarmu nezbylo. Upevnili ho do místa, kde nejméně překážel.

„Pozor, letíme,“ hlásil hikotač a zvedl stíhač do vzduchu. Zpočátku to trochu drncalo, než automatika pomocí zpětné vazby kompenzovala a odstínila nevyladěnost gravitačního pohonu, ale let se rychle zklidnil.

„My letíme! Kal, my vážně letíme vzduchem!“ neudržel se Desbryk.

„No však ti to nebeštan řekl,“ usmívala se zdrženlivě.

Upřímně řečeno, nemít aspoň přibližnou fotomapu, vytvořenou během trvání oprav jedním dronem, nikdo z domorodců by si nevěděl rady. Civilizace na zdejší oběžnici byla velmi raného typu. Osamělá sídla vroubená malými políčky obkličovalo temné, neprobádané moře lesů, jen řídce protínané úzkými a křivolakými cestami.

Ale když se dostali nad královské město, jejich sebejistota vzrostla. Jako stoupenci zlodějského života ho měli velmi dobře zmapované. Dovedli stíhač až nad královský hrad a z výšky sledovali horečné hemžení vyplašených lidiček dole.

„Vejdeme se na nádvoří?“ ujistil se hikotač.

„Podle mě vejdemo,“ potvrdil Kens. Loď, tiše nesená gravitačními generátory, tedy spolehlivě dosedla na kamennou dlažbu prostranství před palácem, z něhož prchali vyjevení lidé.

Chaotické pobíhání kolem ale vcelku rychle ustalo. Poblíž se shromáždilo uvítací procesí, psychicky podporované opodál stojícím orchestrem, který usilovně vyluzoval – z Milejtova pohledu – děsnou kočkoidní hudbu.

Úžas, když hikotač Orazebousow vyšel ven, ovšem nebyl ničím proti úžasu když za ním opatrně vykoukla Kalabbi s Desbrykem! Pobouřením nad tou drzostí zježený velitel gardy už-už vydal rozkaz, aby ozbrojenci oba svatokrádežníky na místě

propíchl, ale vrchní ceremoniář zachoval chladnou hlavu. „Zadrž, udatný veliteli,“ pronesl rychle. „Budeme nebešťana vítat krveprolitím provedeným přímo před jeho očima?!“

Velitel se zarazil. „Máš pravdu, ctěný lorde. Málem jsem se nechal unést spravedlivým hněvem. Nechme zatím ty otrapy na pokoji...“

Tak se celé procesí o chvíli později ocitlo v hlavním audienčním sálu, přeplněném aristokraty. Jak si nešlo nevšimnout, i jejich vlasy zdobily větší či menší kočičí ouška a zpod plášťů vznešeně vyčuhovaly zdobené oháňky.

Královně také při jejich příchodu poněkud zaskočil dech. V očekávání hosta z nebes dokonce na důkaz své laskavosti sestoupila do poloviny schodiště, jež její trůn oddělovalo od obyčejné šlechty, a Desbryk s Kalabbi jí svou přítomností přivedli do nemilé situace. Ne, těm dvěma rozhodně v ústrety nešla! Rozhodla se je ignorovat.

„Vítej, vzácný nebešťane, v království Marajském! Rci, co tě ke mně přivádí!“ pravila teatrálně, jak se na danou situaci slušelo.

Hadronář se rituálně uklonil. Už stačil vyzpozorovat některé rysy zdejšího bontonu. „Vaše Veličenstvo, dovol mi laskavě abych se představil. Jsem hikotač, po vašem asi kapitán, Milejt Orazebousow, a přicházím z oblohy s velikou zvěstí. Nicméně uctivě prosím o audienci v ústraní, neboť slova, která zaznějí, by neměla padnout do jiných než vladařských uší...“

Marajkine se v duchu ulevilo, ačkoli na sobě nedala nic znát. Ani ona nevěděla, jak se chovat k nebešťanovi. Co kdyby řekl „přišel jsem a přebírám to tu“? Co pak? Sklopit hlavu? Dát ho zabít? A nechal by se vůbec? Hovor mimo obecenstvo jí proto přišel nesmírně vhod.

Tím více, že jí v mysli neustále zněla divná slova její královské matky, která pronesla už před delším časem: „Važ si malého, co ti daruje obloha, a střež se velkého.“ Matka už byla poněkud postarší, zaníceně se věnovala mňoukultismu, a díky tomu Marajkine nebrala její slova obvykle moc vážně. Nicméně pro jistotu nenechala „chrám“ vydrancovat, a nynější příchod skutečného „nebešťana“ radikálně měnil situaci, včetně názoru na prapodivnou matčinu zálibu!

„V této zemi jsem to pouze já, kdo smí královně navrhopvat hovor v soukromí,“ pronesla proto, „ale nebešťanova prosba bude s laskavostí vyslyšena. Pohovoříme v modrém salónku.“ Což byl signál pro služebnictvo.

„Rač za mnou, hikotači z oblohy,“ vyzvala ho, ale skoro vzápětí se zarazila. „Co tohle jako má být?“ Hadronář totiž pokynul oběma zlodějíčkům, aby ho také následovali. Nechtěl královnu urážet, ale bylo mu jasné, že ti dva by bez jeho autority okamžitě skončili přinejlepším pod katovým bičem za neprominutelnou svatokrádež.

„To jsou dva moji... kontaktéři, jejichž důležitost je pro mě značná,“ odpovědět diplomaticky.

Tihle oškubaní nemytí haranti?! viděl v královnině tváři otázku. Ale vzápětí už obnovila vládu nad svým znechucením.

„V pořádku,“ uvolila se projevit shovívavost. Když mu na nich záleží, je zbytečné ho před rozhovorem roztrpčovat, myslela si.

Provázení ohromenými a zvědavými pohledy dvořanstva, opustili vládní sál. Poté co prošli boční chodbou, přivítal je salónek, skutečně laděný do odstínů modré barvy. Podlahu zdobily silné, přepychově vzorované koberce, a podobné kryly i stěny. Dokonce i mozaiková skla oken byla modře laděná. Rudá a zlatá róba královny se v salónku vyjímalala obzvlášť důrazně. Bylo zjevné, že tento efekt vládkyně předpokládala.

Učinila významné gesto. „Jsme tu skutečně sami, kapitáne z nebes. Dovolím vám všem, abyste v mé přítomnosti usedli. A pak s laskavostí vyslechnu tvá slova.“

*

9 – Průsmyk

Když se Její Veličenstvo vnitřně vyrovnalo s faktem, že s ní Hadronář bude mluvit jako se sobě rovnou, nebyl rozhovor nijak moc složitý. Orazebousow podal základní informace o oblasti z níž pocházel, a rámcově nastínil situaci, aniž se pokoušel královně nahnat strach. O Neúprosné, což byla bojová mikroplaneta Mechanicianů, se zmínil jen letmo jako o hrozbě schopné ničit celé světy, bez toho aby zdůrazňoval, že to myslí doslova. Bylo zřejmé, že si jeho slova královna v duchu překládá do měřítek, v nichž byla zvyklá uvažovat.

Rámcově objasnil, že ani jedna z lodí, které se momentálně nacházejí na této planetě, není nijak zázračná a předměty odnesené z obchodního kosmoletu nemají žádné svaté ani nadpřirozené vlastnosti. „Jedná se o věci, které prozatím ve zdejším světě nejde smysluplné využít. Ale chceš-li, umožni vstup do lodi, které zbyla v lese, konstruktérům. Třeba je prohlídka zařízení v něčem inspiruje.“

Neopomněl také vhodně zdůraznit sílu a moc řádu Hadronářů, aby tento pojem zůstal dobře uchován v královnině paměti. Nakonec oznámil že v rámci zmíněných faktů má nevyhnutelnou povinnost odletět a doufá že mu nebudou tvořeny překážky.

Kalabbi s Desbrykem se krčili na svých židlích a ani nedýchali. Kdež by se jim kdy zdálo o tom, že nejen osobně uvidí královnu, ale dokonce s ní budou na soukromém zasedání!

Marajkine upíjela po kapkách ze zdobeného šálku a nechvátala s odpovědí. Cítila se poněkud ošizená a odstrčená. Což o to – rovnostářství osoby z oblohy by ještě nějak snesla. Ale myslela si, že právě ji si nebešťané vybrali ke kontaktu, a náhle slyšela, že vlastně jde jen o náhodu a její svět je pouhou zanedbatelnou okrajovou částí obrovské struktury, která má

sama svých problémů dost. Představa, jak s pomocí nebe neuvěřitelně posílí svou pozici mezi okolními vladaři, byla v troskách.

Nebo snad ne tak docela?

„Velice pozoruhodné vyprávění,“ začala trochu zešířila. „Avšak podobných bájí je možno slýchat od potulných pěvců mnoho. Plně uznávám, že tě příchod z oblohy do velké míry legitimuje, vážený hikotači, ale nebylo by vhodné, abys svá slova doložil i trochu věrohodnějším způsobem?“

Mně je šumák, jestli mi věříš nebo ne. Takových jako ty je všude možně jako hrachu, a nikoho to nezajímá. Prostě jsem udělal, co bylo vhodné, a tím to pro mě končí, málem řekl hikotač. Jakožto člen mezihvězdného rytířstva, jehož i nejposlednější člen měl právo mluvit s jakýmkoli „Svazovým“ vládcem jako rovný s rovným, na něj tituly urozených nedělaly žádný dojem. Ale jako správný Hadronář zvolil vstřícnější odpověď. „To záleží na rozsahu a okolnostech. Jakou bys měla představu, královno?“

„Vyrozuměla jsem, že řád Hadronářů je jedním z nejmocnějších ve sférách nad oblohou. Nehodilo by se vám přesto mít svou oporu i ve zdejším dolním světě?“

„Nejsem oprávněn mluvit za velmistra ani představené našeho řádu, ale z mého pohledu by další spolupráce rozhodně nebyla na škodu.“

„V pořádku. Mohl by se tedy Maraj stát velmocí, která by obstarala váš vstup do našeho světa?“

„Za daných okolností bezpochyby mohl.“

„Výtečně, vážený hikotači. Teď či kdykoli později uvítáme hosty z oblohy a poskytneme jim vše, čeho budeme schopni. Na druhou stranu, dříve než odletíš, mohl bys mi se svým nebeským chrámem pomoci v drobné záležitosti?“

Jako bych to nečekal, pomyslel si Hadronář. „Pokud na to budou mé síly stačit, s radostí,“ pravil.

„Dozajista budou.“ Vstala a zatáhla za jednu ze šňůr, které visely u stěny. Byl to zdejší signální systém, protože vbrzku dovnitř vešel nějaký vojenský velitel.

„Kníže Fortaboj z Bludikrumu, můj generál,“ představila ho. „Kníže, buď tak laskav a seznam hosta z oblohy se situací v Uparském průsmyku. Toho smetí tady si laskavě nevšímej.“

„Smetí“ se ještě více přikrčilo na svých židlích.

Aristokrat rozložil mapu, poplatnou době své existence, a stručně objasnil problém. Mezi vladaři vznikaly záměrně či náhodně všelijaké pomezí třenice, a jedna taková provokace se už dlouho odehrávala ve zmíněném horském sedle, kudy podnikaly vojenské tlupy sousedního krále loupeživé výpady do Marajského území. Generál proto musel nechat průsmyk hlídat, a situace se postupně vyvinula do vleklého pozičního konfliktu.

Jeho hlas byl klidný, rozvázný, podbarvený lehkým škrábáním zladeného drápu, kterým ukazoval na mapě.

„Potěšilo by mě, vzácný hikotači z oblohy, kdybys užil svůj přibytěk k podpoře mých sil. Vládne dozajista nějakými kouzelnými schopnostmi, nebo ne?“ optala se Marajkine, když velmož domluvil.

„S prominutím, Vaše Veličenstvo,“ podotkl generál. „I kdyby nevládl, s jeho pomocí je možno shora zasypat nepřátelské pozice kamením nebo ohněm!“

Hadronář mlčel. Bylo neslušné nechávat královnu čekat na odpověď, ale právě stál před planetárním ovlivňováním. V sázce bylo hodně, leč pro zodpovědné rozhodnutí naopak moc málo spolehlivých údajů.

„Převelice rád,“ usmál se zdvořile po malé pomlčce.

„Prohlédneme si situaci a vybereme vhodné řešení.“

„Výtečně, kapitáne. Ráda bych to viděla,“ kývla královna.

„Vaše Veličenstvo, dovoluji mi také se zúčastnit,“ hlásil se hned kníže. Vládkyně jen kývla.

„Ačkoli je poškozen, bude mi ctí vás vzít do mého chrámu,“ přikývl hikotač. Jenže když o hodinu později viděl zástup komorných a gardistů, kteří měli pochopitelně putovat s královnou, musel zjednat pořádek. „Prosím, královno, rač nahlédnout. Uvnitř není dost místa pro všechny.“ Byla to pravda. Průzkumný stíhač nebyl žádný hotel.

Marajkine upřela na hikotače zvláštní pohled, což ostatně od chvíle, kdy se dohodli na novém prostém oslovení, dělala častěji. „Budu tedy putovat jen se svým generálem. To už by mohlo vyhovovat, kapitáne z oblohy?“

„Naprosto. Můžeme dovnitř.“ Současně se pootočil a lehkým gestem zadržel dva strážce, kteří už-už se chtěli zmocnit Desbryka s Kalabbi. Nikdo nepočítal, že by je nebeštan vzal na palubu, když tam bude sama královna! „Nechte mé kontakty na pokoji, ano?“ pronesl klidně, ale neústupně. Oba otrhaní kočkouni hbitě vběhli do korábu.

„Jaká síla pohybuje tvým chrámem, kapitáne?“ zajímala se vládkyně, když se hladce zvedli do vzduchu a podle pokynů generála zamířili k průsmyku. Funkci pilota tentokrát převzal android Kens 03, takže měl rytíř čas věnovat se návštěvě.

„Ta samá, která zapřičiňuje že stojíš nohama na zemi, královno. Jen jinak nasměrovaná.“

„O tom jsem nikdy neslyšela.“

„O mnoha věcech shora tu ještě nikdo nikdy neslyšel...“

„Kupříkladu?“

„Zvedlas někdy v noci oči k obloze, abys spatřila její světélka?“

„Ale ovšem,“ kývla.

„Nejsou to jiskřičky z výhně božího kováře, jak se říká. Jsou to nesmírně obrovité ohnivé koule, vznášející se v prázdnotě.“

„Obrovité?“

„Ano. Celý váš svět by se do kterékoli z nich vešel mnohotisíkrát.“

„S prominutím, Vaše Veličenstvo, nezdá se mi že by bylo možné, aby nahoře existovalo něco tak rozměrného a nespadlo to dolů sem,“ vložil se generál do hovoru. Možná čekal nějaké další vysvětlení, ale Milejtovi to bylo jedno.

„Byl jsem dotázán, a odpověděl jsem. Tvá víra či nevíra, kníže, na skutečnosti nic nezmění. Nicméně, královno, chtěl jsem zmínit jinou věc. V místě, kde světélka tvoří veliký hustý chumel, sídlí bytosti, ještě horší než Mechaniciané, o kterých jsem už povídal dříve.“

Marajkine chvilku mlčky sledovala kraj, ubíhající pod korábem.

„Jsou veliké...?“ tázala se jakoby zamyšleně.

„Ve chvíli kdy udeří, nesmírně veliké.“

Královně znovu zazněla v mysli matčina slova, která by se už dala považovat za proroctví. Chraň se velkých... Soustředěně se nadechla, aby zahнала divné myšlenky. „Proč zmiňuješ ohledně oblohy hlavně hrozby, hikotači Orazebousowe?“ tázala se pak důrazně.

„Protože bez jejich znalosti jim není možno čelit...“

„A jak jim tedy podle tebe můžeme čelit?“

„Prozatím jen tím, že o nich víte, a zůstanete nepovšimnutí.“

Tos nám tedy pomohl, četl Hadronář v generálově tváři.

Královna byla navzdory svému věku o něco chytřejší. Naznačuje mi, že spojenectvím se světy nad oblohou můžeme víc ztratit nežli získat? pomyslela si. Co když se snažíme stát částí něčeho, co nás zničí, protože na to nejsme dostatečně

připraveni...? Nepozorovaně povzdychla. Což ale mám jinou možnost? uzavřela trpce své úvahy.

Mezitím generál popošel o krok kupředu. „Tamhle je Upara,“ řekl a doprovodil slova gestem.

Kens 03 zpomalil let a nakonec nechal stíhač viset kousek od průsmyku. Od pohledu to tu vypadalo na vleklou zákopovou válku. Obě strany byly masívně zahrazené, ale opevnění na protější straně se zdála větší a jelikož stála výše, byla výhodnější. Desbryk s Kalabbi, kteří se doteď skromně krčili v rohu, se také odvážili vyhlédnout skrz průhledný pancíř dolů.

„Tím směrem je Biferolské království,“ sdělila Marajkine. „Promluv, kníže.“

„Ehm. Jak je asi zřejmé, žádný územní zisk tu nikomu nekyne,“ ujal se slova generál. „Díky mým rozkazům jsme dostatečně zabezpečeni a odoláváme všem pokusům o prolomení naší obranné linie!“ Bylo jasné, že nemůže své dílo hodnotit negativně.

Královna se zatvářila trochu nesouhlasně. „Dobře, kníže. Dopovím. Král Jainkut mi tu postavil úmyslnou hrozbu, která bez ustání odčerpává mé síly, jež bych potřebovala dole v nížinách. Průsmyk je daleko, oni kontrolují horní, my pouze dolní linii. Vydržovat tu posádku je vyloženě nepříjemná, leč nutná ztráta personálu i peněz. Táži se tedy, hikotači Orazebousowe, jak by mohla vypadat tvá pomoc?“

Hadronář rychle zvážil situaci. Palubní výzbroj jeho stíhače nebyla z nejsilnějších, byl hlídkový nikoli bojový stroj, ale i tak by zvládl způsobit v pozicích Biferolu velikou zkázu. Jenže taková varianta se mu příčila. Rozhodl se k jiné možnosti.

„Sestoupíme a dosedneme,“ řekl. „Kníže Fortaboji, buď tak laskav a dej připravit své vojáky ke zteči. Až má loď dá signál světlem, budou moci bez boje obsadit nepřátelské pozice.“

„Rozumím!“ opáčil různě generál.

Hikotač navedl letoun za spřátelenou část opevnění a otevřel výstup.

„Seznám mě blíže se svým záměrem, kapitáne,“ vyzvala ho královna, zatímco oba sledovali jak generál venku něco vykládá vojákům, kteří se seběhli k nečekané návštěvě.

„Vyprázdním nepřátelské zátarasy, královno.“

„Výtečně.“

Dohadování vojáků trvalo trochu déle než počítali, ale když se Fortaboj vrátil dovnitř, řekl jen: „Hotovo.“

„Podíváme se na to shora,“ pravil Orazebousow. Kens zapnul gravitační motory a zdvihl letoun nad okolní stromy. Poté z dolní části vylétl malý automatický stroj. Zamířil přímo k Biferolským pozicím, které se se sice strachem krčily před neznámým vzdušným dravcem, ale současně se ježily vším, co měly k boji. Modulu to bylo jedno. Když dosáhl opevnění, počal nad nimi křížovat a rozprašovat jakousi nezřetelnou mlhu.

Co to jako má být? zračil se ve tváři generála jasný údiv. Nejspíše očekával palbu nebo nějakou zázračnou zbraň, ale poprašek?!

Jenže účinek viděl vzápětí. Biferolští vojáci počali divoce mávat rukama, křečovitě se předklánět, a vzápětí už chaoticky prchali z pozic všude možně pryč! A létající rozprašovač se jim hnal v patách!

Někteří vojáci se sice pokusili tajemného útočníka sestřelit šípy, ale bystrá čidla dronu tuto primitivní a pomalou hrozbu včas odhalila a stroj vždy hladce uhnul stranou.

„Co se tam děje? Jak ta malá létající věc dokáže vyvolat takovou paniku?“ projevila údiv královna.

„Užívá proti vojákům zvláštní druh mlhy, ve které není možno svobodně dýchat, královno.“ Že to je původním určením

prostředek pro odehnání dravé zvěře při přistání v nějaké nehostinné divočině, už nedodával. Na lidi fungoval zrovna tak dobře.

Zatímco slzící, kašlající a sípající vojáci prchali jak o život, hikotač vyčkal ještě několik minut, aby se plyn rozptýlil, načež nechal krátce rozsvítit vnější světla. Marajští velitelé vykřikli povely, praporečníci vztyčili vlajky a oddíly ozbrojenců vyrazily proti Biferolským zátarasům. I shora byl dobře znát jejich úžas, když bez sebemenšího odporu obsadili sice stále ještě trochu pekelně čpící, avšak prázdné pozice. Sapéri chvatně přemísťovali zátarasy a skupinky vojáků hned vytvářely opěrné body i linie, pokud by se protivník odhodlal zkusit získat svá postavení zpět.

Nevypadalo to tak. Intervence z oblohy soupeře nejen vyhnala, ale patřičně vyděsila.

„Myslím že je hotovo, královno,“ poznamenal hikotač, když převzetí Biferolských linií zjevně dospělo ke svému konci.

„Pozoruhodné, věru,“ uvolila se k neutrální poznámce.

„Vyhnutí Biferolských je bezesporu impozantní úspěch, kapitáne z oblohy. Ale měla jsem na mysli spíše jejich vybití, protože takto tu musí mé oddíly stále strážit...“

„S dovolením, Vaše Veličenstvo,“ vmísil se kníže. „Teď budeme bránit výhodnější pozice, takže část mužstva můžeme odvelet na jiná místa...“

„Ano, kníže,“ kývla královna. „Ale mluvila jsem se vzácným vyslancem z oblohy.“ Generál uctivě sklonil hlavu, ale bylo vidět že se mu poznámka panovnice nelíbí.

„S prominutím.“ Hikotač se neskláněl, neměl proč. „Jsem úplně cizí ve zdejším světě, a ve vší účtě nemohu vědět, na čí straně je právo a pravda. Proto jsem zasáhl tak, jak jsem zasáhl.“

„Kapitáne z oblohy, zacházej se svými slovy obezřetně!“
vychl kníže. „Troufáš si snad znevažovat názor Jejího Veličenstva, nebo dokonce nařknout z nepráva?! Nevím, jaké zvyky panují v obloze, ale tady v Maraji by se takové chování mohlo trestat na hrdle!“ A na větší důraz uchopil rukojeť svého meče. Oba mladí, kteří všechno sledovali ze svého místa, se bezmála přikrčili leknutím.

Orazebousow vteřinku počkal, ale když královna mlčela, ujal se odpovědi sám. Rozhodně nemínil rozvádět důvody, které ho vedly k tomu, že hned napoprvé nechtěl zabíjet. Když kníže naznačil hrozbu, kosmický rytíř ji přijal. „Máš-li dojem, kníže z Maraje, že bys měl žádat mou krev, klidně začni a já se přidám,“ řekl nevzrušeně.

To byla důrazná výzva a generálova pěst na jílci se sevřela pevněji.

„Okamžik, pánové,“ rozhodla se konečně zakročit královna. „Kníže, vážím si tvé ochoty sloužit čistotě i slávě Marajského trůnu, ale volbu řešení jsem nechala na kapitánovi z oblohy. Nepovažuji za vhodné kvůli rozdílnosti našeho světa a světa nad oblohou hned vyvolávat boj...“

„Jak si Vaše Veličenstvo přeje,“ uklonil se generál, ale bylo vidět, že tak činí jen z poslušnosti.

„Omlouvám se, pokud má slova nechtěně vyzněla nevhodně,“ učinil ústupek i hikotač. „Ve chvíli, kdy se potkávají hodnotové systémy dvou odlišných světů, nebude o drobná nedorozumění nouze. Královno, pakliže myslíš že jsme tu skončili, můžeme se vrátit,“ přehodil téma.

„Ano, můžeme.“

Hadronář kývl na Kense, který se stíhačem zamířil zpět do sídelního města. Na palubě vládlo ticho. Rytíř, který díky svému telepatickému smyslu vycítil i věci, jež nebyly vyřčeny, si

v myšlenkách skládal obrázek zdejší politické situace. Marajské království bylo spíše hornaté, jeho slabinou byla problematická úroda, silou zase velká nerostná naleziště. Trojice okolních králů, obklíčující svými panstvími zemi kolem dokola, na ni dostala zálusk. Víc a víc ji izolovali, omezovali obchod i styky, a neustále vyvolávali náhodné třenice, aby říši mladé královny nedovolili nabrat dech.

Z toho důvodu královna tak odvážně letěla s neznámým příchozím sama. Zcela nečekaná návštěva z oblohy byla vlastně její jedinou šancí. Věděla, že nevraživost okolních králů dříve či později skončí válkou, a bylo jedno, zda vsadí vše na jedinou kartu už nyní, anebo o něco později.

To bylo pochopitelné, a hikotač by docela s chutí zasáhl i důrazněji, ale měl na mysli druhou hvězdu z hadronářského erbu, která nabádala k moudrosti. Nebylo zatím vyjasněno, zda si Marajsko takový stav nepřivodilo něčím v minulosti.

Ale s takovými myšlenkami se nikomu nesvěřoval.

Když koráb hladce dosedl na známé nádvoří, vyprovodil Orazebousow královnu ven. Ta z jeho chování vycítila, že návštěva končí.

„Nebudu tě dále zdržovat, vážený kapitáne z oblohy,“ ujala se aktivity. „Cením si tvé pomoci, ať vypadala sebezvláštěji. Ještě na tebe mám jednu otázku. Jsou všichni ve světě nad oblohou, odkud pocházíš, stejní jako ty?“

Hikotač dobře chápal, kam otázka míří, ale tím méně měl chuť svou odpovědí něco naznačovat. „Ačkoli jsme osobnostmi velmi rozdílní, zásadami jsme stejní,“ odvětil opatrně.

„Ráda tě zase někdy uvidím,“ reagovala královna neutrálně.

„Nejsem pánem svého osudu, avšak pokud dovolí, bude mi ctí i radostí, královno.“

Uctivě vyčkal, až se královna otočí, věnoval poslední chladný pohled knížeti, a vešel zpět do stíhače. „Zvedni to a mizíme,“ řekl androidovi. „Beztak jsme se zdrželi až hanba.“

*

10 – Rozchod

Bylo nutno ale dořešit ještě jednu věc. Zmíněná „věc“, ve dvou exemplářích, se stále krčila v rohu velína.

„Odlétám. Chcete vysadit nebo zůstat na palubě?“ obrátil se k oběma domorodcům, zatímco stíhač opisoval pomalý oblouk vzduchem nad královským městem a podrobně ho mapoval pro 3D model.

„Rozhodně chceme zůstat ve městě!“ vypálil ihned Desbryk. Jenže Kalabbi to tentokráte viděla jinak. „Vadilo by, kdybych letěla s tebou?“ podívala se na Milejta.

„Kal-?!“ vykulil oči kočkoun.

„Copak?“ zatvářila se udiveně. „Snad bys nechtěl propásnout příležitost spatřit svět nad oblohou?“

Ale přítel měl jiné představy. „Podívej,“ ukázal na brašnu, v níž měl plno součástí z původního „chrámu“. „Vždyť jsme se na tom domluvili! Nejvyšší čas to prodat! Jestli se kapitán vrátí a svět nad oblohou s ním, rázem to ztratí cenu! Riskovali jsme snad málo na to, abychom to teď všechno zahodili?!“ vyjel na ni řečí v jejich tajné frekvenci.

Ale kočkina se nedala. „No a co! Nevšiml sis, že nás kapitán jmenoval svými kontakty? Myslím, že lepší než si jednorázově vydělat, by bylo zůstat v jeho společnosti i dál. Chceš zahodit takovou šanci?!“

„Ale to přece nebylo vůbec v plánu!“ namítl Desbryk zamračeně. „Kdo chce moc, znáš to.“

„Svět nad oblohou je důležitější než naše plány!“

„Možná pro tebe! Já chci dolů!“ prohlásil radikálně Desbryk.

„Já zůstanu!“ nenechala se zviklat Kalabbi.

„Kal!“ chytil ji vylekaně za ramena. „Co náš slib, že, že zůstaneme vždy spolu?!“

„No však ho nerušíme. I když ty zůstaneš zde a já půjdu tam, pořád nás bude držet přátelství pohromadě.“

Jeho výraz se náhle stal téměř nepřátelským. „Ty ses do nebešťana zabouchla. Přiznej to!“

„Mládeži...“ podotkl trochu kriticky Orazebousow, který slyšel jejich dohady. Ale ti si toho možná ani nevšimli.

Kalabbi vykulila očka. „Cože?“ zalapala po dechu. „Za prvé, jak tě to napadlo a pak, to snad vůbec nebudeme řešit?!“

Kočkoun viditelně ochladl. „Víš co? Jdi si svou cestou. Já mám raději klacík v hrsti než kládu za řekou. A až ti život vypráší srst, klidně se přihlas na mém zámku, který si pořídím!“

„Ale no tak, Desi!“ chytila ho za dlaně, ale on se odtáhl. Věnovala mu smutný pohled. „Nechci se rozcházet ve zlém...“

„Aha. Už je to tady – rozchod,“ prohlásil vítězně. „Skutečně potřebuješ lekci od života, jakou jsem dostal já. Prostě si to užij.“

Kalabbi se očka trochu zaleskla. „Mrzí mě, že to vnímáš špatně. Nechci rušit naše spojení. Jen si myslím, že naše předchozí plány teď už nebudou fungovat. Byli jsme s královnou, nezapomeň. Naše anonymita skončila...“

„A co!“ pohodil hlavou. „Třeba mi to naopak bude ku prospěchu!“

„Možná,“ připustila. „Víš co? Až se zase uvidíme, tak ten, který na tom bude lépe, poskytne podporu tomu druhému. Tak jako doposud.“ Napráhla dlaň.

Zatvářil se, jako by se chtěl otočit, ale pak viditelně zčásti proti své vůli přijal nabízenou ruku.

„Tak, vy dva!“ řekl Hadronář znatelně důrazněji. „Sice mě těší že jste se tu neporvali jak dvě divoké kočky, ale teď si poslechněte moje slova. Ty, Desbryku, si možná nedovedeš představit hon, který se na tebe dole uspořádá. Sice si nemyslím, že by někdo chtěl otevřeně odporovat královně, ale

snadno se ti může přihodit takzvané neštěstí. Zatímco ty, Kalabbi, zase nebereš v potaz riziko, že nás někdo cestou zpět sestřelí, takže přijdeme o život.“

Oba se na něj zaraženě podívali. Takový náhled byl hodně studená sprcha. „No... a co z toho tedy jako pro nás vyplývá?“ otázal se váhavě kočkoun.

„Nepatřím k těm, kteří rádi trhají staré spojenectví, ale říkám: rozdělte se. Obě varianty jsou stejně špatné, takže základní chyba by byla vsadit oba životy na jednu z nich.“

„Aha!“ řekl Desbryk významným tónem.

„To nebylo domluvené,“ zašeptala Kalabbi.

„No jasně.“ Mávl rukou. „Smím tedy někde vystoupit...?“

Orazebousow kývl a ukázal na stanoviště teleportu vyznačené okrouhlým prstencem u stěny. „Vezmi si své věci a sem se postav. Přenesu tě rovnou na zem.“

„Na zem?!“ užasl kočkoun. „Nějaké kouzlo?“

„Trochu, ale úplně jiné podstaty než bys čekal.“

Poslušně zaujal vyznačené místo a svou brašnu, v níž měl všelijaké součástky, pevně svíral oběma rukama.

„Nelekej se – ocitneš se rázem jinde. Připraven?“ tázal se rytíř.

„Ano, připraven.“ Desbryk věnoval Kalabbi poslední teskný pohled.

*

11 – Divoká beztíž

„Jen tak zmizel?“ žasla Kalabbi.

„Nemizel. Přenesl jsem ho takovým zvláštním způsobem dolů.“

„A nestalo se mu nic...?“

„Tímhle přenosem rozhodně ne.“ Udělal pomlčku. „Nechceš na poslední chvíli změnit své rozhodnutí?“

Upřela na něj zvláštní pohled. „Budu moc na obtíž...?“

„Nebudeš. Pokud se ale vydáme na cestu, už nepůjde přerušit.“

„Beru na vědomí.“

„Dobrá, tak tedy vpřed.“

Orazebousow byl v nelehké situaci. Teleportová plomba, kterou užil ve chvíli nejvyšší nouze, sice po zadání správného kódu vydala data o směru skoku, jenže kdyby se teď prostě vraceli, vpadli by nejspíše rovnou Mechanicianům do náruče. Bylo nezbytné naplánovat „objíždku“. Ovšem jak, když pro ni chyběly aktuální podklady?

Rozsvítil projekci okolního vesmíru. „Takže se podívejte. Tady zrovna jsme, a tady jsem byl napaden,“ ukazoval Kensovi i kočkině na holografickém schématu. „Tahle červená mlha je území nepřátel, a my se potřebujeme dostat tady k některé z těch modrých značek.“

„To je nějaký druh mapy?“ odhadovala. Zkoušela prstem píchnout do nějakého ze symbolů a s údivem zjišťovala že ačkoli je zřetelně vidí, jsou to jen nehmotné přeludy.

„Ano. Něco jako měl generál, jen je to navíc kreslené nahoru i dolů.“

„Tomu rozumím. To není ve skutečnosti takhle maličké, že ne? Jen tam nevidím žádný les, nebo kopce a řeky...“

„A ani neuvidíš. Teď musíme uvažovat v nesmírně větších rozměrech. Kupříkladu kdyby mezi těmito dvěma hvězdami byla cesta jako mezi zdejšími městy, jela bys po ní na koni tryskem několik set milionů let. Víš co je milion za číslo?“

Když jen zamrkala, pousmál se. Pojmout představu vesmírných vzdáleností bylo nelehké i pro lidi moderního světa, natož pro ni.

„Naštěstí máme k dispozici aspoň úlomky dat ze Zirowskarmu. To byl ten druhý chrám.“ Když kývla, pokračoval. „Mechanician ho sice vlácel všude možně, ale skončil u vašeho slunce. Podle toho, co mi už řekl Kens, se domnívám, že záměrně volil pusté oblasti, a to se nám právě hodí. Vzhledem k tomu, že se nemusíme jako dávní kosmoletci držet hvězd, abychom nezabloudili, počítám že prokličkujeme tou rudou mlhou úspěšně.“

Věnovala mu rozpačitý pohled. „Moc oceňuji, že mi o tom říkáš, ale já ti v tomhle neumím být užitečná.“

„Ani nemusíš. Ale budeme teď oba na cestě, která se neodbude v jednom dni. Je proto vhodné abys měla představu o situaci. Třeba zkreslenou, ale aspoň nějakou. Nejen že budeš muset přijmout nová pravidla, ale ani mě by nebavilo být s někým, kdo je – jak říkáte – jak bečka kytu. Kam ji kecneš, tam jen stojí.“

„Vynasnažím se nebýt bečka,“ kývala snaživě hlavou.

„To rád slyším. Začneme tím nejdůležitějším. Kal, ta tma která mezitím nastala kolem nás, neznamená noc. Podívej se ven.“

Kočkina popošla blíže ke stěně. „Jé, to je zajímavé. Co je to?“

„Váš svět.“

„Jak... náš svět? Vždyť je to mrňavé a kulaté!“

Chyba, pomyslel si Milejt. Měla sledovat odlet celou dobu, co jsme stoupali na orbit. No nic, stalo se. „Tak jako když stojíš na

věži a díváš se dolů na lidi, a připadají ti malí, teď se díváš na svůj svět, akorát hodně z vysoka. To je ale jedno. Co není jedno, je tma kolem nás. To modravé dole je vzduch. Kolem nás není, a celou cestu nebude.“

Kalabbi jen němě otevírala pusy, bylo úplně hmatatelně vidět jak jí hlavou prolétá smršť myšlenek a otázek. „A kde tedy je?“

„Dole. Tady už ne.“

„Dole? Co ho tam drží?“ kulila očka.

„Váha vašeho světa.“

„Sice mi to moc jasné není, ale věřím ti. Co dál?“ pravila váhavě.

Pokynul, aby jí Kens 03 podal základní ochranný prostředek. „Tohle je takzvaná fermé air vesta. Docela pěkná, vid'? Je velmi důležité, abys ji během naší cesty měla oblečenou a pečlivě zapnutou tak často, jak jen to bude možné. Nejlépe pořád, i během spánku.“

„Ano, udělám to tak,“ přitakala.

„Řeknu ti, i jaký to má důvod. Můžeme být znovu napadeni a stěna našeho stíhače může být zase proražená. Vzduch, který dýcháme, uteče ven. Může pozvolna, ale může to být i obrovská rána podobně jako když vichřice prolomí stěnu domku. To by znamenalo hodně krutou smrt. V tom případě tě FA vesta okamžitě celou obalí, abys mohla dál žít a dýchat. Pokud se to stane, bude to nečekané, bleskové a poněkud bolestivé, proto tě na to upozorňuji předem, abys nezpanikařila.“

„Obalí?“ převracela nouzový prostředek v rukou. „Jakože to samo?!“

„Přesně. Jestliže tě najednou nečekaně s úderem obklopí, neplaš se. Nebude to útok, ale záchrana. Rozhodně se nepokoušej proškrabat ven. Zachovej klid a zůstaň na místě.“

Pokud budeme moci, někdo z nás pro tebe dozajista přijde.
Platí?“

„Udělám přesně, co mi říkáš,“ slibovala.

„Dobře. Obleč si to. Ne, nebudu ti pomáhat. Zkus to sama.“

Nasoukat se do výrazně barevné vesty nebylo pro Kal nijak těžké. „Sluší mi?“ odvážila se pousmát, když docvakla všechny spony.

„Náramně. Teď druhá věc,“ pokračoval. „Ve vesmíru – tak říkáme té tmě bez vzduchu okolo – není gravitace tak, jak ji znáš. Než bych ti vysvětlil, co to je, ukážu ti to. Sleduj, jak můžeš být lehká!“ a nechal snížit palubní gravitaci na polovinu.

„Jujki!“ reagovala pobaveně. „Jak je to možné? Co se to se mnou stalo?“

„S tebou nic, ale snížil jsem tu zmíněnou gravitaci. Teď ji vrátím, jak jsi zvyklá.“ Obnovil obvyklou tíži, a když Kalabbi zkusmo poskočila, řekl: „Už víš, co tím myslím? Ovšem teď přijde to hlavní. Pokud budeme napadeni, možná gravitace zmizí úplně. Svět se v tom případě začne šíleně motat a skákat hlavou dolů a zase naopak. Tos ještě nezažila, to si piš. Je důležité, abys zachovala klid i v takové situaci.“

„Jasně. Budu úplně klidná!“ slibovala.

„Vyzkoušíme si to. Dej mi ruku, budu tě držet.“

Maličko zaváhala. „Smím...?“ nabídla zdrženlivě dlaň.

„Jistě. Tak, připravena na kolotoč?“ A když kývla, vydal myšlenkový povel. Dobře, že ji držel! Kalabbi nejprve roztáhla ruce i nohy a úplně strnula, a pak ohromeně otočila hlavu. V ten okamžik to začalo!

Rovnovážné ústrojí v hlavě, u její rasy velice rychlé a citlivé, teď počalo vydávat v bleskovém sledu chaotické a protichůdné signály! Reflexy, naprosto spolehlivě zajišťující její rovnováhu v běžném světě, teď naopak zběsile lomcovaly celým jejím

tělem. Nebohá Kal se počala strašlivě zmítat v zoufalé snaze nějak uniknout ze světa, jehož těžiště náhle zešílelo.

Milejt, který něco takového předpokládal, ji k sobě přitáhl, obejmul a držel. Pocit aspoň jednoho pevného místa v tom šíleném trojrozměrném tanci přiměl Kalabbi, aby ho obejmula vším, čím šlo, a se zavřenýma očima na něj zůstala nalepená jako klíště.

Zvolna nechal obnovit běžné podmínky.

„Nesmírně se omlouvám...“ pustila se a celá červená ustoupila o krok dozadu.

„Není proč. Zvládlas to vcelku dobře, a příště to bude ještě lepší.“

Nevěřila, ale kupodivu bylo. I na rozskákaný vestibulární aparát se lze do jisté míry adaptovat, a Kalabbina přizpůsobivost byla impozantní. Když samostatně proplula napříč stíhačem, otočila se a spolehlivě doplachtila na místo, odkud vyrazila, Hadronářova pochvala byla velmi uznalá.

Když kočička bez problémů zvládla i svůj první zkusný teleport, mohli konečně započít skutečnou pouť.

*

12 – Na hraně

Protože byl Milejt tolerantní a trpělivý, a Kalabbi uctívá a rozumná, podařilo se jim v nevelkém prostoru hadronářského stíhače vytvořit přijatelný palubní režim vcelku rychle a snadno. Rytíř svou návštěvu zbytečně nezatěžoval nějakými požadavky ani vědomostmi, což kočkina oplácela tím, že krotila svou zvědavost a dodržovala co jí bylo řečeno či naznačeno. Jen měla potíž pochopit samotný fakt cesty.

„Pokaždé, když se to zařízení vzadu spustí, překonáme obrovský kus prostoru,“ řekl Milejt.

„Mně se naopak zdá, že stojíme pořád na místě!“

„Hvězdy se mění,“ upozornil.

„No ano, hvězdičky vždy poskočí, ale jinak se vůbec nehýbeme!“

Milejt se jen usmíval. Iluze věčného „zamrznutí“ v prázdnotě postihuje i zkušené cestovatele. „Nakonec doletíme k cíli, uvidíš,“ ujistil ji.

Tak jako se napoprvé zděsila beztlíže, zcela nečekaně v ní našla naopak zálibu. Během letu si ji sama několikrát vyprosila pod záminkou výcviku. Zprvu to byla i pravda, ale Milejt si posléze dobře všiml, jak ji to začalo bavit. „Nechám to tak chvíli, jo?“ podotkl při posledním pokusu.

„Jasně! Super!“ rozzářila se a vydržela všemožně létat a provádět nejdivočejší akrobacii skoro celou následující hodinu. „To je strašné,“ postěžovala si žertem, když se gravitace opět normalizovala. „Cítím se jako přilepená k podlaze!“

Orazebousow jí v zábavě nebránil. Starosti s letem přes zónu Mechanicianů si nechal pro sebe. Riziko bylo značné. Neměli už k dispozici kouzelnou formulku v podobě nouzové teleportační

plomby, takže každý problém, do něhož by padli, bude nezbytné vyřešit, místo aby se z něj dalo přinejhorším prchnout.

Velmi obezřetně prozkoumal vybraný směr, navazující na oblast, v níž byl původně napaden. Až se rozhodne proniknout skrz, nebude už cesty zpět. Nemohl by přece přivést vraždící stroje k nic netušícímu nevyvinutému světu!

Kalabbi se mezitím na nové prostředí docela dobře aklimatizovala. Naučila se pracovat s herlwingem, což byla výživová jednotka. Na rytířských kondenzovaných dávkách sice nebylo co vylepšit ani zkazit, ale když zásobovala Milejta osvěžujícími nápoji, vypadala velmi spokojeně.

„Život nad oblohou není nic extra, vid’?“ optal se jednou Hadronář. „Nejsi zklamaná?“

„Nejsem,“ odpověděla bez váhání, ale svým smyslem cítil, že měla dočista jiné představy. Prozatím ale nebylo jak situaci změnit.

Pokoušel se jí to zpříjemňovat tím, že ji zvolna zasvěcoval do historie bývalého Svazu planet, postupně jí sděloval další a další vědomosti, které oprávněně budily její úžas, a nezapomínal to prokládat různými zábavnými komentáři či příběhy, kterých měl díky své profesi v zásobě opravdu hodně.

Teprve nyní narazili na fakt, že její domovská planeta nemá žádný jednotný název. Kalabbi přemýšlela, a nakonec došla k výrazu, jež figuroval v domácích mýtech: Zoroganda, což znamenalo „Ta stvořená“. Kým a kdy, báje nerozváděly.

Také Orazebousow se zájmem poslouchal vše, co mu Kalabbi o Zorogandě vyprávěla. Ze slušnosti projevil dvakrát zájem dozvědět se něco blíže i o jejím vlastním životě, ale tam se moc nedařilo. Kočkina to sice neodmítla, ale povídala jen útržkovitě a všeobecně. Jasně vycítil její neochotu a nechal tuto oblast na pokoji. Zato si důkladně vypiloval znalosti jejího jazyka

a seznámil se i s jazyky okolních zemí. Byly dost podobné a Kalabbi je obstojně ovládala. Podmínky v jejím světě ještě zdaleka neumožňovaly vytvoření unifikované planetární řeči.

Také se mimoděk dozvěděl, proč Desbryk nemá ocásek – byl mu useknutý za trest. Rytíř hned lépe pochopil jeho tehdejší poznámku o tom, že Kalabbi potřebuje jeho lekci.

Zatím skákali pomocí teleportů a spolu s Kensem ze střípečků informací skládali plán, jak to udělat dál. Konečně Milejt dospěl k názoru, že už lépe být připraven nemůže.

Provedli poslední prověrku všech systémů, a když dopadla uspokojivě, Hadronář řekl: „Půjdeme na to!“

„Jsem připravená,“ ujistila ho a prstem pro jistotu přejela prsty všechny spony své FA vesty.

„Skok,“ vydal povel a stíhač vnikl úvodním teleportem do oblasti, v níž hrozil střet s rasou vražedných strojů. Protože jejich bojové možnosti nestály za řeč, museli se spolehnout na jedinou šanci: zmizet z dočasné polohy dříve, než je světlo prozradí jejich okolí.

Kalabbi sice nedokázala rozumem pojmout celou složitost pozičních manévřů, ale prožívala to i coby divačka. Ačkoli si ji sedačka přidržovala vlastní G-sítí (lokálním gravitačním gradientem, což je taková praktičtější obdoba dávných bezpečnostních pásů), pevně se držela jejích opěradel a ostražitě se rozhlížela, jako by mohla případné nebezpečí spatřit vlastníma očima.

„Teď uvidíme!“ komentoval rytíř skok těsně k okraji oblasti, kde byl naposledy napaden přesilou. Jenže v okamžiku, kdy chtěl spustit teleport, se všechny řídicí systémy zastavily!

Milejt bleskově zkusil několik „vyprošťovacích“ operací. Bez úspěchu.

Ztěžka vzdychl. „Asi máme smůlu,“ otočil se ke Kalabbi. „Moc lituji, ale očividně to dopadlo nejhůř, jak mohlo. Tohle,“ mávl rukou k zaseknutým panelům, „dělají právě Mechaniciani. Ovládnou a zastaví svou oběť, a pak ji čeká nehezký osud.“ Letmo ukázal prstem k podlaze. „Mám dole pod námi schovaný malý, ale velmi účinný kousíček pekla. Nebude to znít hezky, ale je to naše šance zemřít rychle a bezbolestně dřív, než se nás krutý stroj zmocní. Pokud bys nechtěla, nebudu tě nutit tady zůstat; obalíš se FA vestou a opustíš stroj dříve, než nechám peklo otevřít. Ale sama pak poznáš, oč půjde.“

K jeho údivu kočkina nepropadla zděšení. „Když jsem se rozhodla jít s tebou, znamenalo to že přijmu vše, co řekneš i co se stane. Na tom se nic nemění. Udělej co uznáš za potřebné. Kolik času nám zbývá?“

„Těžko říci. Naše detekce ho vůbec neviděla, takže má nejspíš skvělé maskování. Možná nás zajme hned, možná kdo ví za jak dlouho, třeba až skončí to, proč tu je. Ví, že my už mu neutečeme.“ Ohlédl se na Kense. „Nějaká změna?“

„Dosud ne, ale zkouším to,“ odpověděl android, který se nevzdával a snažil se opakovaně přivést palubní systémy k životu. Milejt věděl, že je jeho počínání marné, ale nerozmlouval mu to. Služba lidem byla smyslem androidova bytí. Až do úplného konce. Doufejme, pomyslel si, když důrazně řekl: „Kensi, dobře mě poslouchvej. Tohle je rozkaz s nejvyšší prioritou. Kdyby se mi nepovedlo aktivovat zmíněné peklo – ty víš dobře o čem mluvím – za žádných okolností nedopusť, abych byl proti své vůli unesen z lodi živý.“

Android se ohlédl a jeho tvář vyjadřovala čirý šok. „Nemůžu zabít člověka! Nedokážu to!“

Hrome! Není to hadronářský synták, zaklel v duchu rytíř. Jak na něj?

„Kalabbi zabít dokážeš?“ zkusil to oklikou.

Kens 03 se hluboce zamyslel. „Její definice lidskosti je poněkud rozmlížená. Když k tomu dostanu maximálně důrazný příkaz, tak ano,“ připustil zdrženlivě.

„Co ti pomůže překonat rozdíl mezi ní a mnou?!“ tlačil ho Orazebousow nelítostně k tomu, co chtěl.

„Nějaký ultimátní faktor,“ řekl s viditelnou vnitřní bolestí Kens. Právě musel radit člověku, jak si vynutit vlastní smrt!

„Aha. Jestli mi okamžitě nepotvrdíš přijetí mého původního příkazu, neprodleně se zabiju!“ prohlásil Hadronář. „Víš kdo jsem, takže víš, že na rozdíl od změkčilých civilistů nebudu váhat ani okamžik, abych to udělal teď hned!“

Kens se na několik sekund proměnil v nehybnou sochu, jak ve svých obvodech musel lámat bariéry tří základních zákonů robotiky. „Ano, dokážu to,“ prohlásil konečně. Možná to byl klam, ale jeho syntetická tvář náhle vypadala jinak – drsněji, odhodlaněji.

„Výtečně. Nech toho,“ kývl k panelům a zobrazovačům, které se proměnily v nehybné obrázky, „a poslouvej, co uděláme. Jak vidno, nechává nás zatím na pokoji. Ovládání je sice blokové, ale vše ostatní běží. Za dvě minuty budeme mít dobito. Spustíme teleport ručně, bez nastavování parametrů. Připoj se přímo na generátor.“

„Rozumím, ale slyš prosím mé důrazné varování. To co chceš, nás téměř s jistotou-“

„-neřeš,“ utál jeho slova Orazebousow. „Vím o tom. Připoj se.“

„Provedu.“ Android doběhl k motoru, otevřel segment a připojil se přímo na obvody teleportu.

„To nám pomůže?“ tázala se Kalabbi.

„Možná. Buď skočíme kamsi pryč, tam všechno fyzicky rozpojíme, povypínáme a zkusíme znovu složit a nastartovat, anebo zmizíme v neexistenci. Tak jako Kens si myslím, že druhá možnost je pravděpodobnější, ale aspoň to bude bleskově a ne v nekonečně dlouhém utrpení v Mechanicianské ošetrovně. Jak jsi na tom?“ obrátil se ke Kensovi.

„Jsem synchronizován, teď načítám protokoly obslužných procedur. Teprve pak se pokusím sestavit teleportový proces. Ještě třináct – dvanáct –“ počal android tiše odpočítávat sekundy.

Kalabbi jasně pochopila význam jeho odpočtu. Dotekem nouzového senzoru vypnula G-síť své sedačky, tuto funkci už bezpečně ovládala. Pak se pružně rozeběhla a než se Milejt nadál, zezadu mu skočila kolem krku a vtiskla horký polibek ze strany na tvář.

„Kurat!“ vymrštil se bleskově Hadronář, jak se v něm leknutím mimovolně spustily bojové reflexy. „U Leptona promiň!“ reagoval hned vzápětí a sklonil se ke kočce, která napůl omráčená padla na podlahu. „Vážně jsem nechtěl, ale to mi nemůžeš dělat. Na nečekané podněty reagují moje bojové instinkty, to je prostě důsledek výcviku. Neudeřil jsem tě schválně...“

„O... mlouvám se,“ vykoktala otřeseně. „Nechtěla jsem tě polekat. Dobře mi tak. Vůbec mě nenapadlo, co způsobím.“

„V pohodě?“ ujišťoval se a opatrně zkoumal jestli nemá něco zlomeného. Naštěstí to vypadalo přijatelně. Kočka byla díky své rase velmi odolná. Jen pootevřela pusku, jako by chtěla něco namítnout, ale pak ho mlčky nechala, aby pokračoval v palpaci.

Všiml si toho, ale dokončil, co začal. Měl aspoň čas uspořádat vlastní myšlenky. „Dobrá,“ zavrčel tiše. „Nesmírně mě potěšilo, co jsi původně měla v úmyslu, ale víckrát...“ Když viděl změnu jejího výrazu na zoufale lítostivý, maličko se odmlčel

a změnil zbytek věty. „Ale kdyžtak raději zepředu, abych tě viděl, ano?“

Kalabbi honem sklonila hlavu, aby skryla, jak se jí úplně rozzářila očka, ale než stihla cokoli říci, ozval se Kens 03: „Nepřítel na kontakt!“

Orazebousow rychle otočil hlavu. Detekce nefungovala, nezbývalo, než se orientovat pomocí vlastních smyslů. Kousek od nich se skutečně objevil mohutný bojový koráb, a už vnímali, jak je gravitační lano vleče do jeho otevřeného doku.

Milejt cítil, jak ho Kalabbi chytila za ruku. „Udělej to raději dřív než bude pozdě,“ řekla odhodlaně. Jenže on se k ní s úsměvem otočil a nečekaně něžně ji pohladil po vlasech. „Nebude třeba. Tohle jsou totiž naši!“

*

13 – Hadronáři

Jakmile se ocitli uvnitř, hadronářský bitevník Trangencion se opět skryl do clony neviditelnosti.

„Zachovej klid, teď už bude všechno dobré,“ řekl Milejt kočkině. A už při průchodu karanténou počal mluvit s operátorem vstupu, jehož holografický obraz je provázel všemi nezbytnými procedurami. Protože přišli ze světa, který nebyl

biologicky homologovaný, bylo nutno zjistit zda s sebou nenesou na palubu nějaké patogeny.

„Teda člověče, ty máš ale kliku!“ komentoval náčelník biologické sekce výsledky, které byly všechny v povoleném rozmezí.

„Od chvíle, kdy jsem se stal Hadronářem, jsem prostě dítě štěstěny!“ smál se Milejt. „Kde se tu ale berete?“

„To víš, že jsme tě nepřiletěli hledat! Co tu děláme, ti řekne komtur.“

Nebyla to tak docela pravda, velitel lodi měl jiné starosti než klábosit s trosečníky. Ale jen co prošli očistou a přestrojili se do odpočinkového, převzal si je druhý důstojník, který měl zrovna směnu.

„Skutečně tu nejsme kvůli tobě, ale naopak díky tobě,“ řekl, když se sešli v soukromé sekci. Během řeči se občas nepatrně zadrhával, což bylo způsobeno tím, že i teď přijímal v hlavě různé zprávy z velícího stanoviště a průběžně je řešil. „Totiž: to, že s stihl vyslat zprávu, bylo naprosto skvělé. Tvé napadení byl poslední dílek, co přesně zapadl do skládačky, kterou předpokládalo naše a Lastakarijské orákulum. Ti tři desperáti, se kterými ses hezky porval, totiž měli za úkol prozkoumat oblast, kterou chce zrovna někdy v tomto čase proletět Neúprosná!“

Jaký div, že Orazebousow málem vyskočil vzrušením. Takže skutečně je pravda, co se šušovalo mezi kamarády: začal velký hon na vraždící mechanoplanetu! Jeho ústředním motivem bylo nalákat Neúprosnou k Deecanthijsku s tím, že má šanci objevit způsob, jak proniknout nezdolnou ochranou velkého světa a pěkně si zadrancovat. A právě znalost místa, kudy se bude smrtící mechanoplaneta ubírat, umožnila celý plán uvést v život.

Orazebousow byl příliš skromný na to, aby se nafoukl pýchou, že právě on přivedl řád kosmických rytířů na stopu prokleté

Neúprosné! Prostě u Hadronářů má všechno smysl, dokonce i to, co ho na první pohled nemá.

„Takže jsme tu, abychom bleskově instalovali na jednu úplně neznámou zmrzlou planetu malý automatický sklad, který bude dalším faktorem v celém plánu. To probíhá v naprostém utajení. A najednou jsi nám skočil přímo do rozjeté akce! Nediv se, že naší první starostí bylo tě zastavit, abys nenapáchal ještě víc škody než už se stalo. Neúprosná by nejspíše pojala podezření, že něco nehraje, kdyby se jí tu začal znenadání motat stíhač, který měl být správně už dávno zničený.“

Důstojník pokýval hlavou. „V první vteřině byla ve hře dokonce varianta, že na tebe strelíme plumbu, která tě zahodí někam hodně daleko, ale znáš to sám – my Hadronáři jsme trapně shovívaví, takže díky tomu jsi tady i se svým ocáskatým maskotem,“ zavadil pohledem o Kalabbi. Její rasová ozdoba skutečně nešla přehlédnout – trčela vzadu rozstřiženým otvorem z lehké pracovní kombinézy, v níž byla teď navlečená.

„Ze zmíněného hodně daleka jsme se právě vrátili,“ ušklíbl se Milejt a zvedl prst. „Pozor. Je to rozumná svéprávná bytost,“ dodal.

„No však ta celá věta byla jen vtip. Neztratils cestou také svůj smysl pro humor?“

„Místy se mi ho maličko nedostávalo,“ připustil rytíř.

Důstojník trochu zvažněl. „I když se ti to možná nezdá, odvedl jsi skvělý výkon. Takže budeš mít dost času ho zase načerpat. Řekl bych, že tohle byla tvá poslední hlídka, rád tě nejspíš využije někde jinde.“

„Díky. Neradi bychom se rozdělovali,“ podotkl pro jistotu.

„Nic takového nehrozí. Domácí mazlíky tolerujeme. Tady máš ajdku (adresu) vaší kajuty, a já zase půjdu za svými povinnostmi. Věrmostalas!“

„Věrmostas,“ kývl Orazebousow na tradiční hadronářský pozdrav.

„Už můžu mluvit?“ ozvala se Kalabbi tiše, když ve trojici i s Kensem 03 usedli v maličké, ale překvapivě útulné kajutě, která jim byla vyhrazena.

„Jistě. Kensi, ty také. Děkuji, že jste se do ničeho nemontovali.“

„Jsem od toho abych pomáhal a sloužil, ne abych překážel,“ opáčil android prostě.

„I služba může mít nečekané podoby, že? Obzvlášť u nás...“

„Ano, to může. Tvá nedávná instrukce mi nadělala mnoho starostí, než jsem ji dokázal přijmout. Sice ze své podstaty nemám city, ale množina kladného potenciálu, která se podílí na vyvažování mého jednání, docela narostla ,když se ukázalo, že tvůj příkaz nebudu muset nakonec provést. Dovolím si ale raději upozornit, že pokud by má další práce měla být stejně náročná, patrně ji nebudu schopen plnit dostatečně uspokojivě.“

„S tím si hlavu nelam.“ Milejt se obrátil ke Kalabbi. „Tak co říkáš našemu bitevníku? Lepší než ta moje těsná rachotina, což?“

Nadšeně kývala. „Je opravdu velkolepý. Těch světél všude kolem! Nevypadal tak moc rozlehlý, když jsem ho viděla poprvé.“

„To je tím, že je uvnitř větší než zvenku. Užíváme tuhle fintu odkoukanou od Lastakarijců už dlouho. Prostě to ber jako nějaký kouzelnický trik, když z malé krabičky vytáhneš třeba králíka.“

„Moc zvláštní. Už rozumím tomu, když jsi říkal, že je váš řád mocný. Tak veliký a zvláštní chrám určitě dokáže postavit jen mocná říše. I vaše řeč zní tak nějak vznešeně.“

„To byl unilang, kterým se domluvíš na mnoha velkých světech. Pokud bys měla zájem, časem tě ho také naučíme.“

„Nebude se řeč nebešťanů cítit dotčená tím, že jí bude mluvit někdo tak nízký jako já?“ zapochybovala.

„To ani náhodou. Takové hlouposti tu nepěstujeme. Náš svět je v lecčem dost jiný než váš, ale to také nejspíš poznáš, když už jsme všechny výchozí potíže překonali. Jsem rád, že to nakonec dopadlo přesně naopak než jsem už v jednu chvíli očekával.“

„To já také,“ přikývla. „A za to co... jsem tehdy vyvedla, se znovu omlouvám. Myslela jsem, že už je vše ztraceno. Za běžných okolností bych to neudělala...“

Náhle v kajutě zavládlo trochu rozpačité ticho.

„Fakt ne?“ pravil opatrně Milejt.

Kalabbi na něj chvíličku zírala dočista bez dechu, načež skryla tvář do dlaní. „Jo,“ pípla sotva slyšitelně.

*

14 – Starý účet

Pobyt hostů v hadronářském bitevníku se nakonec protáhl na celé tři směnové cykly, protože ani nově objevená obydlená planeta neměla takovou váhu, aby se kvůli tomu z lovu na Neúprosnou uvolnilo být jedno jediné plavidlo.

Milejtovi to nijak nevadilo. Protože – jak předvídal druhý důstojník – byl skutečně jmenován saadikem, čili vyslancem, Hadronářského řádu pro Zorogandu, zabýval se přípravou své politické mise. To byl poměrně strmý vzestup z pozice velitele Dawgerpské hlídkové linie, ale řád nikoho lepšího pro ten úkol momentálně neměl.

Stejně jako Orazebousow polykal poimy které ho ladily v požadovaném směru, tak i Kens dostal nové moduly do svých obvodů. Z tuctového hospodáře se tak stal tajemník, schopný i radikální akce.

„Měl jsi pravdu,“ sdělil Milejtovi. „S novými obvody náhle vidím, že plno dříve neřešitelných otázek má své jasné východisko.“

„Jsi teď trochu jeden z nás,“ kývl Orazebousow.

„Necítím se takové cti dost hoden,“ opáčil skromně Kens 03.

„Ale udělám vše proto ,abych si ji zasloužil svými činy.“

Nicméně, i když se zdálo, že nový svět zůstává opomenut, na bitevníku se znenadání objevil Lastakarijský odborník na genetické inženýrství. Milejt raději ani nepátral, jakým způsobem se tam mohl dostat. Zato důvod viděl hned: specialista provedl Kalabbi sérii hloubkových vyšetření, jejichž výsledkem byl kód pro tvorbu jejího poimu!

„To mám sníst?“ očíhávala trochu váhavě malý kousek želatiny, který od Lastakarijce dostala. Od chvíle, kdy prvně prošla palubní hygienou a dostala provizorní oranžový overal pro

návštěvy, proměnila se z rozcuchané a zanedbané kočky v zářivou mladou krásku. Když ale genetik viděl projev jejího průzračně animálního zájmu, musel se pousmát. „Ano, to sněž. Buď vcelku nebo můžeš rozkousat, jak je libo.“

Kalabbi se tázavě podívala na Milejta, a když kývl, už neváhala a slupla genetický modifikátor jako borůvku.

Letmo si olízla nosík. „Nic necítím,“ konstatovala.

„Ani nemáš. Zítra uvidíme,“ odpověděl genetik.

Ale ani ráno se nezdálo, že by genetický implantát přinesl nějakou znatelnou změnu.

„Neměla tím získat aspoň základy unilangu?“ tázal se Milejt, když se dostavili na druhou schůzku.

„Neměla,“ potvrdil Lastakarijský specialista. „To byl tester. Rozuměj, člověče, pracuju docela v polních podmínkách s genetikou, kterou ještě nikdo nepotkal. Tak jdu na jistotu. Teď ji změřím, a pokud budou výsledky v normě, můžeme se do toho konečně pustit.“ Což se nakonec také stalo, a Kalabbi odpoledne dostala nový, krásně tečkovaný poim, který jí měl konečně přinést vytoužené změny.

Přinesl. Když Kalabbi skutečně zjistila, že začala vnímat meziplanetární jazyk, její úžas byl bezmezný. „Co je to za kouzlo?“

„Jednorázově ti to upraví mozek a uloží do něj to, co bys vlastními silami ukládala celé roky.“

Jak genetický agens postupně zapisoval své informace do její hlavy, kočka zažila spoustu legrace. „Jak to, že znám slovo klifeň, ale nevím co znamená? Kdy a proč se říká u děkování ajít? Co má společného tulir s omáčkou?“ V hlavě měla náhle plno výrazů, které sice znala, ale neuměla je správně zařadit. Lavina jejích otázek nebrala konce, takže ji Orazebousow musel zastavit.

„Dej tomu potřebný čas. Všechno dorovná druhý poim. Zatím si hraj se zvukem unilangu, ať tolik nemňoukáš,“ poučil ji vlídně.

I když Orazebousow s Kalabbi strávili delší čas ve spárech palubního lingvistického analyzáru, aby ho také seznámili s jazyky na Zorogandě, zbylo jim dost volna na to, aby se mohli věnovat i sami sobě. Aby si také užila svůj díl slávy, předložil rytíř velení návrh, který byl kupodivu obratem schválen.

Hned první úroveň lingvistické osvěty stačil na to, aby Kalabbi mohla projít speciálně přichystaným slavnostním a nesmírně okázalým ceremoniálem, v němž byla jmenována skutečnou jardimkou neboli druhou pobočnicí.

Během jmenování se kočkina statečně držela, ale když opustila oficiální prostor, musela svým citům ulevit slzičkami radosti. Teď se dokonale naplnilo to, v co tajně doufala – získat nějaké postavení, které by ji navždy vytrhlo z bídy šedých uliček. A už se těšila, jak bude moci najít Desbryka se vztyčenou hlavou a pozvat ho do svého úspěchu.

Na sklonku třetího dne, kdy hlavní události pokročily v očekávaném směru a mladá jardimka dostala svůj druhý rozšiřující poim, byl bitevník kontaktován křížníkem s identifikátorem Vergmirant. Rytíř, android a jardimka už vyčkávali na teleportových pozicích a jakmile si oba stroje ověřily totožnost, uskutečnil se jejich přenos z Trangencionu na druhou loď. Celá akce proběhla v pouhých čtyřech sekundách, a křížník rychle opustil kritickou oblast. Nehrozilo mu v ní sice ani tak zničení, jako spíše prozrazení a tím pokažení celého vysoce utajeného honu na Neúprosnou.

Na Vergmirantu byli přivítáni rovnou jedním z dálesloužících nestorů klanu, kterým byl sám kapitán a hvězdný regent Vladbuf Wubratonauber.

„Stačí prostě Tjuí,“ řekl bohorovně, když se představili. „Pojďte, rámcově vás provedu lodí. Nehostil jsem objevitele nové obydlené planety už ani nepamatuji.“ Dělal si samozřejmě legraci – posledním oficiálně známým objevitelem byl právě on. Na značně nevyvinuté oběžnici Žmukrč strávil čtvrt století. Ačkoli ho srdce stále táhlo do prostoru, obětavě sloužil potřebám řádu a položil tam velice solidní základy pro budoucí regulovaný rozvoj planetární populace. Když konečně Hadronáři ve spojení s Lastakarií vytvořili rozšířenou místodržitelskou skupinu, vybavenou již vyššími sociálními plány, dostal za odměnu propouštěcí dekret a jako uznání mimořádných zásluh mu darovali křižník, který Žmukrčské misi poskytoval orbitální podporu.

Upřímně řečeno, nebyl z nejsilnějších ani nejmodernějších, spíše by se dalo říci, že se pro něj už nevyplácelo vyrábět náhradní díly. Tak nějak se mlčky očekávalo, že ho hvězdný regent ve výslužbě výhodně prodá a stráví zbytek života v pohodě na nějaké příjemné planetě. Ale Tjuí ukázal, že je skutečně pravým hvězdoběžníkem – sehnal podobně založenou posádku, v několika soukromých akcích získal slušný kapitál, renovovali s posádkou loď a nabídli se znovu do služby řádu!

Prostě, být Hadronář je privilegium i určité předurčení na celý život.

Kosmické rytířstvo rádo přijalo – korábů ani lidí nebylo nikdy dost, obzvlášť těch, které ho nic nestály. Nezařazený, ale spolehlivý křižník jim pomáhal hasit nesčetné drobné, avšak lokálně palčivé problémy, a žijící legenda na jeho můstku jim vylepšovala pověst.

Atmosféra na Vergmirantu byla díky tomu naprosto pohádková. Bělovousí staříci a stříbrovlasé stařenky kolem sebe házeli laskavé úsměvy a celou lodí doslova dýchala pohodová,

téměř rodinná atmosféra. Všichni měli práci dokonale zajištěnou. Ačkoli se nikam nechvátalo, vše bylo hotové přesně včas. K tomu si to všichni očividně užívali - byla to jejich největší záliba.

„Tak precizně vyladěné, použil bych slovo vymazlené, systémy jsem nikdy neviděl,“ obdivoval Orazebousow prakticky vše, nač oko padlo.

V půlce prohlídky je natrefila materiálová náčelnice Jahodína Zimbácová, bývalá proslulá výstrojní velitelka.

„Jahodko-?!“ vyrazil ze sebe Milejt ohromeně. Tvář elegantní velitelky roztála v milém úsměvu. „Ty si mě pamatuješ, hochu?“

„No jak by ne! Vždyť jsi mi navrhla mé první brnění!“

„Však já vím,“ kývla. „Málokdo z noviců měl k mému návrhu tolik nepřístojných připomínek! Ale koukám, že sis vzal moje rady k srdci, i tvůj současný oblek je šik! To je dobře, když jsi saadik, nemůžeš chodit jako vandrák. Ovšem,“ podívala se na Kalabbi, „tohle je hrozné. Kdo tě celou dobu nechal trpět v tom overalu, děvenko?!“

Než stihla překvapená kočkina reagovat, už ji náčelnice vedla do skladu. K rytířovi se připojila až na samém konci jeho procházky křížníkem, oděná již do skvěle padnoucího vesele zdobeného trička s krátkou vestičkou a sukně, obratně přešité podle Zorogandské módy.

„Podívej, co jsem dostala!“ ukazovala šátek s pestře vyšitým erbem, uvázaný po Hadronářském stylu kolem zápěstí. Milejt ji jen upřímně obejmul. Kočkina musela asi na Jahodínu udělat nesmírný dojem, když jí věnovala svůj šátek.

„Tady je vaše soukromí,“ došli konečně do vyhrazené kóje. „Předpokládám, že se k Zorogandě chcete dostat nepozorovaně, abychom k ní nepřitáhli nějaké Mechaniciany,“ pravil kapitán na závěr.

„Přesně tak.“

„Předpokládám též, že už na ní máš nějaký úvodní kontakt.“

„Správně.“

„A do třetice předpokládám, že budeš nějaký čas potřebovat vhodný mocenský argument,“ usmíval se velitel. Mluvil z vlastních bohatých zkušeností.

„Nepochybně.“

„Výtečně. Tak jsme domluveni.“

Vergmirant se tedy vydal rozmáchlou a klikatou trasou, která nejen vedla odlehlými oblastmi, ale svými parametry by měla zmást i případného náhodného zvědavce. Když provedl prvních pět teleportů během dvou a půl hodiny, saadik Milejt vyskočil a šel se podívat do energetické sekce. To přece není možné, provádět teleportsy tak rychle za sebou?!

„Vítej, hochu,“ potkal ho úsměv velitelky palubní energetiky hned ve dveřích. „Jsem Bargefinelen, stačí Bar. Počítala jsem s tím, že tě to sem přitáhne. Chajkom?“ nabídla mu ručně zdobený šálek. Překvapený rytíř ho s díky přijal a vyslechl si krátkou přednášku o vergmirantské energetice.

„Takže skáčeme ještě s rezervou,“ uzavřela náčelnice proslov.

„Bar... prosím tě, nedělej si ze mě legraci. Vy tu máte Targranské moduly?“ usmíval se rytíř. „Jak byste k nim asi tak přišli?“

Zmíněná planeta totiž byla odedávna „v klatbě“. Dalo se na ni docela dobře dostat, ale ne už zpět. Její izolace trvala od samých počátků vzniku Svazu a protože nebyla založena na nějakých strážích či hlídkách, ale přímo na fyzikálních principech, nebylo možno ji prolomit.

„Inu, tak nějak,“ reagovala úsměvem. „To už by bylo na moc dlouhé povídání. Dáš si raději ještě zákusek, synku?“

Když se Milejt zastavil ještě ve dvou dalších odděleních, naplno si ověřil, jak skvěle je křižník vybaven. Nestoři měli neuvěřitelné zkušenosti a věděli, na jakých planetách či v jakých místech co úspěšně najít, koupit, nebo prostě zabavit, pokud šlo o nelegály. Ačkoli vnitřek Vergmirantu místy doslova hýřil svou pestrostí, šlo o fantasticky vyladěné systémy.

Navečer volné směny uspořádaly první společné sezení. Všichni byli zvědaví na planetu, k níž mířili. Kalabbi se tak nečekaně stala hvězdou, a současně měla skvělou příležitost užít bleskově osvojený jazyk na veřejnosti. K jejímu vlastnímu nadšení jí to šlo nečekaně dobře. Ať vyprávěla o čemkoli, posluchači na ní doslova viseli očima.

Pohodové setkání, vyšperkované mnoha ručně připravenými dobrotami k jídlu i pití, však bylo náhle přerušeno.

„Vidíme Mechaniciana,“ padla do sváteční atmosféry hláška od detektorů. Rychlost, s jakou se všichni ihned zapojili do společné sítě, ukázala že ctěný kolektiv ani náhodou nepatří do starého železa.

Milejt s kočkinou a Kensem rychle doběhli do velína.

„Co to je za nešťastníka?!“ ohodnotil zrovna situaci Džanojklot, službukonající třetí důstojník. Jenže Kens učinil překvapené gesto. „To je Spikslybrok! Ten přepadl a zlikvidoval náš původní koráb!“

„Ona ta plechovka má dokonce své jméno?“ pousmál se důstojník.

„Je možno ho zničit?!“ položil Kens 03 naléhavou otázku, a sám se podivil, jak hladce z něj vyšla prosba o násilný akt nejvyšší síly.

„Ovšem. Tjuí?“ poohlédl se důstojník po kapitánovi.

„Ty s ním máš nějaké účty, vid', hochu?“ otázal se vlídně androida.

„To je hodně slabě řečeno. Vyvraždil posádku neuvěřitelným způsobem. Podle mě je nejvýš nutné ho navždy eliminovat.“

„Dobře. Džane, vem ho.“

„Už ho беру,“ kývl klidně důstojník.

„Pardon prosím? Jak bereš?!“ nechápal Kens.

„Kontrolujeme ho. Plně.“

„Kontrolujete?!“ žasl android. „Jak?!“

„Snadno. Máme na palubě virtuála,“ odvětil nevzrušeně kapitán a zlehka mrkl. „Ale nikomu to neříkej, ano?“

Ted' žasl i Orazebousow. Virtuál na palubě?! Ten prostý název totiž označoval nesmírně agresivní energetickou entitu, žijící v počítačových systémech, schopnou ovládnout jakýkoli stroj!

Není proto divu, že Milejt nějakou chvíli vůbec nenašel slova.

„Rozuměl jsem dobře že virtuál?“ zašeptal nakonec kapitánovi.

„Jo,“ přitakal Vladbuf, sledující informace o probíhající akci.

„Ale ti...“ polkl, „přece pocházejí z Engrensisu, ne?“

„Říká se to,“ připustil velitel.

„Engrensis je SRDCE Mechanicerie!“ vykřikl Milejt. „Jste vy vůbec Hadronáři?!“

„Jak prosím?!“ poohlédl se varovně kapitán.

„No...“ zarazil se poněkud. „Že máte tak šílené technologie! Proč to neužívá rád? S takovou výbavou bychom přece byli nepřemožitelní!“

„Uklidni se, hochu,“ položil mu Tjuí dlaň na rameno. „My přece nejsme součástí řádu. Poskytujeme mu své služby, ale už jsme mimo velmistrovu pravomoc.“

„Dobře, ale proč nám to... nenabídnete... nebo tak...?“

„Nezapomínej na věrmostalas, naše čtyři zásadní ctnosti: věrnost, moudrost, statečnost a laskavost. Já a moji přátelé bychom k tomu velmi důrazně přidali ještě pátou: pokoru. Ačkoli

řád neochvějně kráčí správným směrem, té by podle mého potřeboval nejvíce. Není ještě připravený dostat do rukou něco takového...”

Orazebousow ztěžka povzdychl. „Neměl jsem se k vám dostat...”

„Naopak, mladý muži.“ Kapitán jasně chápal jak se rytíř cítí. „Občas náš světonázor potřebuje nakopnout, aby se vrstvy, jež považujeme za stabilní a usazené, promíchaly a přijaly vhodnější tvar. To, že o nás řádu nepovíš, ačkoli bys tak byl povinen, bude ve skutečnosti mnohem větší služba, než otevřená informovanost. Samosebou, nemohu tě k takovému rozhodnutí nutit...”

Také nemusím dostat ani sebemenší šanci, pomyslel si rytíř. Pod vlídností kapitánových slov naprosto jasně postřehl vážné varování. Dostal se nechtěně k informacím, které by jako člen řádu měl oznámit. Jenže tím by způsobil problém lidem, kteří mu mají výhledově pomáhat. Navíc – neměl jistotu, zda tohle není domluvený test, aby si řád ověřil jak je schopen řešit bezvýchodné situace. I když za sebou měl dost zkušeností, náhle hluboce zaváhal.

Jako bleskem se mu ve vzpomínkách vrátila odpověď jeho bývalého mistra o otázce a smyslu pochopení odpovědi. Teď už jasně vím, o čem to mluvil, pomyslel si. Ačkoli jsem pouze jeden z mnoha, právě rozhoduji o tom, zda ta bílá na erbu zůstane skutečně bez poskvrny.

Čtyři hvězdy, jako by se mu ozval v hlavě uklidňující hlas.

Ano. Věrnost prokážu tak jako dosud službou, pomyslel si. Neukvapovat se v úsudcích bude moudré. Statečnost může znamenat i postavit se čelem k rozhodnutí, ze kterého nemám radost. Co tedy udělat? Zbývá poslední – laskavost. Zařídím se podle svého svědomí, řekl si v duchu.

„Děkuji za obrovský dar, který jsem opravdu neočekával,“ uklonil se zlehka kapitánovi. Ten odpověděl jen souhlasným přivřením očí. Jasně věděl, k jakému závěru Orazebousow došel.

„Co to dělá? Bude na nás útočit?“ vrátil Milejtovu pozornost k probíhající akci Kens 03. Mechanician se totiž přibližoval ke křížníku, a choval se divně. Některé části byly otevřené, jako by se k něčemu chystal.

„Útočit? Ale kdepak,“ uklidnil ho Džanojklot. „To je naše aktivita. Zrovna z něj extrahujeme jádro.“

Kalabbi se jemně dotkla rytířovy ruky. „Nic z toho nechápu. Co se doopravdy děje?“ špitla.

„Křížník natrefil na jednoho z nepřátel, o kterých jsem se ti zmínil, že bychom je v původním malém chrámu neměli potkat. Ale protože teď jsme silnější, zvítězili jsme a právě mu z těla kucháme mozek ven.“

„Počkej, ono se bojovalo?!“ žasla.

„Ano, i když navenek vlastně není nic moc vidět. Utkaly se armády myriád strašně maličkých, okem neviditelných bojovníků. Takové vesmírné lokální specifikum,“ uzavřel raději.

„Tohle asi v životě nepochopím,“ přiznala. „Ale dobře že kucháme my jeho než naopak!“ kývla bez lítosti.

„Tajemníku Kensi?“ poznamenal kapitán. „Máš s jádrem Spikslybroka nějaké speciální úmysly?“

Android okamžitě pochopil. „Nikoli. Ačkoli znám pojem pomsta, není obsažen v mých aplikačních aktivitách. Protože sám vidím, že je zneškodněn, čímž už nepředstavuje pro jiné lidi hrozbu, mohu vám ho přenechat, budete-li chtít.“

„Ano, budeme chtít. Hračku tedy dostane náš přítel,“ kývl Tjuí, a i když se na Kense nedíval, dobře postřehl jeho nepatrný úsměv. Předhodit jádro palubnímu virtuálovi byla pro Mechaniciana vstupenka do pekla. Energetický dravec nebude

znát slitování a nebude ho znát určitě hodně dlouho. Pokud měl Kens 03 ve svých obvodech nějakou datovou množinu zvanou zadostiučinění, v této chvíli byla určitě naplněna na maximum. Vrah nebohé posádky Zirowskarmu došel své zasloužené odplaty.

*

15 – Past

Příletem Vergmirantu na orbit Zorogandy bylo rázem všechno jinak. Místo údělu trosečníka mohl Orazebousow hrát roli světovládce.

Rytíř stál ve velínu a spolu s kapitánem sledovali, jak koráb hladce zaujímá plánované místo na geostacionární pozici.

„Také jsem si tak připadal, když jsem přišel na Žmukrč,“ poznamenal kapitán klidným hlasem, jakoby vnímal Hadronářovy pocity.

„Zvláštní změna,“ přiznal Milejt. „Ještě jsem se s tím vnitřně moc nesrovnal. Skočit po hlavě do globální politiky je přece jen nezvyk.“

„To bude v pohodě. Měj na paměti čtyři hvězdy a fakt, že nejsi povinen zasahovat. Intervence sice rychle ovlivní současnost, zato budoucnost tvoří postupná osvěta.“

„Jsme na místě,“ ohlásil pilot.

„Cesta byla v mé gesci. Odteď je to na tobě,“ podíval se kapitán na rytíře. „Jsi teď saadik, a já tu jsem jen proto, abych ti poskytoval podporu dle tvých pokynů. Můžeš dolů i nahoru, kdykoli se ti zachce. My nikam nechvátáme, takže nemusíš mít obavu, že by na něco nevyšel čas. Ale možná by nebylo od věci si předtím prohlédnout situaci,“ neodpustil si lehkou náповědu.

„Děkuji, Tjuí. Pokud budeš tak laskav, rád si kdykoli vyslechnu tvůj názor,“ odpověděl Milejt.

Vysloužilý regent se pousmál. „Budeš dobrý saadik; máš ochotu naslouchat lidem kolem sebe. Můžeš s tím začít hned,“ ukázal pohledem na náčelníka palubní detekce.

„Stačí jenom Lapp,“ pousmál se vstřícně Zvjedomet „Ouško“ Ticholapp, náčelník palubního průzkumu, když si vzal trojici do své svatyně, přeplněné zobrazovači a roztodivně pospojovanými

analytickými moduly. „Samosebou že jsme si Zorogandu nejprve prohlédli,“ pokračoval. „Zatímco křížník prováděl okružní skoky, vyslal jsem různé nenápadné leč všímavé pozorovatele nejen do prostoru kolem slunce, ale rovnou i na planetu. Z toho, co jsem vysledoval, soudím, že tvůj kontakt je královna Marajkine. Ano?“ podíval se na Milejta.

„Skvělý postřeh,“ přikývl rytíř.

„A zrovna tak soudím, že s někým vede válku,“ pokračoval náčelník.

„O tom nic nevím!“

„Aha. No tak se podívej na tohle,“ promítl mu zobrazení bytostí v oblasti kolem Maraje. „Jedna, dvě, tři fronty. Nebo to vidíš jinak...?“

K tomu, co ukazovala detekce, opravdu nebylo co dodat.

„Díky vaší jazykové nauce moji agenti také krátce vyslechli poradů velitelů těchto dvou celků,“ mluvil náčelník dál, jako by se jednalo o zcela všední věci. „Jak se ukázalo, toto jsou vojska vládce Zubikela, toto zase Jainkuta. Zbylé na severu nepochybně patří králi Zbuřněvovi. Podle toho, co mi bylo nahlášeno, jde o typickou invazi. Králové narychlo sehnali, koho mohli, a hodlají Maraj ovládnout a rozparcelovat. O tom tedy také nic nevíš?“

„Ne,“ zachmuřil se Milejt. To byla dramatická změna oproti situaci, když Zorogandu opustil. „Ale myslím, že jsme se vrátili v pravý čas!“

„Moje slova,“ kývl klidně Lapp. „Takže, kam budeš chtít hodit?“

„Někam do královského hradu. Nejlépe rovnou ke královně...“

Náčelník zapnul zobrazovač jiné detekce. „Marajská metropole... královský hrad...“ mluvil sám k sobě polohlasem, když nastavoval souřadnice, zaostřené na zvolený cíl. „Tady ho

máme.“ Duchovitě průhledný model ukazoval nejen vnitřek staveb, ale signalizoval i místa kde se někdo nacházel.

„Tohle vypadá jako vládní porada,“ ukázal Milejt na jednu síň s více shluknutými značkami.

„Ano, to vypadá,“ připustil Lapp. „Mám to nejprve prohlédnout zblízka?“

Orazebousow to krátce zvažil. „Nebude třeba.“

„V pořádku. Pošlu portákům data.“

„Moc děkuji. Drž nad námi své vševídnoucí oko i nadále,“ pouklonil se Milejt. Došli se ustrojit. Saadik si vzal svůj osvědčený bojový oblek a Kalabbi se ozdobila skvělou uniformou, kterou pro ni Jahodka už předtím nechala přichystat. Stejně komponovaný oděv dostal i Kens 03. Všichni společně se pak vydali do teleportové sekce.

„Věrmostaslas! Zaměříte nás tam?“ vrazili do výsadečkového oddělení.

„Věrmostaslas. Horizontálně bez problémů. Výškově si možná trochu skočíte, přece jen z geostacionáru je to pro naši vysloužilou mašinku trochu dál než obvykle. Ale bude to v pohodě,“ opáčil přenosový náčelník Zgrmtrejt. „Budeš chtít doprovod, jak se na saadika sluší?“

Orazebousow zavrtěl hlavou. „Prozatím ne. Nevím, co čeho jdu, tak nechci budit pozornost.“

„Tak vezměte značky.“

„Můžeme,“ řekl Hadronář za všechny, když se postavili na vyhrazená místa určená k teleportu.

„Takže tři, dva, jedna, skok,“ odpočítal to klidně Zgrmtrejt.

„Hopla!“ podotkl mimoděk rytíř, protože je teleport opravdu přenesl kousek nad podlahu sálu v paláci sídelního města Maraje. Kens rozdíl několika centimetrů zvládl bez potíží, Kalabbi s naprostou noblesou.

V místě, kde se ocitli, zrovna vládl pozdní večer, ale sál by byl temný i bez toho, protože vysoká okna zakrývaly dlouhé zatažené závěsy.

Milejt se podíval na skupinku a rázem viděl, že není , kde plánoval být. Kolem stolu s různými papíry a několika svícný stál sice shluk osob, ale žádná z nich nebyla královna. No nevadí.

„Nebešťan!“ vyjekl jeden přistoující v modrém zdobeném plášti, ale vůbec to neznělo přívětivě, spíš vylekaně. Mezi přítomnými Milejt poznal knížete Fortaboje z Bludikrumu. Ten udělal rukou jakési lehké uklidňující gesto, a popošel trojici vstříc.

„Vítej zpět, vzácný hosti z oblohy,“ uklonil se poněkud. „Čemu vděčíme za to potěšení tě opět spatřit?“

„Změně situace. Prosím doved' mě za královnou, kníže.“

„Ó, bude mi nejvyšším potěšením!“ Zamával rukou ve vzduchu, možná to bylo jakési dvorné gesto. „Pojď laskavě se mnou!“

Vykročili, sledováni upřenými pohledy ostatních mužů. Jejich tváře jsou příliš napjaté, než aby to odpovídalo mému návratu, pomyslel si rytíř. Vpadl jsem do něčeho, co mělo být utajeno? A proč míříme do rohu místo ke dveřím?

„Možná by bylo vhodnější ubírat se boční chodbou, mimo hlavní pozornost,“ navrhl kníže, popošel ke stěně a skutečně v rohu otevřel tajné dveře, „aby bylo Její Veličenstvo první, kdo se o tobě dozví...“

„Nemám nic proti,“ svolil saadik.

„Její Veličenstvo bude nepochybně velmi potěšeno tvým příchodem,“ hovořil kníže nezávazně, zatímco kráčeli neširokým, různě členitým koridorem. „Daleká cesta? Obtížná?“

„Obtížná přiměřeně, ale daleká rozhodně,“ pousmál se saadik. „Vzdálenosti ve světě nad oblohou jsou opravdu trochu...“

Nedopověděl, protože mu Kalabbi znenadání plnou silou šklubla za ruku směrem dozadu: „Stůj!“ vykřikla varovně.

Nečekaný podnět opět provedl to, co už jednou – spustil rytířovy reflexy. Doslova bleskově zastavil spolu s půlotočkou, a neviditelný záměrný bod zbraně integrované v brnění se neomylně usadil na hlavě kočky. Ale to už Orazebousow rozpoznal situaci a zastavil se.

„Kal...“ zašeptal vyčítavě. „Víš, že mi tohle nemáš dělat...“

Ale výraz dívky byl odhodlaný. „Krok ke mně. Nic jiného. Udělej to,“ řekla naléhavě. Užila unilang, aby měla jistotu, že jí nikdo jiný nerozumí.

„No dobře.“ Vrátil se o krok zpět. „A důvod?“

„V chodbě je nástražný systém,“ řekla už zdejší řečí.

„Cože?!“ užasl kníže. „Kde?!“

„Tady,“ ukázala na podlahu, tvořenou příčnými dřevěnými segmenty.

„Opravdu? Nic nevidím,“ konzultoval Milejt svůj pohled s údajem příručního detektoru kovů, který měl také jako součást svého oděvu.

„Tenhle dílec. Když na něj šlápněš, něco to asi udělá!“

Malý okamžik bylo napjaté ticho. Pak si kníže odkašlal.

„Milá ehm... pobočnice,“ ušklíbl se přezíravě, „dovolím si nesouhlasit. Možná sis nevšimla, ale přes tuhle dlaždici jsem zrovna přešel já, a jak vidno, nic se nestalo. Asi je jen trochu rozviklaná. Patrně na sebe chceš také upozornit, ale tohle není nejlepší způsob!“ Znovu se pouklonil. „Můžeme už pokračovat?“

„Tak na to stoupni znovu!“ vykřikla Kalabbi a postavila se před Hadronáře tak, aby mu překážela v pohybu vpřed.

Tvář knížete zkameněla. „Nevšiml jsem si, že bys mi mohla rozkazovat, slečinko. A neměla bys při hovoru se mnou vícrát užívat tón, který jsem zrovna slyšel!“ dodal výrazně ostřeji.

„Neřešme to,“ zasáhl Orazebousow. „Prostě to překročím a vy také.“

„Slovo mužel!“ učinil kníže uznalé gesto. „Má noha na té parketě před okamžikem stála. Nemá cenu zabývat se výmysly. Pokračujme.“

Jenže vtom kočkina vyrazila. Přímou vedle u stěny stál umělecky prolamovaný skříňový podstavec, na němž byla umístěna mohutná zdobená váza. S rychlostí a obratností, příslovečnou své rase, na něj Kalabbi vyskočila, opřela se do keramiky a shodila těžkou vázu přímo na kontroverzní místo. Do třesku rozbité keramiky se náhle ozvalo silné prásknutí a z opačné strany, skrz tence zaslepený otvor, se vymrštilo masivní čistě dřevěné kopí. Prolétlo napříč chodbou a zaseklo se hluboko do protějšího intarzovaného obložení!

„Tak už mi věříš?!“ vykřikla.

Záměrná značka Milejtovy zbraně se usadila pro změnu na čele knížete. „Jistě mi dáš za pravdu, že tohle docela mění situaci!“

„Znám tenhle typ pastí!“ vykládala mezitím Kalabbi unilangem. „Je dvoustupňový. První došlápnutí ho odjistí a druhé spustí. Tohle se dělá přesně pro takové případy jako jsme my, kdy je třeba zabít někoho, před nímž jde buď vůdce nebo stráž. Slyšela jsem ten mechanismus pod podlahou naprosto jasně!“

„Děkuji, zachránila jsi mě,“ pohládl ji Orazebousow, ačkoli by takový útok pro jeho služební supertechnický oděv, komponovaný do podoby tradičního brnění, nebyl žádnou vážnou hrozbou. „Takže se...“

Ani nedopověděl, protože se v chodbě znenadání počaly objevovat hbité tmavě oděné postavy, všelijak zvláštěně skákající po podlaze i po stěnách. Rytíř nevzrušeně aktivoval i záložní

zbraň, ale hned rozpoznal, že nejde o útok, spíše o obsazení operačního prostoru.

Jedna postava skočila kousek před něj. „Nedělej ani krok, vzácný hosti z oblohy,“ řekla tvář, skrytá pod tmavou rouškou. „Cizím zlým úmyslem se nacházíš v chodbě plné pastí. Já jsem Terchingen, náčelník tajné policie jejího Veličenstva. Zvěst o tvém příchodu právě dorazila k jejím uším a vyslala nás abychom tě k ní bezpečně doprovodili. Zdá se,“ zavadil očima o oštěp, „že jsme se opozdili, za což se hluboce omlouvám. Pakliže bys za toto naše selhání žádal mou hlavu, vezmi si ji třeba hned tady na místě.“

To znělo docela věrohodně, takže Hadronář řekl: „Myslím, že jednoho pokusu o zabití bylo na dnešní večer až dost.“ Neměl sice proč věřit ani těmto lidem, ale ke královně se prostě potřeboval dostat. „Veď mě, náčelníku.“

Černě maskovaný velitel pootočil hlavu ke knížeti. Ten stál zády ke stěně a jeho tvář jasně vypovídala o vzteku, že mu jeho plán nevyšel. Rukou pevně svíral jílec svého meče, jako by se chtěl bít.

„Opravdu si myslíš, že to má smysl, kníže?“ pravil Terchingen klidně.

Fortaboj chvílku supěl, ale sám viděl, že proti skupině speciálně školených zabijáků nemá šanci, a pustil zbraň. Tajní strážci ho obratně spoutali a vyvedli je zkratkou zpět do hlavní chodby. Milejt zjistil, že se náhle stal chráněnou osobou. Krom kordónu tmavých postav, který se kolem něj držel, šla dva kroky před ním i Kalabbi, ostražitě naslouchající a blýskající očkami na všechny strany.

Když vkročili do sálu, ozářeného mnoha prostými světly, královna sestoupila po stupních z trůnu dokonce až na podlahu, aby je přivítala. „Pokud mají nebešťané zvyk přicházet přesně

včas, pak jste mu dostáli dokonale,“ pronesla vyrovnaným hlasem, když jí složili poklonu.

Nato pověsila štítivý pohled na knížete. „Dejte ho zatím pod zámek, tak jako ty ostatní.“

Obrátila se napůl k trůnu, odkud právě zvolna sestupoval nějaký šedovlasý monarcha s jinou vznešenou osobou, kteří dosud seděli v křeslech na nižším stupni. „Dovol abych ti představila mé královské rodiče. Král otec Kortizar, královna matka Norzilia.“

„Je mi ctí vás poznat,“ kývl uctivě Orazebousow a ihned vycítil, že toto seznámení nemá jen obvyklý společenský důvod.

„Totéž pro nás, vzácný návštěvníku z oblohy,“ odvětil starý král, ale královna popošla ještě o něco blíže. „S prominutím,“ pravila tiše. „Jakou zprávu...“

„...matko!“ zasáhla důrazně královna Marajkine, ale vládkyně na výminku se nenechala zastavit. „Jakou zprávu nám přinášíš o velké kulaté nelidské hrozbě, ó muži z hvězd?“

Orazebousowa v tu chvíli zamrazilo, jak ještě nikdy, neboť při minulém setkání se mu Marajkine zmínila i o zvláštním doporučení své matky. Tak tohle bylo nové překvapení! Královna musela mít na mysli mikroplanetu Neúprosnou! Jak se o ní mohla dozvědět? Je telepatka, nebo má nějaké jasnozřivé nadání?

„Pokud jsem dobře pochopil otázku, odpověď zní, že je mimo zdejší svět, a nejspíše to tak už zůstane...“ pravil opatrně.

Ve tváři královny se rozprostřela jasná úleva a věnovala významný pohled své dceři. Ta udržela nehybný výraz, ale bylo jasné, že mezi nimi na toto téma dříve proběhl nesouhlasný hovor.

Marajkine se rozhodla učinit nepřehledné situaci přítrž. Provedla vznešeně rozmáchlé gesto. „Všechno další ruším a promluvím si s hosty v ústraní. Modrý salónek.“

*

16 – Opět Zoroganda

„Posaďme se, jako posledně,“ pravila královna na úvod, když se ocitli ve známém místě. Tentokrát se Kalabbi nekrčila v rohu jako minule. Seděla hrdě u stolku na zdobené židli jako ostatní. Královna sklouzla očima po jejím hvězdném oděvu a bylo znát, že vzala na vědomí proměnu bezvýznamné zlodějky v oficiální diplomatku.

Naznačila lehce omluvné gesto. „Promiň prosím mé matce. Občas se jí stírá hranice mezi světem a jejími představami.“

„Rád jsem rozptýlil obavu královny matky,“ opáčil saadik. „Tím spíše, že měla velice reálný základ...“

„To mi došlo,“ poznamenala královna šeptem. Pak, jako by ze sebe násilím setřásla nepohodlné myšlenky, zvedla hlavu. „Ani nemohu vyjádřit, jak moc jsem si přála tvůj návrat, hikotači z oblohy,“ otevřela řeč. „Ale vrátil ses do napjaté doby. Kde je tvůj létající chrám? Mám totiž dojem, že by nám mohl velice pomoci.“

„Královno, dovol mi nejprve představit mé společníky. Kalabbi už znáš, ale nyní je jardimka, neboli má tajemnice. Druhým pobočníkem mi je sekretář Kens. Nerač se divit - není sice tak docela člověk, ale jeho věrnost a spolehlivost je nezlomná. V této sestavě bychom se tu měli nějaký čas zdržet.“

Nuže, situace ve světech nad oblohou byla ještě o něco divočejší, než jsem očekával, a skutečně se týkala nelidské hrozby, která byla již zmíněna. Ale události pro mě dopadly nakonec dobře. Setkal jsem se s vyššími zástupci řádu a vracím se jako saadik, tedy vyslanec, pro celou vaši planetu. Nahoře dostala jméno Zoroganda, což vyjadřuje úctu bytostí nad oblohou k vašemu původu.

Můj malý poškozený chrám zůstal v naší říši, ale přivedl jsem zpět něco hodně silnějšího. Zatím to zůstává velice vysoko v obloze, ale může působit výrazným vlivem kdekoli na světě. Takže pokud nastane nutnost demonstrovat naši moc, máme čím.“

Královna jim věnovala blahosklonný úsměv. „Blahopřeji ke jmenování, saadiku, vážení tajemníci. Věřím že budeme skvěle spolupracovat.“

„To je i můj náhled, královno.“

Maličko důrazněji zvedla prst. „Ještě jedna věc. Jako výraz mé vstřícnosti vám předkládám tento návrh: dokážete-li to, odložme pro chvíli, kdy budeme v soukromí, všechny ty nudné formality. Ano?“

„Velmi rád,“ přitakal Hadronář. „Budeme opět o krůček blíže zvyklostem, které panují nad oblohou.“

„A které bychom mohli postupně přijmout i my,“ dodala královna. „Domluveno. Milý Orazebousowe, nyní seznámím tebe i tvé pobočníky s tím, co tu probíhá.“

Tvá skvělá intervence v Uparském průmysku dopadla úplně jinak, než jsme čekali. Místo toho, aby se Jainkut zalekl, on se přímo vyděsil. Spěšně obeslal všechny okolní vládce, což je Zbuřgněv na severu, a Zubikel na jihozápadě. Už zmíněný Jainkut tuto trojici doplňuje.

Všichni si uvědomili, že pokud mi bude pomáhat mocnost nad oblohou, je po jejich plánech veta. Takže padlo bleskové rozhodnutí mě odstranit dříve, než se vrátíš.

Má likvidace probíhá dvěma způsoby.

Možná sis při svém příchodu všiml vojsk, která jsou v mé zemi. Jsme v početní nevýhodě, ale projevil se efekt zúžení fronty. Když byla má vojska zatlačena blíž k centru země, zhoustla obrana a nakonec jsme nepřátele zastavili. Je to

samozřejmě dočasný efekt, který náporu zvenčí dlouho neodolá, protože jak jistě víš, zmíněné pravidlo pracuje ve své druhé fázi i pro útočníky. Naštěstí se ukazuje, že jejich vojáci nehoří touhou krváčet na našich obranných liniích. Ovšem nepřátelští velitelé je ženou na jatka bez milosti, a takovému tlaku zanedlouho podlehneme. Králové potřebují zvítězit a svrhnout mě rychle - hrají o čas, než se vrátíš.

Druhou frontou mého zničení měl být palácový převrat, který připravoval kníže Fortaboj s několika spiklenci. Díky své tajné službě jsem o nich ale věděla, jen jsem čekala, až dokončí poradou, abych se prostřednictvím tajných špehů dozvěděla, co naši soupeři plánují.

Vpadl jsi do nejlepšího, a kníže se tě operativně rozhodl zabít. Všichni tě totiž stále považují za ojedinělý a osamělý element. Za tvé mrtvé tělo by jistě od králů dostal vynikající odměnu. Od té chvíle už to znáš sám.

Takže, ačkoli je to poněkud neuctivé, mé přivítání obsahuje kardinální otázku: dokážeš, a... budeš chtít, mi nějak pomoci?“

Všechno se vším souvisí a všechno je jinak, pomyslel si trpce Hadronář. Takhle to obvykle dopadá, když se cizinec pokusí vložit do záležitostí domorodců. Zprvu úspěch, který se následně zvrhne v něco horšího. Jenže od té chvíle už nemůže stát bokem. Za důsledky svých zásahů nese určitou zodpovědnost.

„Rozhodně ano, Marajkine,“ užil přímo její jméno. Kalabbi bezmála nadskočila leknutím, ale královna se jen souhlasně pousmála. Najít konečně někoho souměřitelného, kdo by současně nebyl hrozbou, a zahodit všechna pravidla, pro ni muselo být určitým způsobem osvobozující. „Když už jsme se rozhodli vstoupit do vašeho světa, nemůžeme stát a dívat se. Neodkladně s tím něco provedeme.“ Vtom se maličko zamyslel

a dodal: „Neber to prosím tě nelibě - na chvíli se vzdálíme. Než se to stane, mohu zase já mít na tebe jednu prosbu?“

„Jistě, povídej.“

„Nechala bys najít Desbryka?“

„Toho malého stigmatizovaného otrhance, který tě provázel předtím? S radostí,“ kývla ochotně. „Vyzvu svou tajnou službu neprodleně. Mimochodem...“ její hezká tvář na sebe vzala zajímavý výraz, „tvá přání mohou být i odvážnější. Mnohem odvážnější...“

Udělal malou pomlčku, aby dal najevo že pochopil poselství skryté v řeči. „Nesmírně si toho vážím, Marajkine. A dost možná na ně i dojde. Nyní mě a mé pobočníky však omluv.“

Přenos zpět na Vergmirant proběhl naprosto bez problémů.

„Jakto, že cestou zpátky to nedrncá?“ podivil se rytíř, když se všichni ocitli na palubě křižníku.

„Protože tu nespíme, chlapče,“ řekl Zgrmtrejt vlídně. „Mezitím co sis odbýval svůj výlet, jsme vylepšili stabilizaci a zpřesnili odpočty, takže jsme odchylku stlačili na pár milimetrů.“

„Vy jste prostě úžasná posádka!“ uklonil se uznale a chvátal do velína. Cestou si užíval přechod z dolejšího prostředí, plného cizích vůní a pachů, do důvěrné atmosféry kosmolodi.

„Copak, milý saadiku?“ uvítal ho kapitán úsměvem. „Něco sis tu zapomněl, žes tak rychle zpátky?“

„Zvažuji silovou intervenci,“ řekl Milejt. „Mohu tě poprosit o osobní spolupráci?“

Vladbuf naznačil mírně nesouhlasné gesto. „Nechci se vracet do planetární politiky ani jako poradce. Jsem tu se svou lodí coby nástroj. Je to tvoje hřiště, příteli...“

Orazebousow pochopil, že si bývalý hvězdný regent nehodlá komplikovat svůj klid tím, že by na sebe znovu bral tíhu mocenských rozhodnutí. „Rozumím. Takže jen konzultaci?“

„Ano. Jak určitě sám víš, scénářů vstupu na dosud nenivelovanou planetu je samosebou více. Už jsi nějakým začal, tak to nekomplikuj a prostě sleduj jeho směr v politice... i mimo ni.“

„Dobře, to mám v úmyslu. Jen jsem si říkal, jestli třeba nemáš nějaké šikovné doporučení.“

„Jsi teď na Zorogandě projekcí celého našeho řádu. A doporučení už znáš dávno: věrmostalas.“

Milejt jen kývl. Je skvělé, když se s pravidly řádu zachází rozvážně. V myšlenkách si načrtl hlavní body své další činnosti. „Výhledově asi budu potřebovat někoho teleportovat, a patrně se mi hodí lokální palba,“ upřesnil.

„Jsme kdykoli k dispozici,“ ujistil ho kapitán.

„Už je hotovo,“ řekl Milejt prostě, když se nechali teleportovat zpátky do paláce. Tentokrát už to bylo skutečně přesně.

„Nesmírně zajímavé! Děláte to takhle běžně?“ zajímala se královna.

„Ano, s pomocí takřečeného teleportu je to náš způsob, jak se rychle a snadno dostat z místa na místo. Když je přenášeny objekt malý, jde to i na krátké vzdálenosti.“

„Pozoruhodné! A... můžete přitom někoho vzít s sebou?“

„To by nebyl problém...“ pousmál se a královna reagovala stejně. Milejt jasně cítil, že mají stejný nápad. Obratnost jejího myšlení ho velmi potěšila. Super!

Marajkine ale vychovaně ovládla malý projev radosti a upřela na něj zvláštní pohled. „Pojď se mnou...“

Nechal tedy své pobočníky v salónku a následoval vládkyni malými dveřmi ven, na úzký balkónový ochoz, hrazený kamenným zábradlím. Venku se mezitím úplně setmělo. Ovanula je vůně jarního večera. Nesčetné nízké komíny malebně zamořovaly zdejší vzduch šedým dýmem, který vlál nad městem

jak originální vzdušná srst. Do scénérie zněl zvláštní zvuk, podobající se šustění nespočtu ostrých hmyzích nožiček. Městská populace se, tak jako každý večer, věnovala oblíbené zábavě - škrábání drápků.

Dole pod závojem kouře žlutě a mihotavě zářila městská okna, uliční lampy a železné koše s ohni, jež užívaly hlídky na městských hradbách. Ovšem i temné kopce v dálce byly hustě kropenaté ohničky vojenských oddílů, jež mířily k hranicím.

Přistoupila k zábradlí a zahleděla se do usínající scénérie.

„Jak zvláštní klid, že?“ podotkla tiše. „Dnešní krveprolití skončilo. A celý tenhle temný kraj čeká s příštím ránem nové. Vidíš ty ohně vzadu? Kolem nich teď sedí lidé, kteří neví zda přežijí další dny. Zlé je, že si to nevybrali dobrovolně. Jdou dělat to, co je osud donutil – bojovat a zabíjet. A také trpět a umírat. A proč vlastně? Protože si někdo usmyslel vzít jedné královně její zemi?“ Tichounce povzdychla. „Tenhle neveselý svět přímo bytostně potřebuje pevnou ruku, která by mu nedovolila příliš vybočit ze správné cesty.“ Otočila k němu hlavu. „Máš takovou...?“

Saadik musel v duchu velice ocenit královnin přístup. Neškemrala o pomoc pro sebe; toužila napravit celý zdejší svět. Viděla, co je špatně, ale okolnosti ji nutily dělat to samé. Zvolna přikývl. „Ruku mám pevnou dostatečně. Potíž bude v tom, rozpoznat která cesta je ta správná...“

„Tuto neřešitelnou otázku si ale můžeme položit až po vítězství, je tak?“ namítla zlehouchka.

„Bezpochyby. Mohl bych bez ohledu na to, zda je den či noc, ohněm a hromem vyhladit nepřátelské armády do posledního muže. Ale neudělám to.“

Královna mimoděk zadržela dech, protože mezi jiným, co od matky slyšela, bylo i to, že sice ve svých vizích vidí vítězství, ale

žádné potoky krve. Jenomže to přece nejde... ledaže by... „Ne? Proč ne?“ hlesla napůl bez dechu, napjatě čekající na odpověď.

„Právě z toho důvodu, který jsi zmínila. Kde by tři králové tak bleskově sehnali armádu, složenou z námezdních zabijáků? Způsob jakým napadli Maraj ukazuje na to, že nechali surovou soldatesku vtrhnout do ulic měst a obcí, a jejich mužské obyvatelstvo násilím nahnali do zbraně. Bylo by rmutné je zabíjet kvůli tomu, že je někdo donutil páchat zlo. Ne každý je tak rozumný, aby dokázal rozpoznat, že jde o špatné záměry, natož tak silný aby se jim i vzepřel.“

Královna ho sledovala ohromeným pohledem. „Z tvých slov mi úplně běhá mráz po zádech. Takhle uvažujete nahoře nad oblohou?“

„Podle možnosti ano. Budu potřebovat noc k tomu, abych našel, co se nám hodí, a co určitě plně souzní s tvými myšlenkami, jež jsem si dovolil z tvých slov vyčíst. A s úsvitem se postarám, aby nepřítel ztratil chuť na válčení. Mocní svým plánům rádi a velkoryse obětují životy, tedy pokud to nejsou jejich vlastní. Je třeba jim to trochu znechutit. To je, co obstarám já; ty zatím vyšli příkaz, aby tvé vojsko dál drželo pozice.“

„Ano,“ kývla, ale pak se pousmála zvláštním způsobem. „Neuvěřitelné,“ zašeptala.

„Opravdu?“

„Teď nemyslím tvůj velkolepý plán, který mě napadl stejně jako tebe. Žasnu, že někdo nařizuje Marajské královně, co má dělat, a ona místo aby ho nechala vyvěsit z hradeb, poslušně kýve hlavou...“

Usmál se. „Omlouvám se. Na chvíli jsem zapomněl, že rozmlouvám s Tvým Veličenstvem.“ Ale jeho hlas byl laskavý, nikoli omluvný.

„Nezmiňuj to,“ zašeptala. „Jste u vás všichni tak... rovní?“

„Přijde na to. Když si představíš mozaiku, tak v ní má každý dílek své jedinečné místo. Kupříkladu jedním takovým dílkem jsem byl i já. Víš co jsem dělal? Hlídal jsem úplně prázdné místo. A představ si, že jsem nejen nebyl sám, ale moje zdánlivě zcela zbytečná práce dopomohla uskutečnit plán, který – jak doufám – vbrzku skončí naším velkolepým vítězstvím. A obratem přicházím jako saadik pro celou planetu. Měl jsem se snad předtím mrzet, a teď se pyšnit? Smyslem mozaiky je společný obraz, nikoli roztržité střepy. Konám to, co ode mě náš řád právě potřebuje. Ale znovu prosím o prominutí. Připadá mi, že ti tu dělám kázání, což bych si nikdy nedovolil.“

„To nic,“ pousmála se. „Ráda poslouchám tvůj hlas, a těší mě že máme tolik názorů společných. Vychovali mě sice k tomu, abych dokázala stát sama proti všemu, co se vyskytne, ale je povzbuzující mít vedle sebe shodně smýšlejícího člověka. Obzvlášť ve chvíli, kdy se část mých dvořanů ukázala být zrádci.“

„Jak jsem ale viděl, umíš si zajistit bezpečnost dobře.“

„Zrovna to vyšlo. Příště nemusí.“ Otočila se přímo k němu. „Bylo by moc obtěžující, kdybych si přála abys byl... mým ochráncem?“ Udělala nepatrné dokreslující gesto. „Pro tuto noc...“ A po přesně vypočítané pomlce tiše dodala: „...případně pro všechny ostatní...?“

Ach jo Tjuí, pomyslel si Orazebousow s uspokojením. Bylo to snadnější než jsme oba původně čekali.

*

17 – Podzemní sněm

Jeho Veličenstvo říšský král Zubikel se nevyspal moc dobře. Uprostřed plesu, který pořádal na počest svého vítězího generála Blisoumence, ho naléhavě poprosil o audienci dvorní astrolog, a nenesl žádné dobré zprávy. Na obloze se objevila nikdy nevidaná hvězda, a na rozdíl od ostatních se nehýbe! Výklad nového jevu pochopitelně chyběl.

Ale Zubikelovi hned v mysli cinkla myšlenka na návštěvu z nebes, která se nedávno odehrála vedle u té zpropadené Marajkine. Co když se nebeštan chystá vrátit?!

Zmítán pochybnostmi, vrtěl se na svém loži až do rána. Nezbyde než nařídit furiózní útok, rozhodl se nakonec. Tu ženskou je nezbytné zadupat do bahna dříve, než by si mohla vyškemrat pomoc z oblohy a odvrátit svou zkázu!

Když ho služebnictvo ustrojilo, všechny vyhnal a ještě na chvíli se postavil u okna ložnice. Bude potřeba zrekvírovat další odvedence. Útok bez ohledu na ztráty by ho mohl oslabit, a toho by Zbuřgněv a Jainkut, dnešní spojenci, mohli snadno využít.

Nic takového, pánové, ušklíbl se sám pro sebe. Já získám největší podíl Maraje a já budu mít hlavní hlas v naší trojici!

Jenže vtom, ačkoli stál v uzavřené místnosti, ho znenadání ovanul poryv větru a přímo za ním se ozval neslýchaně chladný hlas: „Král Zubikel, předpokládám.“

Naprosto šokovaně se obrátil. Nejen že se nikdo neodvážil ho takto oslovit, ale nebylo myslitelné, aby se k němu kdokoli tak skrytě přiblížil! Jenže to, co viděl, ho úplně proměnilo v kamennou sochu. Hned proti němu stála postava v nevidaném úboru, jejíž tvář, ač esteticky plně vyhovující, byla nějakým děsivým způsobem vnitřně neživá.

„Co ty jsi zač?!“ hlesl staženým hrdlem.

„Tvůj průvodce. Pojďme.“ Rychlým pohybem zavěsil králi cosi divného kolem krku - a Zubikelova ložnice se mžikem oka proměnila v temnou, vlhkostí a dýmem páchnoucí kobku!

„A máme je všechny pohromadě,“ oznámil Kens 03, který ve vzorné spolupráci s Vergmirantem jako posledního teleportově doručil právě krále Zubikela. Uvolněně mu sundal z krku teleportovou značku, díky které byl precizně přemístěn. Šokovaný král si mezitím uvědomil, že pár kroků před ním stojí stejně konsternovaný Jainkut a Zbuřněv.

„Vaše Veličenstva?!“ vyjekl.

„Jsme obětí zlých kouzel!“ zalamentoval Jainkut. Ten dokonce nebyl ani ustrojen, měl na sobě řasenou noční košili až na zem, a byl bos.

„Tak jsme se tu všichni krásně sešli,“ ozval se hlas, který by si králové přáli raději nikdy neslyšet, a královna Marajkine vešla osobně do kobky.

„Co to má znamenat!“ vykřikl rozhorleně Jainkut.

„Přesně to, co vidíš,“ opáčila. „Dobře mě poslouvejte. Tohle je váš nový příbytek, jehož budete hosty tak dlouho, dokud veškerá vaše vojska neopustí mou zemi a všechny škody nebudou odstraněny nebo plně nahrazeny. Uznávám, že je tento pokoj poněkud nezdobný a nevytopený, ale zase vás tu ve vašem hlubokém rozjímání nebudou rozptylovat takové otravné věci jako vítr a slunce,“ dodala vznešeně ale s jasně citelnou jedovatostí.

„Ty nás tu chceš věznit?!“ vyjekl nevěříčně Jainkut.

„Skvělý postřeh, ale vězením bych to nenazvala. Už jsem zveřejnila, že vás hostím na mém sídle. Tedy, spíš maličko pod ním, ale to je zanedbatelný detail, ne? Zanedlouho k vám přijdou vaši vyslanci. Je jen na vás, jak vhodné a důrazné jim dáte instrukce, aby splnili vše, co jsem vám řekla na počátku, čímž si

vykoupíte volnost. Nakonec, aby si nikdo nemohl stěžovat na nedostatek péče a pozornosti ve zdejším prostředí, a též jako vhodnou motivaci, jsem vám objednala... inu, pravidelné masáže.“ Vyloženě potměšile se pouklonila. „Ó, vašich díky mi netřeba.“

V kobce se rozhostilo napjaté ticho, rušené jen poprskáváním loučí.

„Cos to řekla?!“ zasyčel Zbuřněv nevěřícně. „Ty se odvažuješ hrozit násilím králům?!“ rozeřval se. „My jsme nedotknutelní, ty ubohá nicko, ty kreaturo z omylem ohoblovaného trůnu!“

Královna Marajkine zlehka pohodila hlavou. „Nehrozím. Já to dokonce udělám. Doted' kvůli vám trpělo plno nevinných lidí. Bude velmi podnětné, abyste s nimi jejich osud aspoň náznakem sdíleli.“

Zbuřněvovi se podlily oči krví. „Ty zpropadená-!“ zařval a pokusil se královnu napadnout holýma rukama. Něco se mu ale mihlo pod nohama a král se nedobrovolně a značně nedůstojně položil na kamennou podlahu. Že to nebyl moc řízený pohyb, dosvědčovalo jeho bolestné zaklení, jak sebou upřímně práskl. Kalabbi, která byla autorkou podražení jeho nohou, se mu obratně vyhoupla na záda a přiložila malou, ale nebezpečně vypadající dýku k jeho krku.

„Kroť svou slovutnou prchlivost, králi,“ pousmála se Marajkine. „Máš co dělat s jardičkou ze světa nad oblohou, a tu naše zákony nezajímají. Takže pozor. Pokud se na ni budeš moc mračit, možná ti uřízne hlavu a nasadí nějakou lepší. Třeba z prašivého psa.“

„Slezzz zzzz mmmě,“ drtil Zbuřněv vztekle přes zatnuté zuby. „Hrome, co to děláš! Přestaň!“ dodal vzápětí vylekaně, protože tlak čepele na krku trochu zesílil.

„Právě jsi dostal odpověď na nevyslovenou otázku, jak moc máš věřit mým slovům,“ objasnila mu královna. „Vzácná jardimko, byla bys tak laskava a počkala s tím řezáním ještě chvílku?“ usmála se na Kalabbi. Když se potlučený Zbuřgněv aspoň posadil, udělala varovné gesto. „Pokud by někoho z vás napadla jakákoli levárna... tak můj vzácný spojenec, saadik Orazebousow z nepředstavitelně mocné říše nad oblohou, vezme řešení do vlastních rukou a pak si buďte jisti, že už nebudete mít ani kam se vracet, ani komu vládnout.“

Milejt symbolicky udeřil obrněnou pěstí na prsní plát svého kosmického brnění. Byl to impozantní zvuk, který zarezonoval mrazivou ozvěnou pod nízkým kamenným stropem.

„Ale to je přece-“ zaječel Zubikel, ale ani nedopověděl, protože královna už se odvrátila a bez zájmu opustila kobku i se svým průvodem. Stráže zabouchly dveře a králové zůstali sami se svým zděšením i vztekem.

„Co to bylo za kouzla? Teď jsme vyřízeni!“ vyjekl Jainkut. Chlad z kamenné podlahy se mu už zakusoval do bosých nohou.

„Tos řekl novinu!“ zaskřípal zuby Zbuřgněv a s hekáním vstal. „Zjistíme, jak odtud pryč!“ Jenže obličeje druhých králů zrcadlily jasnou beznaděj.

„Ty louče za chvíli dohoří...“ poznamenal mimoděk Zubikel.

„Chm! Chamrad' marajská!“ odplivl si Zbuřgněv, došel k masívním dveřím a zabušil na ně pěstí. „Hej vy tam! Doneste aspoň nějaké louče, proklatici!“

Jenže žádná odpověď nepřišla.

„To tu snad budeme potmě?!“ zasténal Jainkut.

Zbuřgněv přiložil ucho k okovanému trámu. „Pšt!“ udělal ostře. Zdálo se mu, že na druhé straně něco slyší. Jakési kroky,

a teď snad i tlumený hovor. Pak ovšem uslyšel zvuk, při kterém mu mimoděk spadla čelist.

Zkusmé švihnutí silné rákosky.

*

18 – Barevný podzim

Propuštění Jeho Veličenstva Zbuřněva, jako posledního ze zajatých králů, proběhlo na první pohled dobře. Uctivé poselstvo doneslo drahé oděvy, vzácné masti a dokonce nevelkou zlacenou kád', kde se dvě mlčenlivé lazebnice pokusily znatelně vyhublého krále s výrazně rudofialovým zadkem zbavit aspoň největší špíny, kterou se za půl roku svého pobytu v podzemním resortu stačil pokrýt.

Nikdo se s ním ale nepřišel loučit; společnost mu dělaly pouze plně korektní, ale ledově odtažitě Marajské strážce. I král se tvářil kamenně, ale z každé jeho vrásky číselo temná zuřivost. Zbyl v kobce poslední, protože pořád nechtěl připustit, že nemá jinou šanci než sklonit hlavu a poslechnout. Čas osamění, poněkud neveselé prostředí v němž pobýval, a hlavně pravidelně se opakující potupné a bolestivé rákoskové masáže ho nakonec donutily vzdát se odporu.

Nejen skutečnost, že byl poražen, ale hlavně neuvěřitelná potupa, že si někdo dovolil na něj vztáhnout ruku, ho během půl roku naplnila nevýslovnou nenávistí. I když už musel se skřípěním zubů kapitulovat, tak si aspoň závěr svého zajetí zpestřoval plánováním pomsty, a také přípravou proslovu, který vmete Marajské královně do tváře.

Ted', když už probíhalo jeho propouštění, by to všechno rád na někoho vyřval, leč... nebylo na koho. Přece se nebude ponižovat a diskutovat s obyčejným služebnictvem!

Jenže, jak si ihned všiml, nedorazil ani jeho první kancléř lord Chrumnel. Patrně má plno práce se správou opuštěné říše, napadlo ho. Ale teď bude všechno jinak. Zbuřněv se bezmála třásl nedočkavostí, aby už začal provádět svou odplatu. Když byl ve skromných nosítkách (chodby ve skále nebyly zrovna moc

veliké) kymácivě nesen ven, zatíнал ruce v pěst, aby se mu netřásly! Tohle si Marajkine neměla dovolit! Její trest musí být takový, aby děsil ještě deset příštích pokolení!

Zbuřněv si představoval, že po svém propuštění odjede z Marajské metropole v plné slávě, proto ho zaráželo, jak chudý doprovod si pro něj přišel. Pokud se někde pohybuje sám král, musí být vztyčené prapory, lesknout se ozbrojenci a všichni v dohledu mají poníženě padat na tvář a provolávat slávu! Jenže nikdo mu vlastně nevěnoval pozornost. Hradní personál ho míjel víceméně bez zájmu. Dokonce i nosítkům se ulomilo jedno držadlo a byl hanebně vyklopen na zem! Musel tedy po svých. Zbuřněvovi se vařila krev, že kráčí po dlažbě jako kdejaký sprostý nádeník! Jenže i poté co vyšli z brány do městských ulic, lidé o něj nanejvýše zavádili pohledem, když ho potkávali cestou za svými záležitostmi.

Když ne jásot, tak aspoň nenávisť! Zbuřněv by uvítal i zástupy rozvášněných davů, které by mu hrozily pěstmi a proklínaly ho. I vzdor a neláska by byly jasným puncem jeho postavení. Jenže... nic. Nic!

Král skřípal zuby a hryzal si vousy. Proměna z vladaře v naprostou nulu ho žrala nevýslovným způsobem. Už teď jsi na cestě do nepředstavitelného pekla, zlořečená Marajkine!

Jenže divný šedivý stín se s králem táhl dál. Karavana, která ho čekala až před městskými hradbami, nebyla tak honosná, jak by se patřilo, a doprovod nejásal vůbec tak nadšeně, jak by měl.

Zatímco mu felčar nabízel různé povzbuzující přípravky, mířil jeho prostý kočár k půlnoční straně. Zbuřněvovu pozornost náhle upoutal jeden z kopců. Vypadal, jako kdyby do něj nějaký obr shora udeřil nesmírnou ohnivou pěstí. Podobal se mnohem víc nějaké sopce než jiným kopcům, jež byly kolem něj.

„Co je to tamhle?“ kývl z okna kočáru na velitele strážního doprovodu, který jel vedle.

„Vrch výstrahy, Vaše Veličenstvo,“ odvětil voják.

„Co to znamená?“

„Místo aby vyhubil cizí armády, demonstroval nebešťan po zadržení Tvého Veličenstva svou sílu rozbitím kopce. Vaše Veličenstvo se nemusí mrzet pro neúspěch – síle, která rázem smete horu, nikdo na světě nemůže odolat.“

„Neptal jsem se tě na tvoje názory!“ zařval Zbuřněv, ale uvnitř se mu všechno sevřelo leknutím. Nedokázal si představit nic, co by dokázalo způsobit takovou zkázu. To snad nemůže být pravda, opakoval si, ale jasně cítil, že se jeho válečné plány nezadržitelně hroutí. To nevádí! rozhodl se v novém návalu vzteku. Udělám to jako diverzní akci! Vyšlu utajené komando, nechám ji uprostřed noci vytáhnout rovnou z postele jak zajdu z pelechu a transportovat ji jako balík do pekla, které pro ni přichystám!

Pobyt v hostincích, kde se musel třikrát zastavit na nocleh, byl pro pyšného krále dalším utrpením. Dostal sice nejlepší jizbu, ale bydlel spolu s ostatním hluboce neurozeným lidem pod jednou střechou! Taková potupa! Když seděl v křesle a popíjel druhořadé nebo snad spíše až třetířadé víno, a z chodby slyšel halekání přiopilých formanů, skřípal zuby vzteky. Došel k závěru, že nezám, kterým byl celou cestu urážen, je určitě nařízen královnou, která ho chce co nejvíce potupit.

S nejvyšším napětím Zbuřněv překročil hranice do své země. Hned za závorou očekával skvostnou družinu, vysoké hodnostáře a velitele, spolu s odpovídajícím luxusem. Jenže... zase nic.

U sta hromů, nic!

„Co to má znamenat?!“ obořil se na velitele doprovodu. „Kde jsou všichni?!“

„Koho má Tvé Veličenstvo na mysli?“

„Koho?!“ zařval zuřivě. „Všechny! Král který se vrací do země nikomu nestojí ani za přivítání?!“

„Nechť Tvé Veličenstvo odpustí, situace se od jeho... hm, hostování u královny Marajkine, změnila,“ zněla zdrženlivá reakce.

„Jak změnila?!“

„S největším prominutím, Vaše Veličenstvo. Na tuto otázku nemám právo odpovědět...“ couval velitel.

„Čert tě vem!“ zahromoval Zbuřněv. „Všichni vpřed! Chci hned vědět, co se tu stalo!“

Průvod vyrazil, jako by mu hořelo za patami. Vozkové divoce hnali kočár po nerovných cestách a v duchu se chystali seskočit, jen co kočáru upadne nějaké kolo. Ale kupodivu se tak nestalo. Zato se stala jiná, mnohem horší věc.

„Sto dáblů!“ vykoukla náhle z okénka králova vztekem brunátná hlava. „Kam jste to zahnuli, vy tupci! Správná cesta vede přece doleva!“

Jenže livrejovaní kočí se ani neohlédli.

„Okamžitě stát!“ řval Zbuřněv, ale nikdo ho neposlouchal.

Ostře se obrátil na velitele stráže, který cválal podle kočáru. „Co to má znamenat?! Já jsem král, vy chátro! Jsem snad v rukou nějakých zrádných spiklenců nebo co?!“

„Uctivě prosím, nerač vyluzovat svůj hněv,“ opáčil velitel. „Na příkaz místodržícího lorda Chrumnela je Tvé Veličenstvo vezeno na hrad Trojlovník. Vše probíhá v pořádku.“

„V jakém pořádku, ty hnido nanicovatá!“ Král impulzivně otevřel dveře kočáru jako by chtěl vyskočit za jízdy. Jenže se stalo něco strašlivého. Velitel doprovodu, jedoucí vedle,

kopnutím nohy obuté do vysoké jezdecké boty dveře přirazil králi doslova před nose!

Zbuřněv na to pár vteřin zíral dočista zkamenělý. „Co sis to dovolil, ty z bahna pošlý zmetku! Nechám tě okamžitě pověsit!“ rozkřikl se Zbuřněv, ale ledová tvář velitele se ani nezachvěla.

„S prominutím,“ řekl neústupně. „Mám své rozkazy, které mi byly uloženy s patřičným důrazem. Uctivě prosím Tvé Veličenstvo, aby svým chováním nezavdalo příčinu, abych je musel uskutečnit!“

Král dopadl zpět do kočáru na ošoupanou sedačku úplně bez dechu. Tak tohle opravdu nečekal.

Jak řekl velitel doprovodu, situace se od jara skutečně změnila, a to hodně. Diplomaty, kteří přijeli jednat o podmínkách propuštění králů, pozvala královna na vyhlídku. Poté s Milejtovou pomocí předvedla sílu světa nad oblohou. Účinek útočné injektaže půl gramu antihmoty do nitra rozměrného kopce byl bombastický. Když pak krom jiného vyhlásila, že zajatce nepropustí, dokud nebudou mít sousední državy nové, přátelsky nakloněné vládce, nepadlo ani slovo námitek.

„Pro případ, že bychom zaznamenali byť jen pokus o nějakou nepravost z vaší strany, nejspíše by přišli vhod architekti, navrhující nový královský hrad, případně geometři vytyčující znovu celou, patřičně ohněm redukovanou, državu,“ naznačila s dechberoucí noblesou možnost, že by také po nepřátelských královských hradech či celých zemích mohla zůstat jen obrovitá spálená díra.

Ukázalo se, že šlechta dala přednost rozumu a životu před věrností a smrtí. Královské rodiny byly internovány na některém z odlehlých hradů, a zemští páni si zvolili nové vladaře.

Jak saadik Orazebousow správně předpokládal, změna silou shora by potřebovala neustále nějaký dohled a nařízení. Zato

změna zdola - tichá, nenápadná, zakořeněná v každodenním životě - měla mnohem větší sílu.

Stačilo několik výmluvných inovátorů, pár vylepšených nástrojů a trocha trpělivosti. Během půl roku se Maraj proměnila k nepoznání. V dílnách se znovu rozhořely výhně, trhy ožily barvami a lidé, kteří dřív jen přežívali, najednou začali budovat a hlavně - vydělávat.

Obchodní cesty se znovu otevřely, peníze začaly proudit všemi směry a noví vladaři rychle pochopili, že mír je výnosnější než válka. Čtyři propojené země se během krátké doby staly tak silným celkem, že si žádný soused netroufl ani pomyslet na útok. A staré feudální pořádky, zosobněné Zbuřněvem, Jainkudem a Zubikelem, se rozpadly jako prach pod nohama.

„To je změna!“ podotkla Marajkine, když stála v barvami hýřícím podzimním odpoledni s Milejtem na oblíbené terase a dívali se na město, které se znovu nadechlo. Všude kolem nich se třpytila světla dílen, trhů a domů — jako by i celá země začala zářit zevnitř. „Jsme jako šperk, obkroužený bezpečným prstencem. A díky klanu Hadronářů jde vše správným směrem.“

„Čím víc se nám bude dařit, tím více budeme mít povinností,“ upozornil, ale znělo to také spokojeně. Koneckonců, na skupině odlehlých ostrovů v jižním oceánu už kosmické rytířstvo budovalo mocnou základnu, která bude důležitým opěrným bodem v týlu Mechanicské zóny.

„Od toho na to jsme dva,“ přimhouřila nepatrně oko.

„Nejen,“ poohlédl se po Kalabbi a Desbrykovi, kterého našla královská tajná policie v nedobrému postavení.

Jak se kočounovi vedlo poté, co zůstal v Maraji?

Zprvu skvěle. Peníze z prodaných artefaktů mu otevřely dveře, o kterých se mu dřív ani nesnilo. Začal si žít jako pán, a díky získaným penězům se hodlal dostat mezi lépe

privilegované vrstvy. Jenže měšťané, mezi které se chtěl vetřít, ho přijali jen s úsměvem na oko. A když zjistili, odkud jeho bohatství pochází, udali ho kněžskému řádu. Ten byl navzdory královnině amnestii rozhodnut svatokrádežníka dopadnout a zlikvidovat. Takový zločin nesmí zůstat nepotrestán! Takže se skutečně splnila Milejtova slova, že po nešťastném zlodějíčkovi půjdou všichni. Sice ne oficiálně, ale skrytě, a tím zrádněji.

Od té chvíle začal hon. Ne otevřený - ten by byl příliš nápadný - ale tichý, vytrvalý a o to úpornější.

Místo aby si užíval získaného jmění, v důsledku štvance se Desbryk neustále pohyboval na útěku. Zkraje to bral jak výzvu: všem ukážu, jak jsou na mě krátcí! A opravdu to tak zpočátku vypadalo: díky svým kvalitám byl nepolapitelný jako mokrá úhoř. Leč jeho hra na schovávanou byla stejně předurčena k neúspěchu. Nezradily ho jeho síly, ale lidská věrolomnost.

Když jedné chudé rodině zaplatil za úkryt, myslel si, že získá na chvíli klid a ještě udělá dobrý skutek. Nepočítal, že milá a laskavá hospodyně poběží rovnou do chrámu pro odměnu, slíbenou za jeho prozrazení. A že tím podepíše rozsudek smrti nejen jemu, ale i sobě a svým dětem. Nedomyslela, že po činu, který byl v rozporu s královniným slovem, zákonitě nesměl zůstat ŽÁDNÝ svědek...

Královští ninjové ho našli doslova v poslední chvíli. Chrámoví vrahové už byli na cestě. Rodina přežila jen díky tomu, že Marajkině zasáhla rychle a tvrdě - a velekněze přinutila uznat, že její slovo platí víc než jejich staré zvyky. Teologičtí preláti sice nespokojeně brblali, ale po saadikově návratu a představení na Vrchu výstrahy jako zázrakem prozřeli a postavili se mladé královně oddaně po boku.

Když se vše konečně vysvětlilo, Desbryk a Kalabbi od léta tvořili diplomatické rozhraní mezi trůnem a tajnou policií. Byla to

zodpovědná funkce, kdy museli zvládat jak oficiální, tak ale i tajná pravidla mezi veřejně viditelným královským dvorem a neviditelnou tajnou službou.

Ironie osudu: zlodějíček, který celý život utíkal před zákonem, teď řídil udržování pořádku! A dělal to dobře, stejně jako Kalabbi.

„Čert tě vem, ty rytíři z hvězd,“ řekla Milejtovi krátce po svém marajském jmenování kočkina, „že sis místo mě vybral královnou.“ Tvářila se přitom jako bouřkový mrak, ale její oči ji zrazovaly - smály se, až to skoro jiskřilo. Milejt věděl, že to nemyslí vážně. Kdyby ano, neříkala by to s takovou okatou teatrálností.

„Neklesej na mysli, možná si mě jednou vezme. Ale řekl bych, že to díky Desovi nějak přežiješ, vid?“ opáčil ve stejném tónu.

„Myslím že ano,“ pousmála se už otevřeně. Pak se naklonila trochu blíž a přešla hlasem do tajné frekvence, o níž věděla že ji Milejt slyší. „Ale můžu za tebou někdy nenápadně přijít, vid' že jo?“

Milejt zachoval zcela neutrální výraz, jak se sluší a patří při vyjednávání neveřejných paktů. „Můžeš. Koneckonců od toho jsi náčelnice tajné služby - abys chodila tajně.“ Nakonec však velice nenápadně mrkl. „Ale Desbrykovi ani královně o tom říkat nebudeme...“

Kalabbi se zatvářila jako kočka, která právě objevila miskou se smetanou. „To jsem ani neměla v úmyslu,“ zapředla spokojeně. „Dokonce si na to vyčlením i neviditelné prostředky...“

„Moudré. Ale zdroje u mě máš otevřené neustále v jakékoli výši.“

„Děkuji. Ozvu se, pokud si nevystačím sama.“

„Také tajně.“

„No jak jinak asi!“ cukla vousky pobaveně. „Jsem přece náčelnice celé tajné sítě. Jsme všude a nikde, a já obzvlášť;

takže buď připraven: z každého stínu se na tebe mohou dívat mé oči.“

„Budu. Mé komnaty mají okna na západ. Nachystám extra měkké polštáře, kdyby si na ně nějaký večerní stín náhodou chtěl položit hlavu.“

Tiše zavrňela. „Za takových okolností ti přijdu podat neveřejnou zprávu o stavu království asi velice brzy...“

Od té doby mu Kal při každém oficiálním setkání dávala nepatrným kývnutím najevo nejen že je všechno v pořádku, ale že jejich malá tajná dohoda stále platí — a že ji rozhodně nehodlá nechat zapadnout prachem.

*

19 – Podzimní pavučina

Bylo to krátce po jednom z prvních společných zasedání, kdy se nový pořádek v Maraji teprve usazoval. Dvořané se rozcházeli, šeptali si, ukláněli se... a v tom víření barevných plášťů, šustění hedvábí i škrabání drápků se poprvé ocitly tváří v tvář dvě ženy, které měly v Milejtově životě zaujmout velmi odlišná, ale stejně pevná místa.

Kalabbi stála u sloupu, nenápadně elegantní v nové uniformě, ocas lehce zdvižený, uši nastražené. Jak měla ve zvyku, četla z tváří a gest šlechty každou nuanci, každou skrytou myšlenku. Byla to její profese - a byla v ní vynikající. Ačkoli jednání skončilo, přesto neodcházela. Vypadala jako kočka, která přesně ví, že vstoupila na území někoho jiného - a vůbec jí to nevadí.

Královna Marajkine, vznešeně opouštějící vládní sál, náhle malým gestem poslala svůj doprovod pryč a přiblížila se k ní s klidem, který byl vlastní jen lidem zvyklým vládnout. Její krok byl lehký, ale jistý. Když se zastavila, byla od Kal jen na délku natažené ruky.

„Takže jardimka... a velitelka mé tajné služby Kalabbi,“ pronesla tónem, který byl naprosto vyvážený. Jako lékárnický minciř. Jako čepel dobrého šermíře.

„Jaká to pocta pro mě... samo Veličenstvo mě poznává,“ odpověděla Kalabbi a lehce, ale naprosto korektně, se uklonila.

Marajkine si ji chvíli měřila. „Milejt o tobě mluvil. Říkal, že máš dobrý sluch. A instinkty.“

„Je mi ctí slyšet o sobě něco takového,“ kývla Kal. „Já si zase pamatuji jeho slova o tom, že máte vynikající úsudek.“

Královna se pousmála. „Ano, to... říkává. Ale málokdy o někom dvakrát.“

Kalabbi lehce naklonila hlavu. „Ve vsí úctě, možná proto, že málokdo stojí za to dvakrát.“

Chvilí bylo ticho. Ne nepříjemné — spíš to ticho, které vzniká, když se dva predátoři poprvé potkají u stejného napajedla. Vzduchem číhavě plula ostří nevyřčených slov, přesto jasně vnímaných.

Marajkine se nakonec usmála. Nebyl to úsměv přátelský, ale ani nepřátelský. Spíš takový, který říká: vidím tvou cenu, a y bedlivě vnímej mou.

„Jsem ráda, že jsi po jeho boku,“ řekla královna. „Milejt potřebuje lidi, kteří umí správně realizovat jeho plány.“

„A já jsem ráda, že jste po jeho boku vy, Veličenstvo,“ odpověděla Kalabbi sladce. „On zrovna tak z druhé strany potřebuje někoho, kdo jeho vizím dá ten správný rozlet...“

Královna nepatrně pozvedla obočí. „Z druhé strany?“

„Ó s prominutím, Veličenstvo: z první strany, samozřejmě,“ přikývla Kal, aniž si dovolila seabeměně se pousmát. „Vy jste zárná hvězda, která ho vede na světle. Já pouze bludička, která ho hlídá ve stínech. Nepatrný doplněk vaší velkoleposti...“

Marajkine si ji ještě jednou pomalu přeměřila. „Doplněk... možná ano,“ připustila. „Ostatně... světlo nechává stíny jen tam, kde si to samo přeje.“

Kalabbi se usmála způsobem, který by dokázal rozsvítit i nejtemnější kout. „A stíny se pohybují jen tam, kde je světlo nevidí, nebo... vidět ani nechce.“

Jejich oči se střetly naposledy - pevně, rovně, bez uhýbání. Tentokrát královnin pohled přiměl kočkinu, aby se mlčky znovu lehce uklonila na souhlas. Přesto dobře vnímala, jak v tu chvíli imaginární čepele ustoupily pavučině; zatím jemné, spíše tušené než viděné, přesto zářící jako to listí na podzimních stromech venku v zahradách.

„Těší mě, když vidím jaký má náčelnice mých ninjů filosofický rozhled o dvojstranné dialektice... Bylo by dobré, kdybychom se nikdy nemusely bavit o třetí straně,“ pronesla královna napůl zamyšleně.

„V nejvyšší úctě, Veličenstvo: to se nikdy nestane,“ uklonila se kočka znatelně hlouběji, s náznakem nevyslovené dohody.

„Kéž by měl můj dvůr víc tak skvělých služebníků, jako jsi ty, jardimko,“ pokynula královna lehce. „Pak by všechno šlo ještě mnohem lépe.“ Obrátila se a odešla.

A Kalabbi zůstala stát, ocas spokojeně zdvižený, oči přimhouřené.

„Však půjde,“ zamumlala si pro sebe. „To půjde velmi dobře.“
